

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Primer període

Sèrie P - Número 5

Dijous, 21 de desembre de 2006

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions núm. 4 i 5

Í N D E X

Sessió núm. 4

Designació

de senadors que han de representar la Generalitat al Senat (tram. 280-00001/08) (p. 3)

Sessió núm. 5

Comunicació

al Ple de la composició de la Mesa de la Diputació Permanent (art. 65.2 del Reglament) (p. 4)

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) (p. 4)

Designació

de tres síndics de la Sindicatura de Comptes (tram. 282-00003/07) (p. 4)

Designació

de tres membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 285-00001/07) (p. 5)

Designació

de tretze membres del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00001/08) (p. 5)

Designació

de tres vocals del Consell Assessor de Protecció de Dades de Catalunya (tram. 284-00002/08) (p. 5)

Designació

de cinc membres del Consell Superior de Cooperació (tram. 284-00003/08) (p. 6)

Designació

d'un membre del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances (tram. 284-00004/08) (p. 6)

Interpellació

al Govern sobre la seguretat (tram. 300-00001/08) (p. 6)

Interpellació

al Govern sobre les actuacions governamentals necessàries per a garantir la seguretat pública
(tram. 300-00003/8) (p. 11)

→

Interpellació

al Govern sobre la política lingüística (tram. 300-00002/08) (p. 16)

Interpellació

al Govern sobre la normativa estatal que afecta l'autogovern de Catalunya en matèria educativa (tram. 300-00004/08) (p. 20)

Interpellació

al Govern sobre el criteri que segueix i les actuacions que preveu amb relació al quart cinturó (tram. 300-00005/08) (p. 25)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre l'assumpció pel Govern del fet que la despolitització de la llengua comporti també considerar el castellà com a llengua comuna dels catalans (tram. 317-00001/08) (p. 29)

al president de la Generalitat sobre les previsions del Govern amb relació al desplegament de l'Estatut (tram. 317-00004/08) (p. 31)

al president de la Generalitat sobre la seguretat (tram. 317-00003/08) (p. 31)

al president de la Generalitat sobre les mesures previstes per al desplegament de l'Estatut (tram. 317-00002/08) (p. 33)

al president de la Generalitat sobre el desenvolupament de l'alta velocitat a Catalunya després de la inauguració de la línia Tarragona - Lleida (tram. 317-00005/08) (p. 34)

al president de la Generalitat sobre el consens necessari en els grans temes de país (tram. 317-00006/08) (p. 34)

al Govern sobre la construcció d'un centre d'atenció primària a les Borges Blanques (Garrigues) (tram. 310-00003/08) (p. 36)

al Govern sobre l'ensenyament a Catalunya i, en concret, sobre l'ensenyament del castellà (tram. 310-00001/08) (p. 37)

al Govern sobre l'evolució de l'economia catalana durant el 2006 (tram. 310-00006/08) (p. 38)

al Govern sobre les gestions dutes a terme davant el Govern de l'Estat per a garantir el futur de RTVE i de Ràdio 4 a Catalunya en català (tram. 310-00008/08) (p. 39)

al Govern sobre l'incompliment del principi de paritat de gènere en la designació dels alts càrrecs del Govern (tram. 310-00009/08) (p. 40)

al Govern sobre el pla d'actuació per a reduir la contaminació (tram. 310.00005/08) (p. 41)

al Govern sobre les conseqüències econòmiques i socials del règim sancionador en matèria lingüística (tram. 310-00002/08) (p. 42)

Declaració

institucional de rebuig a l'execució de la pena de mort dictada per un tribunal llibi contra cinc infermeres búlgares i un metge palestí (tram. 401-00001/07) (p. 43)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El Diari de Sessions reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 4

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretaria general i els lletrats Sr. Muro i Bas i Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques i de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia i el conseller d'Educació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Designació de senadors que han de representar la Generalitat al Senat (tram. 280-00001/08). Grups parlamentaris. Designació dels senadors que representaran la Generalitat al Senat.

El president

Comença la sessió.

Designació de senadors que han de representar la Generalitat al Senat (tram. 280-00001/08)

El primer punt de l'ordre del dia és la designació de senadors que han de representar la Generalitat al Senat. D'acord amb l'article 152 del Reglament del Parlament, passarem a la designació.

Els candidats proposats són: pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Carles Bonet i Revés; pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué i Camps; pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Joan Josep Nuet i Pujals; pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Pere Macias i Arau i l'il·lustre senyor Jordi Casas i Bedós; pel Grup

Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Joan Sabaté i Borràs i la il·lustre senyora Assumpta Baig i Torras.

Podem fer la votació per assentiment, si cap grup no s'hi oposa, o bé electrònica i secreta. *(El Sr. Rivera Díaz demana per parlar.)* Senyor Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Tenint en compte que el nostre grup, lògicament, no ha participat per qüestions aritmètiques en la designació dels candidats, li pregaria que es pogués fer votació electrònica, per deixar constància de la nostra abstenció.

Gràcies.

El president

Doncs, així ho farem.

Cridem a votació. Mentrestant, prego als serveis de la cambra que adoptin les mesures tècniques que garanteixin el secret de la votació.

(Pausa llarga.)

Els recordo que han de prémer el botó de presència, i posteriorment el sentit del vot: sí, no o abstenció.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 124 vots a favor, cap vot en contra i cap abstenció.

(Remor de veus.)

Queden designats per representar la Generalitat de Catalunya al Senat, i s'informarà la Presidència del Senat de les senadores i els senadors designats, als quals es lliurarà la corresponent credencial.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les deu del matí i onze minuts.

SESSIÓ NÚM. 5

La sessió s'obre a les deu del matí i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Sr. Muro i Bas i Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia i els consellers d'Educació i de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Comunicació al Ple de la composició de la Mesa de la Diputació Permanent (art. 65.2 del Reglament).
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).
3. Designació de tres síndics de la Sindicatura de Comptes (tram. 282-00003/07). Grups parlamentaris. Designació.
4. Designació de tres membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 285-00001/07). Grups parlamentaris. Designació.
5. Designació de tretze membres del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00001/08). Grups parlamentaris. Designació.
6. Designació de tres vocals del Consell Assessor de Protecció de Dades de Catalunya (tram. 284-00002/08). Grups parlamentaris. Designació.
7. Designació de cinc membres del Consell Superior de Cooperació (tram. 284-00003/08). Grups parlamentaris. Designació.
8. Designació de dos membres del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances (tram. 284-00004/08). Grups parlamentaris. Designació.
9. Interpellació al Govern sobre la seguretat (tram. 300-00001/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
10. Interpellació al Govern sobre les actuacions governamentals necessàries per a garantir la seguretat pública (tram. 300-00003/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
11. Interpellació al Govern sobre la política lingüística (tram. 300-00002/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
12. Interpellació al Govern sobre la normativa estatal que afecta l'autogovern de Catalunya en matèria educativa (tram. 300-00004/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
13. Interpellació al Govern sobre el criteri que segueix i les actuacions que preveu amb relació al quart cinturó (tram. 300-00005/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
14. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Comunicació al Ple de la composició de la Mesa de la Diputació Permanent (art. 65.2 del Reglament)

El primer punt de l'ordre del dia és la comunicació al Ple de la composició de la Mesa de la Diputació Permanent. D'acord amb l'article 65.2 del Reglament, passem ara a la comunicació dels membres de la Mesa de la Diputació Permanent. Prego a la secretària primera que llegeixi la composició de la Mesa constituïda el passat dia 1 de desembre.

La secretària primera

«Comunicació al Ple de la composició de la Mesa de la Diputació Permanent: president, Ernest Benach i Pascual; vicepresident primer, Higiní Clotas i Cierco; vicepresident segon, Ramon Camp i Batalla; secretari primer, Jordi Miralles i Conte; secretari segon, Antoni Castellà i Clavé.»

El president

El segon punt de l'ordre del dia és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

El dia 1 de desembre s'han constituït les meses de les comissions. De conformitat amb l'article 41.2 del Reglament, s'estableix que, una vegada elegides les meses de les comissions, aquestes seran comunicades al Ple.

La composició, la constitució i l'elecció de les meses han estat publicades al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* número 6 i al dossier de la sessió que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades. Els prego, doncs, que se'ns n'eximeixi de la lectura.

Designació de tres síndics de la Sindicatura de Comptes (tram. 282-00003/07)

Si hi estan d'acord, doncs, passàrem al tercer punt de l'ordre del dia, que és la designació de tres síndics de la Sindicatura de Comptes.

Prego al secretari segon que llegeixi els noms dels candidats proposats pels grups parlamentaris.

El secretari segon

La proposta per a la designació de tres síndics de la Sindicatura de Comptes és la següent: el senyor Jordi Pons i Novell, el senyor Jaume Amat i Reyero, el senyor Enric Genescà i Garrigosa.

El president

Imagino que la votació també l'hem de fer electrònica i secreta?

(Pausa.)

Doncs, la votació la farem electrònica i secreta.

(Remor de veus. Pausa.)

No comença la votació, perquè hi estem cridant.

(Pausa.)

Doncs, els serveis tècnics de la cambra imagino que han deixat també ja la fórmula de votació secreta, no?

(Pausa.)

Doncs, comença la votació.

La votació ha donat el següent resultat: sí, 127 vots; abstenció, 3 vots.

Per tant, queden designats síndics de comptes el senyor Jordi Pons i Novell, el senyor Jaume Amat i Reyero i el senyor Enric Genescà i Garrigosa.

Designació de tres membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 285-00001/07)

El quart punt de l'ordre del dia és la designació de tres membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. D'acord amb l'article 4.1 de la Llei 2/2000, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, per a l'elecció dels membres del Consell cal la majoria de dos terços dels diputats de la cambra.

Els candidats proposats són la senyora Dolors Comas d'Argemir i Cendra, el senyor Josep Micaló i Aliu i el senyor Santiago Ramentol i Massana. Aquests candidats han estat proposats pels grups parlamentaris Convergència i Unió, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana, Partit Popular, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida Alternativa.

Imagino que la votació..., continuem en la línia... (Pausa.) Doncs, molt bé. Atès que la votació es farà electrònica i secreta, i entès que hem cridat fa un moment a votació, ja la podríem començar directament.

Per tant, comença la votació.

El resultat ha estat: 127 vots a favor, 3 abstencions.

Queden designats, doncs, per un nombre superior als dos terços, la senyora Dolors Comas d'Argemir i Cendra, el senyor Josep Micaló i Aliu i el senyor Santiago Ramentol i Massana com a membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Designació de tretze membres del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00001/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la designació de tretze membres del Consell Assessor de Radiotelevisió Espanyola a Catalunya. Prego a la secretària primera que llegeixi els noms dels candidats proposats pels grups parlamentaris.

La secretària primera

El senyor Xavier Escuder i Soler, el senyor Joaquim Rutllant i Valls, el senyor Josep Antonio Gilabert Delgado, el senyor Josep Altayó i Morral, la senyora Sílvia Cànovas i García, la senyora Natàlia Molero i Lloret, la senyora Marta Vidal i Marco, el senyor Àlex Bas i Vilafranca, el senyor Jordi Cuminal i Roquet, el senyor Salvador Coromina Romagosa, el senyor Josep Ramon Mòdol Pifarré, la senyora Marina Bru i Purón, la senyora Montserrat Nebot i Roig.

El president

Continuem amb votació secreta. Per tant, els serveis tècnics, imagino que també així ho tenen previst.

I, per tant, comença la votació.

El resultat de la votació és: 127 vots a favor i 3 abstencions.

Com que els vots obtinguts sobrepassen la majoria requerida, queden designats membres del Consell Assessor de Radiotelevisió Espanyola a Catalunya els candidats proposats pels grups parlamentaris.

Designació de tres vocals del Consell Assessor de Protecció de Dades de Catalunya (tram. 284-00002/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és la designació de tres vocals del Consell Assessor de Protecció de Dades de Catalunya. Els noms dels candidats proposats pels grups parlamentaris són: pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Enric Colet i Petit; pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Josep Oriol Ferran i Riera; pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el senyor Lluís Sanz i Marco.

La votació també serà electrònica i secreta.

Comença la votació.

El resultat és: 127 vots a favor i 3 abstencions.

Queden, doncs, designats membres del Consell Assessor de Protecció de Dades de Catalunya el senyor Enric Colet i Petit, el senyor Josep Oriol Ferran i Riera i el senyor Lluís Sanz i Marco.

Designació de cinc membres del Consell Superior de Cooperació (tram. 284-00003/08)

El setè punt de l'ordre del dia és la designació de cinc membres del Consell Superior de Cooperació.

Els noms dels candidats proposats pels grups parlamentaris són: pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Albert Fernández Saltiveri; pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Jordi Via i Llop; pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la senyora Maria Àngels Cobo i Puig; pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Jordi Ciuraneta i Riu; pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el senyor Carles Pujol i Galofré.

La votació serà electrònica i secreta.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat: 127 vots a favor i 3 abstencions.

Queden designats membres del Consell Superior de Cooperació el senyor Albert Fernández Saltiveri, el senyor Jordi Via i Llop, la senyora Maria Àngels Cobo i Puig, el senyor Jordi Ciuraneta i Riu i el senyor Carles Pujol i Galofré.

Designació d'un membre del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances (tram. 284-00004/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la designació de dos membres del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances. En aquest punt de l'ordre del dia consta per error la designació de dos membres del Consell Assessor, i només hi ha presentada la proposta del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Procedirem, doncs, a la designació del candidat proposat pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que és el senyor Albert Castellanos Maduella.

La votació també serà electrònica i secreta.

Comença la votació.

El resultat de la votació és: 128 vots a favor, 3 abstencions.

Per tant, queda designat el senyor Albert Castellanos Maduella com a membre del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances.

Interpel·lació al Govern sobre la seguretat (tram. 300-00001/08)

El novè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre la seguretat. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Honorable conseller, aquesta és, com vostè sap, la primera interpellació que formulem en aquesta legislatura, i li he de confessar que ens hauria agradat no haver de formular-la. Hauríem preferit, senyor conseller, que vostè hagués vingut, hagués comparegut a petició pròpia, de manera urgent, davant d'aquest Parlament, per tal d'explicar a tots els diputats, i de retruc al poble de Catalunya, com pensa garantir la seguretat dels catalans, tenint en compte que fins ara, honorable conseller, les úniques declaracions que hem escoltat del màxim responsable del Govern han estat per acusar l'oposició de generar alarma social.

Vostè, honorable conseller, ha estat desaparegut en les darreres setmanes. Només ha transcendit que el seu partit vol posar els Mossos d'Esquadra al servei dels dèbils i no dels poderosos, i també hem conegut que vostè no vol abandonar el seu despatx a la plaça de Sant Jaume, és a dir, que vostè no vol ni trepitjar el Departament d'Interior.

Ahir, els Mossos van portar a terme una operació a Blanes i a Girona i van detenir vint persones. Nosaltres, honorable conseller, volem felicitar públicament el Cos dels Mossos d'Esquadra. Però, senyor conseller, de veritat, li haurem de formular una interpellació cada Ple perquè vostè faci alguna cosa? Haurem de fer que vostè comparegui en aquest Parlament perquè el dia abans doni instruccions als mossos perquè facin alguna cosa, perquè facin la seva feina? Si és així, cap problema, eh?; li asseguro que nosaltres..., el nostre grup parlamentari està disposat a fer aquest servei al país i a interpellar-lo en cada Ple.

Miri, com vostè sap perfectament, la inseguretat ciutadana s'ha convertit en un dels principals problemes dels catalans. D'alguna manera, alguna responsabilitat té també el seu Govern, senyor Saura. En els darrers anys, la delinqüència ha augmentat un 17 per cent a Catalunya –són dades del seu Departament–, s'han disparat els robatoris a domicilis –només a la ciutat de Barcelona, capital de Catalunya, es produeixen sis robatoris silenciosos el dia–, i d'acord amb les dades que facilita el seu Govern i també el Govern de l'Estat, a Catalunya es produeix un delicte cada quaranta-set segons; és a dir, honorable conseller, mentre duri aquesta interpellació, s'hauran produït trenta-vuit delictes a Catalunya. A més a més, en les darreres setmanes, els problemes d'inseguretat, com saben perfectament, han ocupat les portades de tots els mitjans de comunicació. Vostès, en canvi, el que fan és amagar el cap sota l'ala i s'entesten a repetir que no hi ha cap problema, que no hi ha cap onada de robatoris i que només es tracta de petits fets aïllats sense cap mena d'importància.

Doncs bé, el passat cap de setmana, un grup organitzat va assaltar un xalet i va colpejar un empresari immobiliari a Lloret de Mar. Dissabte a la nit, un empresari tèxtil de Viladecans va aparèixer mort amb vint ganivetades a l'abdomen. Aquest mateix dilluns, dos encaputxats van atracar un supermercat a Olot. El cap de setmana anterior, van segrestar un nen de quatre anys a Begur i van intentar assaltar el xalet que els Tous tenen a Sant Frui-

tós de Bages, amb el resultat que tots coneixem. Però és que en els darrers dies, a més a més de tot això, dos ciutadans bosnians han segrestat una menor de quinze anys per substituir-la, cinc encaputxats han assaltat una finca a Riudoms, han assassinat a trets un ciutadà kosovar a la Pineda, al Tarragonès, i ha aparegut el cadàver d'una persona assassinada a Amposta.

De bon rotllo li ho pregunto, honorable conseller: de veritat pot mantenir, sense posar-se vermell –verd, violeta, com sigui– que aquí no passa res, honorable conseller? Jo li pregunto, de debò, fins quan pensa seguir amagat a palau? Fins quan?

Miri, un govern ha d'assumir les seves responsabilitats, i si és incapaç de fer-ho, com és el cas, ha de procurar tranquil·litzar la societat, la societat catalana. El que no és normal és que el director general de Seguretat Ciutadana, que ens acompanya des de la tribuna, el senyor Olmos, en declaracions a una emissora de ràdio, es despatxi dient –textualment, eh?– que la seguretat és un tema de tots i tothom ha de resoldre la seva situació personal.

Escolti, de debò creu que el responsable polític dels mossos pot dir que el que ha de fer la gent és resoldre la seva situació personal pel seu compte? Vostè creu que és de rebut que un responsable polític faci aquest tipus de declaracions? Creu que això és el que el país espera del responsable de seguretat del seu Govern? Nosaltres creiem, honorable conseller, que no és el que els ciutadans esperen del seu Govern.

Vostè mateix ha reconegut aquests dies que hi ha un dèficit de mossos d'esquadra. I a més a més, vostè no ha tingut cap mena d'angúnia a reconèixer que aquest és un problema que no podem resoldre en molts anys. Vostè ha dit que potser el 2009 o potser el 2010 això estarà resolt.

Aquesta és la resposta del conseller d'Interior del Govern de Catalunya?, dir: «Escolti, tenim un problema, però, escolti, miri, d'aquí a uns quants anys ja ho veurem, no?, si tenim la sort o l'encert de resoldre-ho»? No pensa fer res més? No pensa fer res, honorable conseller? Li ho dic de debò. Vostè diu: «Hi ha un problema? Bé, ja el resoldrem quan toqui.»

Miri, la voluntat del seu Govern, ja manifestada en l'anterior legislatura, no?, i ara, és acabar o completar el desplegament al més aviat possible, no?, allò..., en paraules de Zapatero, «como sea», el més ràpid possible.

I vostès, el que estan fent és no prioritzar ni la seguretat dels catalans ni tampoc la integritat dels mossos d'esquadra. Vostès, del que tenen ganes –i els seus socis de govern alguna vegada ho han dit des d'aquesta mateixa tribuna– és de fer fora al més aviat possible el que ells anomenen «forces d'ocupació», no?, el Cos Nacional de Policia i la Guàrdia Civil. Vostès tenen fallera per veure'ls fora de Catalunya, i per tant fan un desplegament allò..., precipitat, anant posant mossos d'esquadra perquè la gent tingui una visió que els mossos són a tot arreu. I els mateixos mossos, honorable conseller, es queixen que no poden garantir la seguretat amb aquests pocs efectius.

Manca d'efectius, honorable conseller, però també manca de lideratge; manca de lideratge, perquè, senyor

conseller, és que ni els seus propis socis de govern es refien de vostès. És que la mateixa senyora consellera de Justícia, l'anterior consellera d'Interior, ha dit públicament que vostè no hauria de ser responsable d'Interior, que la seguretat ciutadana no pot estar en mans del seu partit, que hi han coses molt secretes, molt importants, al Departament d'Interior, com perquè estigui a les seves mans.

I jo li ho dic de debò, honorable conseller: no ens faci cap favor, no faci cap favor als catalans. Si vostè no vol ser responsable de la seguretat de Catalunya, deixi-ho córrer –deixi-ho córrer. Vostè, honorable conseller, no pot dirigir els Mossos d'Esquadra des del seu «sillonet» a palau; no ho pot fer.

Miri, en els darrers anys, el tripartit ha convertit Catalunya en una mena de parc temàtic de la inseguretat ciutadana, una mena de paradís d'okupes, grups antisistema i bandes organitzades.

Catalunya..., Catalunya, senyores i senyors diputats, no és un país normal. No és normal que grups de joves ocupin fàbriques i immobles davant la mirada d'indignació d'uns agents de la Policia de la Generalitat que reben ordres de no fer res, de no actuar. No és normal, honorable conseller, que se suspengui una cimera europea d'habitatge a Barcelona, amb l'efecte crida que això suposa per als grups antisistema d'arreu del món, i no passi res, i vostès no diguin res i vostès no facin res; no és normal. No és normal, senyor conseller, que grups antisistema destrossin aparadors i mobiliari urbà sense que aquí passi res; no és normal. No és normal que els Mossos d'Esquadra, honorable conseller, hagin d'aguantar que els escupin a la cara sense fer res, perquè tenen ordres de no fer res per evitar mals majors. La policia ha d'actuar al servei dels ciutadans, per això la tenim. I ja li dic, si vostè no es veu capacitat o no vol fer aquesta tasca, deixi-la; segurament hi hauran altres membres del seu Govern que no tindran cap mena de problema a fer-la.

Però escolti, miri, hem parlat de manca d'efectius, hem parlat de manca de lideratge i també manca de credibilitat, honorable conseller. Miri, jo crec que no és cap revelació si faig una afirmació que tothom coneix, no? Vostès, el seu partit, sempre han estat al costat dels qui vulneren el Codi penal (*remor de veus*) –sí, sí..., l'ocupació és un delictes que està al Codi penal, no?–, dels que es manifesten violentament, no?

Vostès, honorable conseller..., i vostè mateix, ha demanat, això sí, quan estaven a l'oposició..., han demanat la dimissió de ministres, de delegats del Govern, de consellers d'Interior, simplement per fer la seva feina, per demanar a la policia que actués en defensa de la llibertat i de la democràcia i de les nostres lleis.

Senyor conseller, jo li demano, de veritat, que canviï de xip i que comenci a treballar en benefici dels catalans.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, senyor Joan Saura.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyor Sirera, estic segur que aquesta legislatura parlarem molt de seguretat. Ara, li dono un consell: estigui més i millor informat; ha dit una quantitat de coses que no es corresponen amb la realitat. No faci frivolitat, perquè una part del seu discurs es contesta sola, no cal que jo la hi contesti: que el nostre grup està en contra de l'aplicació del Codi penal, podria contestar-li-ho molt fàcilment amb qui ha defensat la democràcia en aquest país i quins partits tenen gent que no han defensat la democràcia. Miri, així de fàcil. Vostè, a nosaltres, de lliçons democràtiques, ni una; tant com nosaltres, però ni una, senyor Sirera. I, per tant, no faci frivolitats.

Ha sustentat la meua dimissió en dues raons. Una, que em fa riure: «Des del despatx de palau...» Si m'ho hagués preguntat, vostè sabia que jo cada dia a tres quarts de vuit estic al despatx d'Interior –cada dia, cada dia–, i que, excepte el dimarts, que hi ha Govern, estic deu i dotze hores al despatx d'Interior. Així de fàcil. Fixi's vostè el seu gran argument.

Segon argument: «Si vostè no ho vol...» Vostè pensa que si jo no ho volgués, tindríem Interior, senyor Sirera? Que ens creu ximpler o què? Hem agafat Interior perquè és una de les tres conselleries transversals i troncal del Govern, una conselleria, des del punt de vista de la ciutadania, importantíssima, i estem contents i il·lusionats i convençuts que farem coses positives.

Però el debat que vostè planteja –i m'hauria agradat poder agrupar la segona interpellació per tenir més temps per contestar–, el debat de la seguretat, el vull respondre en base a cinc preguntes que estic segur que molta gent es fa. Primera pregunta: en aquests moments hi ha increment de la delinqüència, sí o no? Segona pregunta: tenim amb Mossos d'Esquadra un servei policial eficaç?, són eficaços, sí o no? Tercera pregunta: tenim dèficit de mossos d'esquadra?, i si el tenim, per què i què fem? Quarta pregunta: és una prioritat per al Govern la seguretat? I cinquena pregunta: què diu l'acord de govern amb relació a la seguretat? Jo li penso contestar aquestes cinc preguntes. No sé si tindrè temps en aquests deu minuts, però si no, ho faré en la rèplica i a continuació, en la interpellació.

Primera pregunta: estem o no davant d'un increment de la delinqüència a Catalunya? La resposta és «no» –la resposta és «no». Miri, l'any 2005 hi van haver 154.776 delictes i faltes penals, i el 2006, fins al 30 de novembre, 156.000. Hi ha hagut un creixement de l'1,25 per cent. La població ha crescut l'1 i escaig per cent. Per tant, puc dir claríssimament que no hi ha un increment de la delinqüència. Però dic més: d'aquests 156.000, pel que fa referència als delictes, han disminuït, han passat de 84.000 a 83.000. Per tant, tenim un estancament dels delictes i de les faltes penals, amb una disminució dels delictes.

Si vostè em pregunta: «Estan contents?»..., no, volem disminuir molt més encara això. Si vostè em pregunta: «I aquests que han passat no creen alarma social?»..., sí, els tres o quatre de..., sí. Ara, d'aquí a fer el discurs que vostè fa..., és un discurs de crear alarma social. Perquè

vostè, senyor Sirera, el que hauria de dir en primer lloc –i li ho pregunto..., que em contesti després– és si està d'acord o no amb les xifres i si d'aquestes xifres treu la valoració que no hi ha un increment de delinqüència a Catalunya: hi ha un estancament de la delinqüència, que això no vol dir ni cofoisme, ni que no haguem de continuar treballant per disminuir-la, i hi ha una disminució dels delictes, fins al punt que... Vostè parlava de robatoris en els domicilis, i li vull donar algunes dades també, alguns indicadors, resum d'aquestes dades.

Miri, hi ha un lleuger augment, a l'estancament, com he dit abans, de l'1, 24, i hi ha un descens dels delictes. Hi ha un descens del 12 per cent dels robatoris amb força a domicilis; s'ha produït enguany un 12 per cent de descens dels robatoris en els domicilis, amb força. Hi ha hagut un descens dels delictes contra la llibertat sexual en un 10 per cent. I hi ha hagut un increment del 12 per cent en els furtis.

Per tant, aquesta visió catastrofista que vostè ha fet ara de les coses que han passat, es podia fer l'any passat i l'altre, i es poden fer sempre a qualsevol societat, però d'aquí a derivar-ne que estem en una situació d'emergència..., això és fals.

Segona qüestió: són eficaços o no, he dit, la policia?, perquè hi han algunes declaracions de vostès que sembla que no hi havia mossos d'esquadra, que estàvem davant de la inseguretat total perquè ningú ens protegia.

Doncs, miri, del 2006 al 2005 hem incrementat de forma importantíssima la resolució dels casos dels delictes i faltes penals. En el cas dels delictes hem arribat del 44 per cent al 47, i en general, del 40 al 41 per cent. Però tenim l'exemple del que ha passat aquests dos dies; és dir, en tres dies hi han hagut unes notícies importants.

Pensi vostè, en primer lloc, que abans d'ahir, a Barcelona, al carrer Viladomat, una dona truca perquè hi han lladres a casa seva, i en un minut els Mossos d'Esquadra van i els detenen. S'ha detingut una banda fa setanta dues hores, a Barcelona, de joves que esclafaven cotxes contra els comerços; detinguts.

En el cas de la família Tous, pocs moments abans, poques hores abans, un control policial..., s'havia fet un control policial als familiars, i un minut després –un minut després– de l'avís els Mossos d'Esquadra hi eren. Jo vaig estar quaranta-vuit hores abans –això que vostè diu, que després li ho respondré, de «desaparegut»..., jo el dia 7 de desembre vaig estar a Manresa, i precisament una de les grans preocupacions en una zona, el Bages, on els delictes han baixat gairebé el 5 per cent..., la seva preocupació és que estàvem fent operacions especials per les urbanitzacions. I és per això que s'explica que quan hi va haver l'avís van trigar un minut, els Mossos d'Esquadra; vol dir que eren allà.

I hem vist una operació policial, que es va efectuar ahir, en què crec que valdria la pena la felicitació als Mossos d'Esquadra; una felicitació important, perquè estem davant de la detenció de crim organitzat, de dues bandes que en definitiva tenen relació, que se'ls han imputat molts delictes i que sembla, tot fa preveure que segurament hi puguin haver indicis de la relació amb l'atrancament i amb els fets de Lloret.

Per tant, segona constatació que vull fer: estem davant d'un cos policial, els Mossos d'Esquadra, que s'està construint, que s'està desplegant, que alhora ha de fer front a una situació evidentment de delictes i de delinqüència i que està operant positivament.

Tercera: els efectius. Ha dit: «Oh!, vostès diuen que hi han pocs efectius, i com ho pensen fer? El que estan dient és que la gent s'espavili.» Això torna a ser un missatge demagògic i poc coneixedor d'informació. Jo de veritat que li brindo, quan vostè vulgui, no només la compareixença..., que per cert he demanat, eh? Jo he demanat una compareixença, fa no sé quants dies, al Parlament per explicar la política de seguretat. En tot cas, les seves comissions determinaran quan volen que vingui; jo vindré quan vostès vulguin, però no em digui que «per què vostè no demana la compareixença?», perquè ja l'he demanada. Jo he demanat una compareixença en aquest Parlament per explicar la política de seguretat pública.

En el tema dels efectius policials, miri, he dit el següent: tenim un dèficit aproximadament del 5 per cent de mossos d'esquadra dels que hauríem de tenir; he dit això. La primera pregunta és per què?, per què passa això? Miri, per dues raons.

Primera raó: perquè malgrat que el Govern de Convergència i Unió –ja l'any 2000, senyor Pomés– a la Junta de Seguretat va reclamar que el 15 per cent de forces i cossos de seguretat de l'Estat s'incorporessin als Mossos d'Esquadra –a la Junta de Seguretat consta en l'acta del 2000; aquesta és la proposta del senyor Pomés–, hi va haver una negativa. Sap de qui, senyor Sirera? Sap què diu la Junta de Seguretat, a l'acta de la Junta de Seguretat? Que el senyor Mayor Oreja va dir que no –el senyor Mayor Oreja va dir que no. I no va ser fins a l'any 2003 que l'exconsellera de Justícia i Interior, senyora Núria de Gispert, va aconseguir que el 2003, tres anys després, s'acceptés això. I, per tant, hem estat tres anys amb un dèficit d'incorporació de Policia Nacional i de Guàrdia Civil perquè el Govern del Partit Popular s'hi va negar. I aquí hem arrossegat un dèficit.

Segona raó del dèficit. Miri, l'any 2000, quan s'arriba a la Junta de Seguretat a un acord..., el Govern del Partit Popular i el Govern de Convergència i Unió arriben al següent acord: Mossos d'Esquadra, 2,5 per cent per mil habitants. Sap sobre quina població ho van fer? Sobre la del 98. Sap vostè si van preveure actualitzacions? Ni una. Total, quinze mil. Què tenim ara? Set milions d'habitants. No es va preveure cap actualització en funció de la població. I ha hagut de ser aquest Govern, el 14 de setembre –aquest Govern..., l'anterior Govern–, que hagi fet una actualització de tres mil mossos d'esquadra més.

Vostè deia..., i vostè no diu res; vostè diu: «Escolti, ja està.» No, no, el dèficit que tenim en aquests moments de mossos d'esquadra l'estem cobrint. Li'n donaré unes dades, que, si vostè me les hagués demanat, jo les hi hauria ensenyat amb molt de gust, que són les següents. L'any 2006, fonamentalment, hi ha hagut un sobreesforç dels Mossos d'Esquadra i un sobreesforç econòmic del Govern català, per cobrir el dèficit que tenim de mossos d'esquadra, que ha significat el següent –pregui'n nota, senyor Sirera–: l'any 2006 s'han fet 454.156

hores extres. Sap quin import vol dir, això, de diners? Set milions 800.000 euros per cobrir el dèficit especial. Vostè pensa que dedicar més d'un bilió...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

...de pessetes –acabo, senyor president– a operacions especials..., vostè pot dir que no fem res?

Per tant, senyor Sirera, el dèficit de Mossos d'Esquadra té unes responsabilitats, que el Govern del PP durant molt temps no va acceptar la incorporació de Policia Nacional i cossos nacionals. Una segona responsabilitat, d'un acord entre dos governs que no van preveure'n l'actualització, que l'hem hagut de preveure nosaltres. Malgrat això, estem suplint això amb hores extraordinàries i hem arribat a un acord per prorrogar el 2009 una nova promoció, i amb promocions de cinc-cents, fins a arribar no als quinze mil mossos d'esquadra, sinó als divuit mil.

Tinc moltes coses més però que li diré a continuació.

El president

Gràcies. Té la paraula, per a la rèplica, l'illustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Honorable conseller, una prèvia: lliçons democràtiques, les justes. Vostè no és aquí més democràtic que cap dels membres del meu grup parlamentari; ni més, ni menys. Per tant, li demano que a partir d'ara i en el futur s'abstingui de donar carnets de demòcrata a ningú, sap? Vostè no ha estat tocat de la mà de Déu, ni de Lenin, ni de ningú, per dir qui és demòcrata i qui no és demòcrata. (*Remor de veus.*) D'acord, senyor Saura, d'acord?

Bé. Després, vostè diu: «Senyor diputat, vostè hauria d'estar millor informat.» Home, i tant que ens agradaria estar millor informats! Però no jo, no el meu grup parlamentari: els ciutadans de Catalunya! Vostè ha donat avui unes dades que no havia donat fins ara. Vostè, és cert que ha demanat la compareixença; però com el conseller d'Habitatge, o el de Medi Ambient, o el de Cultura... (*veus de fons*) –ja sé que són el mateix, el d'Habitatge i el de Medi Ambient. En qualsevol cas, honorable conseller, vostè té la capacitat política per dir: «Escolti, jo vull venir al Parlament. Vinc, i explico..., i dono tranquil·litat als ciutadans.» I no ho ha fet. Vostè ha fet una sol·licitud de tràmit, com han fet la resta de consellers, i això no és liderar el Departament d'Interior, senyor conseller.

Miri, vostè em pregunta sobre xifres, m'explica unes xifres en les quals nosaltres hem de confiar, perquè és el conseller d'Interior i, per tant, estic convençut que no ens enganya, no? Però és que les últimes xifres oficials que vostès han lliurat al Parlament –i són les que nosaltres tenim; no tenim informació privilegiada, com vostès– diuen que la delinqüència ha crescut un 17 per cent en els darrers tres anys. I per tant, miri, potser no

li agrada aquesta crítica, però és la que nosaltres podem fer amb les dades que vostès ens donen. Si no ens donen altres dades, què vol que fem? –què vol que fem? Vull dir, està bé que passi tantes hores al seu Departament, però, home, vingui de tant en tant al Parlament (*riallles*), digui alguna cosa, no ho sé, expliqui a la Comissió de Justícia també –de tant en tant, eh?, no dic sempre, de tant en tant– què és el que passa.

Miri, vostès estan portant a terme un desplegament cosmètic, senyor conseller –cosmètic–, un desplegament que deixa desprotegida una part molt important del territori i que els mateixos mossos diuen que compromet la seva seguretat. Jo crec, honorable conseller, que ha arribat l'hora de reconèixer que aquest desplegament no és sostenible, que cal posar fre de mà al desplegament, que cal consolidar el desplegament, en lloc d'accelerar-lo sense els efectius necessaris. No podem, honorable conseller, com vostè ha fet avui –com vostè ha fet avui–, continuar enganyant els catalans. No podem anunciar a bombo i platerets el desplegament a una comarca per, després, emportar-se bona part d'aquests efectius a una altra comarca, sense cobrir-ne les baixes.

Vostè ha donat dades; jo també vull donar dades. Miri, a la regió policial de Girona hi ha avui 48 agents menys que quan es va produir el desplegament; a Manresa hem perdut 38 agents; a la Regió Policial Nord, 99 agents menys; a l'Hospitalet –per posar-ne un exemple ben proper–, 19 mossos menys que l'any 2003; al Pirineu Occidental, 52 policies menys que quan es va produir el desplegament, i a la Regió Policial de Ponent, 77 policies menys que l'any 2002. Aquestes són dades seves, honorable conseller; no me les invento ni les he tret de la premsa, són dades del mateix Govern. I, per tant, vostès fan això: despleguen, fan una roda de premsa, la gent veu molts mossos sortint de les comissaries, la gent es posa molt contenta, i als quatre dies vostè treu part d'aquests mossos per anar fent aquesta mena de desplegament cosmètic, simplement per poder veure mossos en lloc d'altres membres de cossos i forces de seguretat de l'Estat.

Per tant, honorable conseller, jo li demano de veritat –li ho he dit abans, li ho torno a repetir– que es posi les piles, que no vingui aquí donant lliçons a ningú. Nosaltres ni les hi volem donar a vostè ni volem que ens les doni; simplement volem que tranquil·litzi la societat catalana, volem que faci la seva feina i que la faci amb eficàcia. Nosaltres hem felicitat els mossos, ho continuarem fent, estem sempre al costat dels Mossos d'Esquadra, però també li demanem una cosa: parli amb els mossos d'esquadra. No només amb els que li riuen les gràcies, de debò. Parli amb els agents, amb els sindicats dels Mossos d'Esquadra, que representen el 75 per cent del cos, que tenen molts problemes i que vostès els estan donant l'esquena.

Jo crec que hem de tenir els mossos d'esquadra motivats, els hem de demanar que facin la seva feina, ells volen fer la seva feina, i per tant, honorable conseller, jo li dic i li reitero: tindrà tot el suport del Grup Popular si vostè està d'acord a garantir la seguretat i la llibertat dels catalans. Si vostè es dedica a altres coses, li ben asseguro que ens hi tindrà en contra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

He fet referència al llistó democràtic perquè vostè ha fet una afirmació absolutament inadmissible: vostè ha dit que nosaltres érem un grup que vulnerava el Codi penal; això ho va dir vostè, vostè ha dit això. I jo li he dit que nosaltres hem lluitat molt perquè hi hagi democràcia, i perquè el Codi penal és un element a complir, de la democràcia, i que el seu grup és un grup absolutament democràtic. Però també li he dit que no digui això perquè en el seu partit hi ha gent que no pot dir això, i per tant que no doni lliçons a ningú de compliment del..., penal.

Li agraeixo molt aquesta confiança que em té a buscar-me espais per on estar: al Palau, a Interior, al Parlament... Li demanaré consell de disseny interior; és a dir, el senyor Sirera es convertirà des d'avui en el meu dissenyador de despatx, on vol que sigui, no? Jo li dic que la meva funció important és estar a Interior, i sempre –sempre–, i vostè sap que ho he fet en l'anterior legislatura, no només hi he comparegut, que he estat un dels membres del Govern, diputat, que ha estat més present aquí.

Miri, vostè, quan diu..., diu dues coses en què jo li torno a insistir: informi's, i si no la té, demani-la. Perquè vostè el que no pot dir és el següent: «No tinc tota la informació, però parlo com si la tingués.» I treu conclusions de la que no té –treu conclusions de la que no té. (*Remor de veus.*)

I hi ha una qüestió gravíssima. El senyor Sirera diu: «Han accelerat molt el desplegament dels Mossos d'Esquadra.» Però, senyor Sirera, qui ho va decidir, això? Però com s'atreveix vostè...? Sap qui ho va decidir? La Junta de Seguretat, el PP i CiU. I vostè –i ho tinc aquí– va fer una intervenció aquí dient..., donant recolzament entusiasta a aquest acord! És a dir, resulta que ho fa vostè, ho fan vostès –ho fan vostès–, avancen el desplegament al 2008 i, fixi-s'hi, el 15 de febrer del 2001, en aquesta sessió del Parlament, el senyor Sirera diu el següent amb relació a això: «Però, en tot cas, deixi'm, conseller, que li doni el nostre suport entusiasta, com no podia ser d'altra manera, a aquest desplegament, que va ser acordat per la Junta.» Aquest acord entusiasta és el que avui em critica a mi! Critiqui-se'l a vostè. Si ho va decidir vostè, acabar el 2008, no jo! Com, ara, me'l critica –com, ara, me'l critica?

Segona qüestió: l'acord d'acceleració dels Mossos d'Esquadra té inconvenients, però jo estic d'acord amb l'opció que va prendre el Govern català, hi estic d'acord. Tenien opcions... Ara, el que no es pot dir és el que vostè fa: manifestar acord entusiasta al 2001, i ara dir que no pot ser.

Vostè ha dit una altra cosa que no és veritat: no estem... Primera, les xifres que dona no són xifres correctes, senyor... Li diré per què: primera, perquè no les té, i segona, perquè vostè hauria de saber que a cada regió policial, a part de l'assignació territorial, hi han els serveis regionals de Mossos d'Esquadra, que es distribueixen en

funció de les necessitats; no que es treuen d'una regió per a una altra regió, sinó que, si a Catalunya central —que és Osona, el Berguedà, el Bages i l'Anoia— hi ha un determinat moment que hi ha un nivell de delinqüència superior a l'Anoia, hi ha un grup de mossos d'esquadra que aniran a l'Anoia, dels serveis regionals; i si resulta que després n'hi ha al Bages, aniran al Bages. I vostè dóna unes xifres no només incompletes, sinó que no s'adeqüen a la realitat.

Però vull dir una cosa claríssima a la gent que ens està escoltant: no hi ha cap traspàs, cap transvasament de mossos d'esquadra d'una regió policial a una altra regió policial. Això és fals —això és fals. El que hi ha és que, dintre de cada regió policial, hi han dos nivells de mossos d'esquadra que, com no podria ser d'una altra manera..., el que seria estúpid és tenir una regió policial i que estiguessin passant molts delictes en una comarca i no canviar..., no posar mossos d'esquadra allà; això sí que seria absolutament estúpid. El que és racional és, en definitiva, intentar distribuir..., a dintre de cada regió policial.

Acabo —per contestar a la propera interpellació—, senyor Sirera, dient: no sé exactament l'objecte de la seva interpellació. Vostè ha fet perdigonada, ha dit de tot: del despatx, del desplegament, dels morts..., de tot. Jo sí que sé el que li vull dir —jo sí que sé el que li vull dir. Ho repeteixo, no estem davant d'un increment de delinqüència a Catalunya. Quan dic això no ho dic content. L'hem de baixar més. No estic fent cap cofoisme, no estic dient que els fets que han passat no siguin greus i que hem de millorar i perfeccionar l'eficàcia de la policia. Tot això ho hem de fer, però el que no podem dir, simplement, és crear un alarmisme que no es correspon amb les dades.

Segona, aquesta idea que els Mossos d'Esquadra no existeixen, que no existeixen i que desapareixen, i que els treuen d'aquí i els posen allà, no es pot dir, senyor Sirera; no es pot dir «irresponsables» perquè no és veritat —perquè no és veritat. Els mossos d'esquadra existeixen, són eficaços, i s'està demostrant.

I en tercer lloc...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

...el dèficit —i acabo, senyor president. El dèficit que jo he reconegut quan he entrat —no he tingut cap problema i la consellera Tura l'havia reconegut— no és responsabilitat... —i no vull fer cap batalla d'això, que no ho he dit— de la consellera Tura i meva. És una responsabilitat d'uns acords que es van prendre, alguns el 2000, altres el 2003, alguns en contra de l'opinió del Govern català. I això ho estem cobrint avui amb un sobre esforç, tant econòmic com de temps de dedicació dels mossos d'esquadra.

Res més, i moltes gràcies.

El president

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les actuacions governamentals necessàries per a garantir la seguretat pública.

Interpellació al Govern sobre les actuacions governamentals necessàries per a garantir la seguretat pública (tram. 300-00003/8)

Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Sí, bon dia. Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor consellers, senyors consellers, prenc la paraula en nom del Grup de Convergència i Unió per interpellar el Govern sobre com està abordant un tema delicadíssim —ho compartirem tots— i molt complex com és el de la seguretat, de fet, com és la qüestió de garantir el dret a la seguretat que té la ciutadania, que tenim, per tant, tots plegats.

Vostès saben que Convergència i Unió és una força política amb mentalitat de govern i, per tant, amb vocació i responsabilitat, i especialment en aquesta matèria. Així ho hem demostrat tant quan estàvem en el Govern com quan estàvem i hem estat aquests últims anys a l'oposició.

Per nosaltres en aquest terreny hi ha, com a mínim —com a mínim—, dues idees o dues coses que haurien de quedar molt clares. Garantir la seguretat ha de ser una prioritat claríssima i de primer nivell per a un govern. I per la seva complexitat... —segona idea que hauria de ser claríssima des d'un punt de vista governamental—, que per la seva complexitat i la seva dificultat es fa necessari que algú se n'ocupi d'una manera exclusiva, que hi hagi un responsable de màxim nivell polític que tingui només aquesta dedicació.

I la veritat és que pensàvem que aquestes dues idees eren clares per a tothom, per a tots els grups d'aquesta cambra, i vaja, que formaven part fins i tot d'allò que en podríem dir el sentit comú, no? I dic «que pensàvem» perquè de resultes del que estem veient, de com s'han anat configurant les coses aquests dies i aquestes setmanes, això no és exactament així per a l'actual Govern tripartit, no? M'atreviria a dir que no és exactament..., almenys vostès no són conseqüents amb el fet que això sigui una autèntica prioritat, i no hi ha ningú en el màxim nivell governamental que se n'ocupi d'una manera exclusiva. I això és el que estem veient, no?, i és on voldríem centrar el moll de l'os d'aquesta interpellació.

Perquè, escolti, i per què ara, a més a més, no? Perquè, desgraciadament, hem d'assumir que les coses en matèria de seguretat no van del tot bé. Jo no vull generar, ni volem generar des de Convergència i Unió alarmisme, però és veritat que coincidirem que les coses en matèria de seguretat no van del tot bé. I també, segurament, coincidirem, si hi ha un mínim d'autocrítica per part de vostès, que en aquests últims anys tampoc s'han fet les coses prou bé, o com s'haurien d'haver fet per part del Govern. I per postres el que se'ns presenta ara, el que coneixem ara del tripartit presidit pel senyor Montilla, és que tot plegat fa la sensació que com més va pitjor, no? I voldria una mica argumentar i desenvolupar el que li acabo de dir.

No anem bé en temes de seguretat, per molt que vostès s'entestin a dir que tot plegat és culpa de l'alarmisme social que generem l'oposició, que generen els mitjans de comunicació explicant les coses que passen, no? Jo crec que afirmar, sincerament, que en la realitat no hi ha tanta falta de seguretat com s'explica és, pràcticament, una quimera, i dir que el que coneixem són simplement casos aïllats, jo crec que és, simplement, fals. La crua realitat del que passa –i la gent del carrer ho viu molt directament– jo crec que requeriria per part del Govern una resposta, una actitud, un discurs públic més tocant de peus a terra. I crec que això seria agraït per la gent, no?

No pretenc, perquè crec que no pertoca fer-ho aquí ara, analitzar els fets ocorreguts aquestes últimes setmanes. Jo crec, sincerament, que l'objectiu del debat parlamentari en aquesta matèria, en un país democràtic com el nostre, ha de fonamentar-se, principalment, en quina és la resposta que dona el Govern, no?, i no centrar-se en quins són aquells fets concrets, que formen part més del debat, diguem-ne, de l'organització dels dispositius i dels operatius. El que convé discutir aquí, des del nostre punt de vista, és com s'assumeixen les responsabilitats des de la política –en aquest cas, doncs, des del Govern–, i com també des del Govern i des de la política s'organitzen les coses, perquè qui ha de treballar en el dia a dia ho pugui fer en millors condicions i d'una manera més eficaç, no?

Per tant, resumidament, no es tracta d'analitzar el paper de la policia. Jo parteixo de la base que la policia és instrumental, per dir-ho d'alguna manera, que actua amb una gran professionalitat i d'acord amb la legalitat i el marc organitzatiu que li dona el Govern i les majories parlamentàries de torn. I especialment crec que és així en el cas dels Mossos d'Esquadra, no? I, per tant, evidentment, em sumo, igual que vostès i tots plegats, a felicitar l'actuació que permanentment està fent el cos de Mossos d'Esquadra, ahir mateix, i, vaja, en l'esdevenir, i encoratjar-los en la seva tasca. Jo crec que això ho hem de deixar a banda, l'actitud, la feina directa, la professionalitat dels Mossos d'Esquadra del debat estrictament parlamentari que ens correspon fer aquí.

Per tant, en aquest sentit, li suggereixo, simplement li suggereixo, senyor conseller, que ningú tingui la temptació d'amagar-se darrere l'actuació policial i de presentar el que és estrictament una actuació policial..., que jo estic convençut que vostè no va ordenar ahir el dispositiu que hi va haver simplement perquè avui hi havia una interpellació. Jo crec que tot plegat això és més seriós, i, per tant, tampoc em passaria pel cap que vostè vingués a excusar-se de l'actuació que li correspon fer al Govern a partir del que fa la policia, que el que fa és seguir el seu camí, investigar i detenir quan és el cas.

Per tant, en allò que ens correspon discutir aquí, el Govern actual és avui responsable polític, això sí –perquè és que, si no, costaria entendre qui se'n pot fer responsable–, d'uns indicadors que denoten falta de seguretat. En la interpellació anterior hem vist que hi havia una certa controvèrsia. És clar, vostè fa servir les dades com li convé i nosaltres el que exposem és les que hi han, no? El que és un fet incontrovertible perquè forma part de l'enquesta de seguretat pública, que publica i

ha publicat el Govern de la Generalitat, és que els fets penals s'han incrementat un 17,7 per cent des que hi ha el tripartit. Això és un fet incontrovertible, està publicat en l'enquesta de seguretat pública que vostès han distribuït, i l'han distribuït a tot el país: 387.248 fets penals el 2003, 455.676 fets penals el 2005. I l'índex de victimització tres quarts del mateix –de 18,4 a 18,6–, lluny, diguem-ne, d'una tendència a la baixa, no?

I això és conseqüència, des d'un punt de vista de l'anàlisi que correspon fer, que no s'ha fet les coses prou bé en aquests últims temps. Jo no m'hi voldria entretenir, perquè crec que no correspon ara i tampoc tinc el temps necessari per fer-ne un balanç, però jo estic convençut que si vostès, que si el tripartit tingués una convicció plena en com s'han fet les coses en aquests últims tres anys m'imagino que qui en va ser responsable ara hauria repetit en les mateixes responsabilitats. Jo crec que això és la prova del nou que vostès mateixos no són conscients que les coses no es varen fer bé en aquests tres anys i no es varen encaminar de la manera que corresponia.

I ara el que veiem, de com s'estan configurant les coses, és resumidament el següent: la sensació d'inseguretat, la impressió que té la gent del carrer d'inseguretat, lluny d'alleugerir-se està incrementant, no?, i això, senyor conseller, és un fet incontrovertible. Això és així, i aquests dies d'una manera molt palesa. Cada dia apareixen i coneixem més fets delictius a través dels mitjans de comunicació. Això impressiona la gent, això són dades reals, i altres que no es coneixen. I la resposta que fa el Govern és una resposta que tampoc genera la confiança que correspondria.

Fixi's vostè, senyor conseller, missatges que aquests dies hem anat sentint i que realment són desconcertants, i que provenen de les forces polítiques que configuren el tripartit. Abans se n'ha comentat ja en alguna ocasió alguna. «Ara es practicaran» –algú ha arribat a dir– «polítiques de seguretat més progressistes a favor de la gent feble.» Això com a mínim és desconcertant, vostè ho acceptarà, no? S'ha dit –vostè, de fet, ho va dir ara fa pocs dies– que tindrem falta de policies fins d'aquí a l'any 2009 a tot Catalunya. Jo crec que això no genera la confiança necessària i, en qualsevol cas ens hauria d'explicar com ho pensa resoldre.

I després vostè ara ens ha dit una cosa que a mi, realment, em desconcerta profundament: «Assumim aquesta conselleria» –deia vostè– «convençuts que ens interessava, que era bo per a la nostra formació política» –això ho deia vostè en una entrevista–, «que era una gran oportunitat per a nosaltres.» A mi tot això em sembla molt bé, però, i per al fet que ens ocupa? I per a la seguretat? I per a la gent? Jo voldria pensar que vostès assumeixen tot això no perquè a vostès els suposa una oportunitat des d'un punt de vista del seu partit polític, que és el que deia en aquesta entrevista, sinó perquè vostès tenen el convenciment que ho poden fer molt bé. I m'agradaria que ho expressés en aquests termes, i que no tornés a repetir entrevistes com aquesta amb el contingut d'aquesta.

I com a colofó –i acabo aquesta primera intervenció, i després seguiré perquè li voldria fer algunes propostes concretes–, nosaltres creiem que..., el model organit-

zatiu ja sabem que a qui correspon, diguem-ne, definir com s'organitza l'executiu és el mateix executiu, però evidentment suposo que aquí d'això en podem parlar i podem expressar la nostra opinió, no? No creiem prudent, ni sensat, ni oportú, que el Govern de la Generalitat renunciï a tenir un departament d'interior exclusivament d'interior, i no carregat de molts barrets amb poca connexió entre ells.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, gràcies pel to de la seva intervenció, eh? Independentment que hi ha coses que ha dit que no comparteixo, gràcies pel to de la seva intervenció, que és un to diferent, molt diferent, des del meu punt de vista, del coneixement que expressa de l'anterior interpellació.

En primer lloc, senyor Homs, hi ha una cosa que sí que m'agradaria que ens hi poséssim d'acord: que jutgésim la política de seguretat per resultats. Jo he plantejat cinc preguntes, de les quals n'he respost tres. Ara en contestaré dues.

La primera és: les dades que tenim, no que faig jo, les dades que elaboren els comandaments i els responsables dels Mossos d'Esquadra ens diuen que l'any 2006 la delinqüència està estancada i que els delictes baixen. I els remetre la informació. I si la compareixença que he demanat la fan ràpidament els explicaré la compareixença amb detall. I això vull que quedi molt clar. I, quan dic això, que ningú em faci la trampa de dir: «I vostè diu que tot va bé.» No, no dic que tot va bé, dic que tot ha d'anar millor. I dic més: que els fets que s'han produït, aquests tres o quatre fets que s'han produït aquests dies, són fets en què cal incrementar la vigilància policia per donar-los resposta.

I m'agradaria, senyor Homs, si amb aquest diagnòstic vostè hi està d'acord: senyor Homs, m'agradaria que quan sortís em digués si en aquest diagnòstic que la delinqüència està estancada a Catalunya..., que això no és que estem estupendament bé, que no, que cal disminuir-la... (*veus de fons*) –el senyor Puig si vol pot interpellar també. (*Veus de fons.*) Jo puc preguntar, evidentment, per buscar espais de consens amb la persona que m'interpella.

Per tant, primera qüestió, que repeteixo: tranquil·litat perquè no estem davant de l'increment de la delinqüència.

Segona qüestió –sembla que en aquesta estem d'acord–: eficàcia dels Mossos d'Esquadra. I em va molt bé que es digui això, perquè hi ha hagut veus que semblava que no hi havia policia a Catalunya –que no hi havia policia a Catalunya. Doncs, no, sí que n'hi ha.

Tercera: el tema del dèficit. Vostè m'ha dit: «Com el pensa cobrir?» Jo els he explicat les causes, eh?, els he

explicat d'on vénen les causes del dèficit. Ja els he dit com ho pensem cobrir, a mitjà i llarg termini i a curt termini. A curt termini li dic, no com ho pensem cobrir, com ho hem cobert i com aquest any ja la consellera Tura ho ha cobert. La consellera Tura ha decidit, va decidir fer operacions especials, que els n'he donat les xifres, que són unes xifres absolutament espectaculars. Que hàgim dedicat 7.800.000 euros a operacions especials per fer front a la inseguretat, pensa vostè que és poca cosa? Pensa vostè que és poca cosa? Haver destinat 454.000 hores, que representen, l'any, més de dues-centes setanta jornades de mossos d'esquadra completes, pensa vostè que és poca cosa? Senyor Homs, s'havia fet alguna vegada? S'havia fet alguna vegada això?

I el dèficit dels Mossos d'Esquadra l'arrosseguem des del començament. Per tant, quan estic reconeixent dèficit, no estic dient: «Hi ha dèficit..., i mira, hi ha dèficit.» No, no; hi ha dèficit i prenem mesures per tapar aquest dèficit, mesures a curt termini i mesures a llarg termini. Quines són les mesures a llarg termini? Miri, aconseguir una cosa que s'ha aconseguit, el setembre ho va aconseguir la consellera Tura: 14 de setembre, Junta de Seguretat, la consellera Tura va portar una proposta al Govern central d'incrementar en tres mil mossos d'esquadra les places, atenent simplement a la variació demogràfica de Catalunya, i ho va aconseguir –i ho va aconseguir. I, per tant, a partir del 2009 anirem progressivament tenint més mossos d'esquadra.

Vostè deia, d'altra banda: «És prioritari o no la seguretat per vostès?» I vull contestar dient que sí, en dos sentits. Miri, jo vaig dir que per Iniciativa això era bo a una pregunta sobre si per Iniciativa això era dolent, eh? No vaig contestar sense res més; vostè ho treu del context. A la pregunta de si el fet que Iniciativa agafi això és problemàtic, aquesta va ser la contesta. Però, evidentment, a vostè no se li escaparà que, com a conseller d'Interior, vaja, i pel poc que vostè pot conèixer de la meua trajectòria, tinc claríssim quin és l'objectiu de qualsevol conseller, no? Li agraeixo que vostè me'ls digui, però no me'ls descobreix, eh?. Sé perfectament que ser conseller o consellera de la Generalitat vol dir treballar per al país. Fa temps que ho sé, abans de ser conseller. Tot i que li agraeixo molt el seu consell.

Però per què és prioritari per al Govern? Miri, per dues raons. Jo crec que és important políticament que, tot i que la consellera Tura va fer una gestió excel·lent, i jo he dit que hi haurà continuïtat en l'acció de la consellera Tura, el Govern ha decidit que la persona, el número 3 del Govern sigui el responsable d'Interior. És una prioritat política o no? I el senyor Homs reclama exclusivitat. I jo li dic, escolti, tampoc vull mirar enrere; crec fermament que la consellera Núria de Gispert va ser una bona consellera d'Interior, i tenia Justícia i Interior –i tenia Justícia i Interior. I ho va fer molt bé –i ho va fer molt bé. Per tant, la prioritat, o no, s'ha d'avaluar en funció dels resultats.

Però li diré, quan parlem de prioritats, què és sempre allò que és més important, com es demostra si un govern fa prioritat o no: amb el pressupost; amb el pressupost, senyor Homs. I li puc dir que el nivell d'inversió del 2004, del 2005..., i ara li donaré les xifres del pressupost d'aquest any, del 2006, i m'agradarà que vostè em

contesti, si vol –si no, evidentment, no em contestarà–, si el que li estic dient demostra que per aquest Govern és prioritària o no la seguretat.

Miri, en inversions en infraestructures, en comissaries, quina xifra vostès poden pensar que estem invertint el 2006?; pensi'n una, un moment. Doncs miri, 172 milions d'euros –172 milions d'euros. Per què? Per tirar endavant les següents comissaries, moltes ja estan inaugurades: Santa Perpètua, Sant Cugat, Ripollet, Montcada, Barberà, Esplugues, Cornellà, Rubí, Sant Feliu, Reus, Cerdanyola, Sabadell, Prat, Eixample, Terrassa, Central de Sabadell i l'ABP de Sant Feliu. Vostès pensen que, si no fos prioritari això, el Govern català hauria pressupostat 172 milions d'euros per enguany?

I els puc dir la inversió de l'any vinent, però..., inversions de noves tecnologies, un element fonamental des del punt de vista policial. Miri, el 2003 la inversió era de 3 milions d'euros; el 2006 és de més de 8 milions d'euros. És a dir, sempre que parlem de prioritats, jo sempre dic: «Vejam si el pressupost, en definitiva, tradueix la prioritat.» Doncs bé, el pressupost de Seguretat Ciutadana, sense cap mena de dubte, ha estat un pressupost que ha crescut molt, amb dos grans objectius: en definitiva, amb l'objectiu de proximitat dels mossos a la població, i això vol dir fer totes aquestes comissaries, amb una xifra d'inversió mai vista, 172 milions d'euros, i, d'altra banda, fent una aposta decidida per una millora constant de les noves tecnologies, que estan en la base de la persecució de la delinqüència i especialment del crim organitzat.

I, finalment, el senyor Homs em parlava discutint-me si hi havia seguretat o no. Jo he dit: hi ha unes dades, vostès poden dir que se les creuen o no, però són les que existeixen. Em parlava de la crua realitat i de la sensació de seguretat. Miri, a l'últim baròmetre del Govern, abans que es produís qualsevol fet d'aquests darrers, que es va fer el novembre del 2006, els diré quins eren els principals problemes que té actualment la gent, segons aquesta enquesta. El primer és la immigració, el 34 per cent; el segon és l'habitatge, el 31 per cent; el tercer és l'atur i la precarietat, el 19 per cent; el quart és la insatisfacció amb la política, el 15,7 per cent, i el cinquè és la inseguretat, amb el 14,5.

Per tant, la inseguretat és una de les preocupacions que preocupa la gent; en l'últim baròmetre està situada en el cinquè lloc, per darrere de la insatisfacció de la gent amb la política. I, per tant, el que hem de fer és millorar això, però sobretot, hi insisteixo, tot i que el to d'aquesta interpellació és d'un to absolutament molt diferent, a mi m'agradaria poder compartir, consensuar els aspectes generals de l'anàlisi, i estic obert que vostès em facin propostes –espero que el senyor Homs en faci alguna; el senyor Sirera no n'ha pogut fer cap– que permetin, en definitiva, millorar el funcionament de la seguretat.

El president

El senyor Homs té la paraula.

El Sr. Homs i Molist

Sí. Li agraeixo la resposta, en allò que me n'hagi pogut donar, oi? De tota manera, clar, fixi's en una cosa, jo li pregaria, en la mesura que fos possible, que respectés

allò..., diguem-ne, que és costum parlamentari. Jo li he fet una interpellació, li he formulat unes quantes preguntes, algun suggeriment; vostè ja tindrà ocasió..., quan la majoria d'aquesta cambra, fixi's bé, no quan l'oposició, quan la majoria d'aquesta cambra determini en quin moment és el que ha de venir, oi? I després vostè faci'ns les preguntes que cregui que hagi de fer. Però, com deia aquell, no?, les preguntes les faig jo, senyor conseller; és el paper que em correspon a mi en aquest cas, doncs, com a oposició, i vostè com a govern, doncs, hauria de procurar de respondre, no?

Mirin, a nosaltres una de les coses que ens preocupa, i abans ho he dit i hi voldria insistir..., vostè, segons el decret de creació del departament, fixi's bé, «és responsable de les funcions relacionades» –diu textualment el decret– «amb la seguretat ciutadana, la seguretat pública i el trànsit, de les emergències i de la seguretat civil, del joc i els espectacles, de la coordinació de les relacions amb el Parlament de Catalunya, de les relacions institucionals, de l'impuls del desenvolupament estatutari, de la promoció de la participació social, de la recuperació de la memòria històrica, el foment de la pau i els drets humans». Ens costa veure aquí la prioritat en matèria de seguretat per part de la decisió del Govern.

Jo hi insisteixo. Jo crec que vostè..., vaja, ni entraria a valorar-ho, eh?, però vostè podria ser un excel·lent conseller d'Interior si s'ho proposés. El que reclamem nosaltres al Govern de la Generalitat és que això ho tingui de debò com una prioritat, no en el terreny només dels discursos, que només faltaria: no hi ha ningú que, diguem-ne, tingui tan poc sentit comú i que li faltin dos dits de front per dir que en aquest país la seguretat no és ni ha de ser una prioritat, no? Això és el que li volem fer notar.

Perquè, a més a més de totes aquestes funcions que té vostè, a ningú se li escapa en aquesta cambra ni dels que ens puguin estar escoltant, que a més a més vostè és el líder d'una de les forces polítiques del tripartit. I jo estic convençut que vostè, a cavall d'això d'Interior, no voldrà fer de Sarkozy –sap què vull dir, no?–, del ministre francès de l'Interior que fa carrera cap a les presidencials a costa d'una matèria tan sensible com és la seguretat, no? Jo crec que això és un error monumental. I hi hauria d'haver un missatge molt contundent, molt rotund cap a la societat i cap al país que vostè, vaja, en cap cas. I els missatges no són, hi insisteixo, senyor Saura, crec, eh?, només discursos, sinó que han de tenir una conseqüència pràctica, plàstica, visual, clara, precisa.

Per tant, el que li demanem..., en primera instància, el que demanem, és que el Govern reconsideri –i ja sabem que no ens pertoca a nosaltres decidir sobre l'organització del mateix Govern, però sí políticament valorar-ho– la creació d'un departament tutti frutti, i més quan això es barreja amb una matèria tan sensible com la seguretat.

Per cert, tots els aquí presents també sabem que ser conseller d'Interior o ministre d'Interior representa assumir una responsabilitat que és molt casuística, molt pròpia només de qui ocupa aquest tipus de funcions, que és estar disposat a plegar encara que no hi tingui cap responsabilitat directa. I és clar, en el cas de la seva..., diguem-ne, de la coincidència de tota una colla de funcions en la

seva persona, doncs, vaja, com a mínim vostè entendrà que en termes polítics plani la sospita de si vostè estaria en aquesta disposició, perquè les conseqüències polítiques serien molt superiors que si fos qualsevol persona de la seva formació política o d'una altra formació política de les del tripartit. Oi que ens entenem? Doncs això.

Jo, per acabar i, vaja, per formular-li les propostes que li deia, una ja la hi he exposat..., la idea que es reconsideri la inexistència d'un departament dedicat només a la seguretat i exclusivament a la seguretat, perquè creiem que s'ho val; que això ho reconsiderin. Que vostè, a part de descriure'ns quina és la situació amb arguments administratius, de xifres..., que suposo que vostè deu conèixer una cosa que es diu l'IPC, i que els números pelats, des del punt de vista econòmic..., doncs, home, clar, sempre impressionen, però què vol que li expliqui? –m'entén?–..., ni la gent que ens escolta, no?

I jo crec que d'un govern s'espera alguna cosa més que simples respostes administratives, de si tants números per aquí, de si tants efectius per allà, per entendre'ns, no?, perquè marejar la gent amb dades sempre és possible. I jo crec que la gent ens demana, a tots plegats, una resposta, diguem-ne, més..., més en el cor, més en la proximitat, i no tan freda i no tan dedicada només simplement als números. Hi insisteixo, eh?, jo, les dades que manejava abans eren tan certes com suposo que ho són les seves; per tant, haurem d'esbrinar i escatir quina és la contradicció en tot això, no?

I, finalment, li demanaria, li demanaríem que urgentment convoqui la Junta de Seguretat, que pugui exercir les noves competències que l'Estatut...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Homs i Molist

...li atribueix i que es posi, diguem-ne, ordre en les disfuncions que hi ha hagut en aquests últims temps en el terreny de la coordinació dels responsables polítics en matèria de seguretat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyor diputats.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Bé, en aquesta rèplica del senyor conseller, ha centrat una part important de la seva intervenció... (*remor de veus*), del senyor diputat, ha centrat una part de la seva intervenció en l'ordenació de la conselleria. Jo li he de dir que no faré com Sarkozy, perquè no tinc cap interès de ser candidat a la presidència de la República Francesa; per tant, no faré de Sarkozy. (*Remor de veus*.)

Però hi ha una cosa que em sorprèn, senyor Homs, una, que em sorprèn, no?, que fa perdre legitimitat als seus arguments: vostè qüestiona –qüestiona– l'organigrama del departament. Qüestiona això.

Aquí abans ja he dit un exemple, no? És a dir, si vostè m'està dient que aquest departament és un departament amb moltes funcions, li ho accepto; sí, és veritat. Ho era també el Departament de Justícia i Interior, ho era també el de Justícia i Interior, i mai ningú va qüestionar això, i crec que la consellera va fer una bona feina.

Però fixi's, si això és tan important, senyor Homs, si és tan important això, no entenc com el senyor Mas, fa molt poc, en el debat d'ordenació del Govern amb el senyor Montilla, ni hi va fer referència. Com és possible? Com és possible que fa poques hores hi ha hagut un debat sobre l'estructuració dels departaments i del Govern, i aquest tema, que per vostè és tan important, el senyor Mas ni l'esmenta? Possiblement, perquè vostè necessita avui arguments, i d'aquí que s'ha tret aquest. Però si això fos tan així, estic segur que el senyor Mas l'hauria plantejat. Per tant, el que vostè diu o no li ho ha passat al senyor Mas o el senyor Mas considera que això no és important.

Però fixi's en una cosa, jo li faig una proposta: avaluem els resultats. Jo estic convençut que, com a conseller, amb l'equip, amb l'excel·lent equip que tinc i amb el treball fet abans, hi hauran uns bons resultats. N'estic absolutament convençut; no en tinc cap dubte.

Li diré una altra cosa: si en un determinat moment jo arribés a pensar que no dono l'abast, pel treball que hi ha o per responsabilitats, a tot el que he de fer, ho plantejaria; no en dubti, d'això. Però el que vostè no pot fer és començar a jutjar en base a unes hipòtesis que vostè fa. Vostè de què m'acusa? D'hipòtesi de què és el que passarà? No, el control es fa sobre el que passa, no sobre allò que passarà. I el que està passant en aquests moments, malgrat les dues interpellacions, jo crec que els arguments que he donat són arguments que no s'han pogut rebatre.

Dic, primera: «estancament de la delinqüència», «tranquil·litat», sense que això vulgui dir que tot va bé, i «ho hem de millorar». Segona: «eficiència policial»; per tant, els mossos funcionen amb un gran sobreesforç. Tercera: «Tenim un dèficit», producte d'uns acords que no en som responsables nosaltres, que en són responsables els que han interpellat, i malgrat això, hem buscat solucions a curt termini i a mitjà termini. Quarta: «prioritats del Govern». Com es demostren? En el pressupost. Mai s'havia invertit tant ni en infraestructures ni en noves tecnologies. I un acord de Govern on es descriuen els catorze punts –que ara no tinc temps de llegir– de quines són les línies d'actuació que el nou Govern prendrà, consensuat amb els tres partits de Govern.

Per tant, senyores i senyors diputats, els agraeixo la possibilitat que un tema que avui està en l'opinió pública l'hagin pogut debatre. Els ofereixo, de veritat, tot tipus de diàleg i informació, perquè la política de seguretat no es converteixi en un element electoralista. I no ho estic dient ara per vostès, però hi pot haver la temptació de convertir això en una política electoralista.

Tant en un cas com en l'altre nosaltres continuarem treballant per incrementar la seguretat de Catalunya i estem convençuts que ho aconseguirem.

Res més i moltes gràcies.

El president

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política lingüística.

Interpellació al Govern sobre la política lingüística (tram. 300-00002/08)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Gràcies, senyor president. Diputades, diputats, honorable vicepresident, tenim tots una tendència natural a buscar la felicitat. «Una obligació moral» en diuen uns, «un instint» en diuen els altres. Potser la paraula «felicitat» és una mica massa ampullosa. Jo em refereixo simplement a la necessitat que tots tenim de fugir de tot allò que ens inquieta. La supervivència física de les persones deu anar molt per aquest costat, i la supervivència sentimental també deu anar per aquí.

Potser a algú li estranyarà que comenci parlant de satisfaccions personals i d'absència de neguit, quan el que em toca és interpellar al vicepresident del Govern sobre la política lingüística. Però a mi em sembla que sí, que és necessari, que hi té relació. Perquè una llengua no és, com ens pensem a vegades, un ens fred que es pot tractar amb xifres, amb estudis i amb aparells fonètics, sinó que la llengua és, amb tota seguretat i sense excepció, una part molt important de cadascú de nosaltres, una de les parts més íntimes, més autèntica, la més associada a les coses importants de la nostra vida. Des del naixement, abans del naixement, des de la gestació se'ns dóna ja una llengua amb què hem de conviure sempre. Per això dic que la llengua i la recerca de la felicitat tenen moltíssim a veure.

Aquesta llengua, sigui la que sigui, l'hem de procurar viure amb naturalitat. Això sembla obvi, però és important de recalcar-ho. Jo crec que viuen la seva llengua amb naturalitat un tant per cent elevadíssim de tots els habitants del planeta; és a dir, en lloc de parlar de la seva llengua, la utilitzen, la fan malbé, la canvien, la innoven, la rebreguen, la fan servir per fer alta literatura o per escriure els prospectes de les medicines, i la transmeten naturalment de pares a fill.

El nostre país és diferent, i malauradament en aquest sentit també és diferent, perquè aquí la llengua pròpia és sentida de moltes maneres per gent diversa. Hi ha gent que la viu amb passió, hi ha gent que la viu amb angou, i també hi ha molta gent que la viu amb recel, amb despit, amb desconfiança. Però amb naturalitat, viure la llengua catalana amb naturalitat passa poquíssimes vegades.

Si em permet, vull fer un incís; és una obvietat, però em sembla que és molt important d'anar repetint les coses que són importants i que quedin clares. Vull insistir sobre el concepte de llengua pròpia, perquè el trobo fonamental. La llengua pot tenir diversos estatus: pot ser llengua oficial, pot ser cooficial, pot ser territorial, pot

ser materna, etcètera. Hi ha, també, la llengua natural, la llengua pròpia d'un territori. Una llengua és pròpia d'un territori perquè hi ha nascut –perquè hi ha nascut–, és a dir, la llengua i el país s'han configurat junts, a la vegada, un ha fet l'altre, per tant, només el català és la llengua pròpia de Catalunya, només el català és la llengua territorial de Catalunya.

Abans he fet una mena de tirallonga d'adjectius que expressava les maneres diferents de com la gent pot viure la llengua en el nostre país, de com es percep, com es pateix, com es viu el català, i me'n falten dos, dos adjectius: el català també és viscut per moltes persones amb desesperança, i amb cansament també.

I permetin-me un símil sanitari. Sovint parlem de la salut de la llengua per parlar de la seva vitalitat i de les capacitats que té per afrontar el demà. I també diem que les llengües neixen, viuen i moren. No cal dir que tots els qui estimem de veritat, no només el català sinó totes les llengües, patim quan veiem la mort, quan veiem la pèrdua de força o la minorització de qualsevol llengua i la veiem com una pèrdua de cultura de tots –de tots– els humans; ens agraden totes les llengües –començant per la nostra– i volem que totes tinguin una salut de ferro.

I perquè una llengua sigui potent i tingui aquesta salut i pugui viure confortablement ha de tenir un bon genoma, ha de ser sòlida. I el català ho és; per sort el català ho és. Una llengua com el català que és capaç de fer neologismes vol dir que té una bona salut, perquè la llengua s'adapta a les noves necessitats.

Diumenge passat ens vam fer un tip de sentir la paraula «fibromiàlgia» a TV3, a *La Marató*. Doncs, bé, «fibromiàlgia» és una paraula nova que el català ha fet fent ús dels seus mecanismes interns. I, a part de tenir aquesta bona salut capaç de fer neologismes, el català també és una llengua que serveix –és clar, si es vol fer servir, serveix; si es pot fer servir, serveix– tant per fer matemàtiques com per a la justícia, serveix per a la poesia i serveix també per a l'argot de totes les «juanis» del moment. Tot això és el que tenim de bo.

Ara bé, la salut de la llengua, com tots sabem, també es marca i es mesura per l'ús que se'n fa. L'ús, seguint amb el símil, és l'oxigen. Sense oxigen les persones es moren. Sense l'ús, que és l'oxigen de les llengües, les llengües s'ofeguen. Cada vegada que deixem d'utilitzar una llengua, per la raó que sigui, és un batec menys, i això ho hauríem de tenir clar com la llegenda que surt en els paquets de cigarrets: «Si deixes de parlar ara, doncs, la llengua viurà un dia menys.» Hauríem de tenir-ho tan clar, perquè realment és així. Les llengües es moren si no es fan parlar. I per això dic que a vegades hi ha persones que viuen la llengua amb desesperança, i amb cansament també, perquè és molt cansat haver de retopar una vegada i una altra els arguments que diuen, per desconeixement a vegades, per mala fe moltíssimes vegades més, que a Catalunya el castellà està amenaçat, o està perseguit fins i tot, que som una societat bilingüe o que el català ara té una salut extraordinària, que s'usa molt més que abans i que, per tant, ja no cal fer res, no cal protegir-lo; en fi, no cal parlar-ne més, passem pàgina.

Això, a casa meua en diuen «fer-nos combregar amb rodes de molí», i empassar-te una roda de molí és real-

ment difícil i, a més a més, és molt cansat. I em sembla que s'ha de ser molt honest quan es fan afirmacions com aquestes, que obliguen una vegada i una altra a defensar-nos, a posar les coses al seu lloc i a viure, com deia, la llengua amb cansament.

Perquè la realitat és tota una altra, i ara que estem en aquesta època de Nadal puc posar un sol exemple de l'ús de la llengua catalana, d'un ús minoritzat: són les joguines, anuncis de joguines, les que vulguem, no conec el tant per cent, però no cal fer cap estudi per veure que hi ha poquíssims anuncis de joguines en català. A més a més, les instruccions, les capces, el embolcall de les joguines, tot això és poquíssimes vegades en català. I les joguines que incorporen o veu o paraula escrita gràcies a les noves tecnologies també sempre són en castellà. Això és només un petit exemple que corrobora aquest sentiment i aquesta idea, sensació descoratjadora que tenim, que l'ús del català en molts àmbits és encara plenament minoritari. Vostè suposo que ens ho pot aclarir. Això és el que li demanem.

Li demanem també que ens expliqui quins són els reptes que s'ha posat el Govern, quines són les mesures que pensa dur a terme, doncs, per això, per donar una mica més d'oxigen a la llengua catalana.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Govern, l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El conseller de la Vicepresidència (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputa, ha fet vostè referència, a l'inici de la seva intervenció, al concepte de llengua pròpia. Crec que és una obvietat per a la comunitat científica internacional, que el nostre marc legal recull des de l'any 1979, i, per tant, no entrarem a discutir un concepte que, amb independència de si vostè i jo hi estem d'acord o, fins i tot, que hi estiguéssim en desacord, resulta que és al marc legal vigent des de l'any 79, i lògicament nosaltres el respectem absolutament, a banda que hi coincidim i ens el creiem.

M'ha agradat sentir la seva afirmació «que ens agraden totes les llengües, començant per la nostra», això és molt propi de les societats que tenim uns idiomes amb un àmbit de difusió que no és majoritari; són en aquestes societats on trobem més gent que parla llengües. Per exemple, aquí qui menys llengües sap en sap almenys dues; és a dir, no hi ha ningú que parli català que no sàpiga alhora parlar també una altra llengua –en aquest cas concret, en el territori de Catalunya, el castellà–, per tant, és propi de les societats amb un idioma d'allò que se'n diu en sociologia «d'àmbit restringit», doncs, tenir aquest afecte pel multilingüisme i aquest afecte per la diversitat de llengües i per la diversitat d'idiomes.

També cal tenir present que, davant de determinades afirmacions que sentim en ocasions –que no es corresponen a la realitat–, ningú pot creure's –perquè no és cert– que el futur d'una llengua tan important com

és la llengua castellana –una de les grans llengües de circulació universal, que té més de quatre-cents milions de parlants i molts milions de persones que l'utilitzen, que en són usuaris encara que no sigui la seva primera llengua–, ningú pot entendre ni admetre, perquè no és cert, que el futur d'una llengua així, diguem-ne, es decideixi a Catalunya.

En canvi sí que es decideix a Catalunya el futur de la llengua catalana; a Catalunya i a la resta de territoris de la comunitat lingüística. I, per tant, és des d'aquesta perspectiva que el Govern sí que lògicament té interès a situar el català en les millors condicions de plenitud. No anem ni volem anar ni volem competir amb cap altra llengua ni arreu del món ni aquí. Però sí que vol, lògicament, el Govern de Catalunya, que la llengua pròpia del país, la llengua catalana tingui una magnífica salut. Sobretot si tenim en compte que ara estem vivint les conseqüències del que han estat uns processos històrics molt determinats, és a dir, llevat d'uns pocs anys, en els convulsos anys republicans dels anys trenta i des del 79 fins ara, la llengua catalana és una llengua que en l'època contemporània mai no ha tingut l'estatus d'oficialitat lingüística, que ha petit un intent deliberat de genocidi, com ha estat ben estudiat pels historiadors corresponents, de persecució i que, per tant, també ha conviscut amb uns processos de canvi demogràfic important al llarg de la seva història, de molts segles, i això fa que no tingui encara els mecanismes que n'assegurin amb tranquil·litat el seu ús futur amb tota normalitat.

Si ens mirem les dades més recents que hi ha, que són les dades del cens de l'any 2001, trobem dades que jo crec que són reveladores i que no són en absolut pessimistes, per exemple que el 94,5 per cent de la població assegura que entén el català. Això ens dona unes dades que fan equiparables la comprensió de la llengua catalana a la de qualsevol llengua normal en una societat del primer món, en una societat normal. Per tant, això implica que ningú pot, en principi, al·legar desconeixement a la utilització en el paisatge públic de la llengua catalana, perquè, excepte aquest petit percentatge d'un 5 per cent que existeix a totes les llengües del món, doncs, aquí ens situem en espais de normalitat; fins i tot –i l'afirmació següent pot sorprendre molta gent– gairebé el 75 per cent de la població, el 74,5 declara que sap parlar català, i un 50,1 que té el català com a llengua habitual –estem parlant del cens de l'any 2001.

Les coses canvien, evidentment, quan parlem del que se'n diu l'ús informal, la conversa, així, espontània; en aquest cas, l'ús del català se situa en el 36,7 per cent. I puja, en canvi, en l'ús formal; el percentatge s'incrementa en dotze punts fins al 48,4 per cent en l'ús més formal.

Però aquí és on tenim, jo crec, ja un dels primers espais de risc lingüístic, si se'm permet l'expressió, com és el que s'ha detectat en una franja d'edat molt concreta i determinada, que és la franja d'edat que se situa entre els quinze i els vint-i-nou anys. En aquesta edat, en aquesta franja..., és la franja d'ús de la llengua catalana més baix de tot el conjunt de la societat. I és paradoxal perquè ens estem referint a un grup d'edat que és el que té les competències lingüístiques superiors, de coneixement de la llengua, a les de la mitjana de

la població. Però pràcticament un terç dels joves entre quinze i vint-i-nou anys no utilitzen mai o gairebé mai la llengua catalana, de manera molt particular a les dues àrees metropolitanes, la de Barcelona i la de Tarragona, on viu el 75 per cent de la població. Per tant, aquí el català està en una situació de desavantatge important en aquesta franja d'edat.

Un segon col·lectiu és també el col·lectiu de població immigrant de fora de la Unió Europea. L'ús del català en aquest àmbit comporta que un de cada tres immigrants, segon un sondeig de la immigració de l'Idescat de fa pocs mesos, un de cada tres immigrants no entén el català, i només un de cada deu el parla –només un de cada deu el parla–, si bé hi ha notables diferències segons els països d'origen; per exemple, un 43,2 dels catalans d'origen marroquí el comprenen, mentre només el 26 per cent dels d'origen xinès diuen que l'entenen. En canvi, en l'àmbit laboral, la presència del català és, sincerament, absolutament minoritària, per no dir gairebé marginal.

Hi ha altres dades a les quals podríem fer referència, la presència de la llengua catalana en altres àmbits, però, si tenim en compte que aquests són els dos espais de reptes més importants, m'hi voldria referir en l'espai de temps que em quedi. El Govern de Catalunya no pot estar-se sense actuar davant el que és la possibilitat de recessió de l'ús de llengua catalana a la franja d'edat dels quinze als vint-i-nou anys; no hi pot haver marxa enrere en l'ús social del català. Segurament aquesta situació és conseqüència de les escassetats d'oferta d'oci, de lleure en llengua catalana, de manera que de la major part del lleure que interessa al jovent –videojocs, cinemes– no es troba una oferta de masses en llengua catalana. El segon col·lectiu és el col·lectiu immigrant; ja hem dit que té poques possibilitats d'accés real al català, i tenint en compte el pes poblacional d'aquest col·lectiu hi podria haver, en algun moment es podria arribar a plantejar un risc de possible exclusió social, que aniria també en detriment de l'ús de la llengua. Per tant, hem de convertir en positiu, amb instruments efectius, allò que és l'actitud del col·lectiu immigrant amb relació a la llengua catalana, que sempre és, en general, molt receptiu, d'actitud molt receptiva i molt clarament positiva. Hi ha altres àmbits on aquesta presència és menor: l'àmbit de la justícia, l'àmbit de l'activitat econòmica, adquirir o rebre serveis o productes en català –telefonatge, cinema, etiquetatge–, de tal manera que sovint aquí la presència de la llengua catalana és molt menor, molt inferior a altres llengües que no són oficials en el territori de Catalunya, fins i tot llengües, de vegades, de no fàcil identificació en el moment en què les veiem escrites.

Les accions del Govern. Molt clarament: doblatge del català de llargmetratges –la Secretaria de Política Lingüística en fa una selecció, en la qual, com passa a la major part de països europeus, predominen el doblatge de pel·lícules destinades al públic infantil–; doblatge també de grans produccions, especialment les més adreçades al públic jove. Aquests doblatges garanteixen en pràcticament tots els casos la posterior comercialització en DVD en llengua catalana. La mateixa corporació disposa d'un servei català de doblatge, que fa que les cases comercials, les distribuïdores, puguin incloure en

català –la versió catalana– les edicions de DVD i vídeo i els posin a disposició..., perquè en puguin comprar els drets d'emissió.

La implantació de les emissions de TDT, per altra banda, permetrà que tots els emissors puguin oferir la versió en català del cinema de més audiència. Es dona i es donarà suport econòmic a la subtitulació al català als llargmetratges i curtsmetratges. El mateix en la política d'ajuts, per garantir la inclusió de versions catalanes en DVD.

Amb relació al col·lectiu immigrant, hi ha la tasca que en molt bona part es fa des de més d'un departament: Educació, Acció Social i Ciutadania..., els plans d'entorn, les aules d'acollida...

El president

Senyor vicepresident...

El conseller de la Vicepresidència

...plans d'acolliment –acabo, senyor president–, plans d'acolliment lingüístic, el voluntariat lingüístic... En definitiva, un seguit de mesures que fan que pel Govern de Catalunya el futur de la llengua catalana sigui un assumpte de la màxima responsabilitat i prioritat, en un marc de convivència amb l'altra llengua oficial, lògicament, i també amb les més de dues-cents llengües que cada dia es parlen a les llars de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyora diputada, pot fer la rèplica.

La Sra. Roca i Perich

Gràcies, senyor president. Bé, vostè ha parlat dels àmbits en què la presència de la llengua catalana és menor del que voldríem. Ha parlat dels joves, importantíssim, eh? Jo parlava abans de les «juanis»; les «juanis» han de poder parlar en català, eh? Tots els ventalls –perquè els joves tampoc no són unitaris, eh?– han de sentir la llengua com a viva. I ha parlat també dels immigrants, importantíssim també; els immigrants han d'aprendre molt aviat el català, perquè d'aquesta manera se n'evitarà l'exclusió social, i vostè ha dit –i és veritat– que és un col·lectiu molt receptiu.

Jo crec que comencem a veure, la gent que ve de fora, que el català és útil, i és útil per a moltes coses: per a la feina, és útil per entrar de ple a la comunitat, però també és útil per establir lligams personals. I d'això en parlava l'altre dia un article del periodista Francesc-Marc Álvaro en una revista de l'Òmnium Cultural; explicava el cas d'una dona francesa que dominava el francès, l'anglès i el castellà molt bé i que s'havia apuntat a les parelles lingüístiques –a què vostè ha fet referència també– perquè el seu fill de dotze anys escolaritzat a Catalunya era catalanoparlant i el català en la boca del seu fill era, per a ella, una llengua viva, rica i absolutament atractiva i útil, eh? Jo crec que els fills escolaritzats aquí ensenyen ara als pares vinguts de fora i sumen les dues llengües, la llengua materna a la llengua pròpia del país. Això

em sembla també importantíssim i que pot ser un dels camins que pugui tenir el català per anar fent via.

I, per últim, ens agradaria, si poguésser, que ens expliqués una mica un concepte a què vostè ha fet referència alguna vegada al diari o en algun discurs seu. Parlava vostè de la necessitat que tenim de «despolititzar» la llengua. És un concepte que ens sembla atractiu, que ens sembla innovador i que ens agradaria molt, doncs, que vostè el pogués aprofundir.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, té la paraula l'honorable senyor Josep-Lluís Carró-Rovira.

El conseller de la Vicepresidència

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, l'arribada de col·lectius d'immigrants al nostre país, l'arribada de col·lectius d'immigrants en societats on hi ha més d'una llengua oficial, el que primer posa en evidència és el que se'n diuen «les relacions de poder» que s'estableixen pel que fa referència a la llengua, i, evidentment, les persones immigrants el que fan és acomodar-se, en primer lloc, a l'idioma que detecten que té més poder social i més poder econòmic. Per això el català, diguem-ne, té més dificultats perquè aquesta acomodació dels nous ciutadans i ciutadanes de Catalunya es pugui fer amb naturalitat.

Jo crec que hem arribat a un punt i hem arribat a un moment en què tenim un repte fonamental a què m'he referit en alguna ocasió, fins i tot ja en nom del Govern, que és el nou escenari, que no sempre ha estat ben entès i ben comprés, que és la necessitat de despolititzar la llengua. Què és el que estem dient amb l'afirmació de «despolititzar la llengua»?

Miri, un idioma, quan està associat o quan s'associa a una ideologia, té pràcticament signat el propi certificat de defunció; quan una llengua va vinculada a una ideologia, no a totes, sinó a una, està signant el seu propi certificat de defunció. Per això no volem que el català s'associï només a una ideologia. Quan sentim parlar castellà a Madrid o francès a París o italià a Roma, en cap cas podem saber la posició ideològica política d'aquella persona que parla. Per què? Perquè sabem que l'ús de la llengua en aquests territoris no va vinculat a una opció ideològica o política, sinó que va vinculat, aquest ús, aquesta utilització, a un país, a una societat, a una comunitat lingüística.

El que volem és que el català faci exactament el mateix. El català tindrà dificultats en el futur, com les pot tenir en el present, si el català és només la llengua de la gent de la ceba, i no la llengua de tota la societat. El català no pot ser només la llengua dels d'esquerrers o dels de dretes, la llengua dels que són catalanistes o dels que no en són, dels centralistes o dels que tampoc o també en són. Hem de fer el pas de la llengua catalana de llengua política a llengua nacional. I això implica que, si polititzem la llengua des d'aquesta perspectiva, el que fem és reduir l'àmbit del català, reduir l'espai del cata-

là, reduir la representativitat social del català. El nostre repte col·lectiu és que tots i cadascun dels integrants de la societat catalana es reconguin en el català com una llengua que també és seva, com la llengua d'una societat, no només la llengua d'unes soles idees, perquè això no passa en cap llengua més. Només viuen amb naturalitat en el seu paisatge les llengües i els idiomes que són assumits per tothom, en el seu propi espai territorial, amb la màxima naturalitat. Es tracta, doncs, de no continuar situant el català només com una llengua de reivindicació, sinó, sobretot i fonamentalment, com una llengua de normalitat.

I en aquesta nova etapa el binomi llengua/cultura i benestar han de ser, vol el Govern de Catalunya que siguin els dos pilars de la identitat de Catalunya com a nació, com a país. La llengua catalana ha de passar de ser la llengua només d'uns quants a ser la llengua de tots i de totes, sense que es converteixi en una barrera que separi, sinó un bé comú compartit amb naturalitat per tothom. I amb la mateixa naturalitat amb què volem compartir amb tothom una educació de qualitat, una sanitat de qualitat, uns transports públics de qualitat, també volem que la llengua catalana, la que no està encara situada en una posició de normalitat al nostre país, ni menys encara a la resta del domini lingüístic, hi estigui.

Per això hem de desproveir el català d'aquesta càrrega immediatament política que té fins ara, perquè recuperi la funció primordial que tenen totes les llengües, la funció de llengua vehicular en el paisatge, com un gest de normalitat en una societat normal i cohesionada. Aquesta llengua volem que sigui fonament de nova cohesió social, perquè, amb independència dels orígens de cadascú, amb independència de l'idioma que cadascú parla a casa seva o on vulgui –que tothom hi té dret–, hi hagi una llengua –i acabo, senyor president– d'identificació col·lectiva, com escrivia fa molts anys, molts –crec que encara en plena dictadura franquista–, un escriptor gens sospitós de catalanista com José María Pemán, fins que el català es pugui beure amb normalitat com un got d'aigua clara, perquè formi part del paisatge amb naturalitat.

I aquí vull apel·lar directament a la consciència i a la responsabilitat dels catalanoparlants. De la mateixa manera que el futur del francès o de l'anglès no depèn dels qui no en parlen, el futur de la llengua catalana depèn fonamentalment de la gent que sí que el parla i que té aquesta llengua com a pròpia. Per tant, el futur depèn de nosaltres mateixos. No discriminem ningú, no tanquem barreres, no amaguem la llengua catalana a cap ni un dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, amb independència del lloc d'on hagin vingut.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El dotzè punt de l'orde del dia és la interpellació al Govern sobre la normativa estatal que afecta l'autogovern de Catalunya en matèria educativa.

Interpellació al Govern sobre la normativa estatal que afecta l'autogovern de Catalunya en matèria educativa (tram. 300-00004/08)

Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Inicio aquesta interpellació en nom del Grup de Convergència i Unió, i haig de dir que la inicio, senyor conseller, amb una certa tristesa; tristesa i fins i tot profunda preocupació, i també amb un cert desconcert. I li diré per què: perquè aquest cansament que deia la senyora Maria Mercè Roca, tan ben dit com ho pot dir una escriptora com ella, que tenim les persones que defensem la llengua –perquè n'hi ha moltes, senyor conseller, que hem entrat en política per això, precisament per això, i en l'àmbit educatiu d'una manera expressa–..., ens trobem, abans d'abordar aquest tema, amb una situació contradictòria. Acabem de viure una interpellació del Grup d'Esquerra Republicana al conseller de la Presidència, i responsable de la política lingüística, i han obviat totalment el tema que durant quinze dies ha preocupat i preocupa la societat catalana. Per tant, de normalització, poca; aquí està passant alguna cosa.

Vostè considera, senyor conseller, que el senyor Sirera és de la ceba? Vostè considera, senyor conseller, que el senyor Saura és de la ceba? Vostè considera que el senyor Homs és de la ceba? És de la ceba, vostè, senyor Maragall? És de la ceba, la diputada Rigau?

Escolti, se'ns ha volgut, aquí, ara..., darrere d'aquesta expressió «despolititzar la llengua» se'ns ha formulat un discurs totalment interessat dient que la llengua s'ha de diferenciar de la ideologia, perquè es veu que, fins ara, tots els que han parlat tenen la mateixa ideologia, i ara iniciarem una nova etapa. No és cert; des de fa molt temps, a Catalunya, en català s'expressen persones de diferent ideologia.

I se'ns està parlant de despolititzar la llengua. I ja veiem què vol dir a l'hora de la veritat: no el que ens acaben d'explicar, sinó treure-li protecció legal, la protecció que fins ara tenia. Com s'explica que el conseller responsable de normalització lingüística, de política lingüística..., ens ve a despolititzar la llengua? Que suprimixi la Secretaria de Política Lingüística; això seria la primera condició.

Per tant, per què aquesta tristesa? Per què aquesta profunda preocupació? Perquè, senyor conseller, estem davant, i vostè ho sap, d'un conflicte de competències en el camp educatiu, que no davant d'un conflicte de llengües.

Estem davant d'un conflicte de competències per defensar el projecte lingüístic del model educatiu de Catalunya. Estem davant d'un projecte que ja és una realitat en el reial decret de primària. I vostè sap que el de secundària està a punt de caure, i en la mateixa línia, senyor conseller; no els faltará temps per haver-

los pogut avisar, ja sap que ja està decidit. I ens apareix aquest reial decret en un moment que tots somiàvem que en aquest Parlament..., i jo mateixa em vaig posar a disposició del conseller, en nom del meu grup, per elaborar amb consens una llei d'educació a Catalunya. Com podem elaborar una llei d'educació a Catalunya si ja acceptem ara un reial decret que condiciona més que mai l'autonomia de la Generalitat i l'autonomia real dels centres?

Podem abordar una llei catalana sense un debat profund de què vol dir assumir un model que compartim –l'objectiu final el compartim–, el model plurilingüe per als nostres ciutadans –català, castellà, anglès i una segona llengua estrangera; ho diu l'ordenació educativa, ho formula també el nou Estatut–? Hem fet un debat sobre aquesta qüestió? Quin és el moment d'introduir cada una d'aquestes llengües, a quin nivell i de quina manera? No. Abans de poder iniciar aquest debat, pam!, un reial decret; un reial decret que, si bé l'any 91 el decret de mínims ja determinava 2.970 hores, ara resulta que el 2006 en determina 3.155.

Escolti, senyor conseller, el PP, el 2003, va mantenir el mateix nombre d'hores, l'horari mínim, que havia dictaminat el PSOE l'any 91. Un decret que, quan treus el 10 per cent per dedicar-ho al català, i valors la dedicació horària, fixa, per al castellà, 875 hores –i recomano que revisi l'annex, perquè és així–; 385, per a la llengua estrangera. Sap quantes en surten per al català, senyor conseller? 315,5.

Partim d'aquest reial decret. No ens parlin d'una hora més o una hora menys, per confondre la ciutadania. Parlem d'un reial decret altament invasor i molt perillós; d'un tema difícil d'explicar a la premsa, difícil d'explicar als mitjans de comunicació, que és que trenca el model que havíem utilitzat i que estem utilitzant i que fa possible això que avui la ràdio pública en deia «el miracle laic», aquests nens que, ahir, des de l'escola de la Farga de Salt al Carmel de Barcelona, amb un 98 per cent d'immigració, estaven recitant el vers de Nadal amb una fonètica perfecte.

I aquí hi ha persones, com l'alcalde de Banyoles, que sap perfectament de què parlo. Doncs, senyor alcalde, a partir de l'any vinent, això no es podrà fer; els nens de Banyoles, aquells que vostè i jo coneixem, que parlen aquell català, no el podran parlar. (*Remor de veus.*) Sí, senyor!, es trenca el model. I es trasllada... –això sí, amb una gran preocupació–, senyor conseller, es trasllada als nens de vuit i deu anys la pressió d'aconseguir aquell objectiu que la llei preveu per a setze anys; és al final que han de saber les dues llengües, és al final, senyor conseller.

Miri, nosaltres hem vist que els deu manaments de l'Entesa es clouen en dos –ja fa dies que ens ho diuen–: «Fets, i no paraules» i «Les lleis són per complir-les». Mirem-ho. «Les lleis són per complir-les»; mireu què diu l'Estatut, mireu si les estem complint. Però també hem pogut veure com ha anat aquest tema i què és el que els preocupa de veritat.

Està d'acord, senyor conseller, que no és el decret del 55 per cent, sinó que és el decret del 100 per cent?, perquè, si hem de fer tot allò, és el 100 per cent, de tants

continguts i competències que ens posen. Està d'acord, senyor conseller, que és un decret de mínims que no és de mínims sinó que és de màxims? Està d'acord que s'afecta profundament les estructures lingüístiques? Suposo que hi està totalment d'acord; altra cosa és el que declara a la premsa. Perquè això que li acabo de dir, que és del 100 per cent i que és de màxims, això, és el que explica la directora general, fins ara, d'Ordenació a la comunitat educativa. A la darrera sessió del Consell Escolar de Catalunya es va sincerar davant de la comunitat i va dir: «No ens n'hem sortit; no ens n'hem sortit, i és el decret del 100 per cent, i del 55 per cent, res de res.»

Però és clar, això té un inici. Mirem aquests fets, ja que són els fets els que valen. Comencem: «CiU, Esquerra i Iniciativa recorreran l'augment d'hores.» Era en aquell pont, sap?, aquell pont de la Puríssima. «Educació analitza si és legal»; unes fonts del Departament diuen: «Ho estudiarem.»

Ara bé, el dilluns ja comencem amb saba nova: «Educació veu bé l'ampliació del castellà», «Educació considera positiu el castellà com una hora més», «El PSC proposa que es faci en matemàtiques o socials», «Educació defensa el nou horari»... Encara no havien fet l'estudi, eh?

Vostè va a la ràdio i diu: «Home, escolta, no és veritat això de les matemàtiques, però sí...» (*Pausa.*) Que no? Revisi el telenotícies i ho veurà. I apareix un nou tema: «Això ho arreglarem amb la sisena hora.» Home!, no barregem horari escolar i horari lectiu, que vostè és el primer interessat...

Però finalment surt la veritat: «Aquest nou decret servirà per al bilingüisme, per garantir el bilingüisme.» Ho diu la ministra, que és la que ha fet el real decret.

El Govern espanyol avisa que no canviarà els eixos de la llei. Però mentrestant Esquerra i Iniciativa havien dit que sí, que això envaïa competències.

Però bé, hi ha una reunió, hi posen la foto, queda clar que hi ha hagut un dinar, i diu: «Escolti, la decisió la remetem als juristes.» Molt bé, s'acaba la discrepància.

«Educació assegura que el decret de castellà pot xocar amb l'Estatut», sembla que potser sí, potser no. Però renoi, conseller, ens dóna una sorpresa enorme: «El decret del ministeri suposa un avenç històric per a la llengua catalana!» Caram!, mai havia tingut una limitació com té el tractament de les estructures lingüístiques comunes... Tinc els dos reials decrets aquí... (*Pausa.*) Conseller, tinc els tres reials decrets, eh?, 91, 2003 i 2006.

«Carod recorda que el marc educatiu també és estatal», no fos cas que..., no és culpa del Govern, és de l'Estatut. Però no havíem quedat que aquestes competències compartides de l'Estatut era una aportació importantíssima d'Esquerra? No hi ha diputats aquí que ho han escrit a mà? Doncs, escolti, defensem-ho, si us plau!, perquè l'elaboració del pla d'estudis és una competència compartida.

Però bé, com que l'embolec es fa gros, senyor conseller, s'acaba dient: «Sap què?, que les escoles ho facin com vulguin. Educació proposa que la tercera hora...» Ara

bé..., avui ja surt al diari, i ahir ja ho va dir el senyor..., el secretari general d'Educació, el senyor Tiana, que és l'única autoritat política acadèmica, educativa que ha donat la cara en aquest sentit, perquè cap altre càrrec del departament ha donat la cara –l'ha donat el Ministeri–: «Cabrera» –que és la ministra– «es nega a retocar el decret de català.»

Senyor conseller, jo poso a la seva disposició la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que, davant de l'ofensiva que va fer la ministra Pilar del Castillo en el decret de Catalunya sobre l'establiment de les estructures lingüístiques comunes, va fer el Tribunal Suprem. I vam guanyar! –i vam guanyar! I es reconeix que les estructures lingüístiques comunes tant serveixen per al domini de la llengua catalana com de la llengua castellana, i lògicament es fan en català perquè és la llengua vehicular de l'aprenentatge...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor conseller, per què no ho hem defensat? Per què no ho hem defensat? Jo la hi poso aquí, a la seva disposició.

Sap què em preocupa molt? –i per això la idea d'una certa tristesa, que és molta tristesa–, pensar que hi ha el risc que els preocupi més la defensa del model tripartit que la defensa del model lingüístic que ens ha permès, en aquesta Catalunya, que precisament això que ens acabaven de...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...reclamar –acabo, senyor president; gràcies–, que la llengua que era d'uns quants sigui la de tots. Aquesta ha estat la filosofia que ha sustentat la immersió lingüística, aquesta ha estat la nostra defensa.

Senyor conseller, sap quant va costar que la gent entengués que es podia fer matemàtiques en català?..., perquè arribi un conseller i les ofereixi com a torna, a la primera de canvi, perquè es facin en castellà! Espero que m'ho expliqui.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Ernest Maragall, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Bon dia, senyor president, senyores i senyors diputats. Deixi'm començar, senyora diputada, fent ús d'una mínima expressió de satisfacció o d'orgull perquè és el primer cop que pujo en aquesta tarima, simplement. I com que és el primer cop, amb tot el respecte que aquesta escena m'infon i espero que també amb la..., que m'acceptin la humilitat..., de perdonar la meua no-

vetat, la meua no sé si dir inexperiència; en tot cas, inexperiència en aquesta funció i en aquest ofici tan digne de parlamentari, sí. Vagin, doncs, per endavant les meues excuses.

Gràcies, senyora diputada, per la concisió i pel to amb què ha expressat la seva interpellació. Deixi'm dir-li, després d'escoltar-la –al final hi tornarem–, que crec sincerament que estem no només més a prop del que podria entendre's de la literalitat de les seves expressions –potser obligades per la necessària, diguem-ne, voluntat de fer distinció real de posicions entre grups de govern i d'oposició–, sinó que crec sincerament que, a més a més, en les properes setmanes i mesos, aquesta proximitat que jo sento es verificarà i es concretarà, i espero que la puguem compartir també.

Anem per ordre, amb relació al contingut i a la concreció de la seva interpellació.

A veure, la normativa estatal en aquesta matèria no pot afectar en cap mesura l'autogovern de Catalunya tal com està definit en l'Estatut. Pot desplegar la Llei orgànica d'educació, que té els continguts, les previsions, i determina, per cert, les obligacions de desplegament reglamentari, que inclouen, entre altres, aquest decret. I per tant, recordem-ho, un xic perquè consti que es tracta d'un decret, no per a Catalunya, ni encara menys per al català, sinó que és un decret per fer l'ordenació dels mínims –«de enseñanzas mínimas», es diu– de l'ensenyament primari per a tot Espanya, per a tot l'Estat.

I a més ho fa –també perquè consti– desplegant un capítol concret del que en el nostre Estatut es qualifica molt precisament i molt específicament de «competències compartides», concretament el que en l'article 131, apartat 3, s'hi estableix en aquesta qüestió.

I amb això el que fa és confirmar i reprendre anteriors criteris respecte del dret dels governs centrals, ara i abans, per fixar els currículums, els continguts mínims dels ensenyaments dels diferents nivells dels ensenyaments obligatoris, i, a més, per determinar-ne també algunes característiques mínimes, entre les quals precisament els horaris. I això està no només recollit en les lleis i votat per tots nosaltres, sinó verificat per diferents sentències del Tribunal Constitucional, que, si vol, després podem contrastar adequadament, però que són molt, molt, molt indiscutibles, molt clares, vaja!

Això, d'altra banda, no només no limita ni impedeix, sinó que jo crec que en aquesta ocasió més aviat millora les condicions, el marc, les regles del joc amb què el nostre Govern podrà fer ara la seva part de desplegament d'aquesta mateixa llei, la nostra part obligada. Els mateixos decrets que el Govern central anirà emetent com a decrets de referència, de mínims, nosaltres els haurem de convertir en els autèntics decrets d'aplicació en el nostre sistema educatiu.

I, a més, deixi'm dir-li ja d'entrada, també, la primera conclusió avançada –hi tornarem al final. Aquests decrets no només no alteren, no només no modifiquen, no només no distorsionen el model educatiu català, sinó que són la demostració definitiva que el nostre model educatiu, el que aquest Parlament va aprovar en el seu dia amb les lleis de normalització lingüística i que els

govern successius han desplegat, està absolutament garantit, intacte i assegurat; jo diria, reforçat, ben certament reforçat. Tindrem l'ocasió real de verificar aquesta afirmació meua quan, efectivament, sigui el moment, que no és ara.

Jo entenc que vostès tinguin necessitat i interès a produir ara un debat sobre un tema tan llaminer i tan delicat com el de la llengua en el nostre país, i encara més si intenten, i en alguna mesura poden esperar aconseguir-ho, de presentar aquest debat com una qüestió de combat entre les dues llengües, entre el castellà i el català. No és el cas –no és el cas. I els demano que no ho facin. Jo no dic que ho estiguin fent; jo dic que els demano que no ho facin. (*Remor de veus.*) En la presentació tècnica que vostè fa dient que el decret de mínims és la destrucció del model educatiu català està implícita aquesta afirmació. I no és cert –no és cert–, en absolut; no hi ha res d'això.

Correspon al nostre Govern l'elaboració, l'aprovació i l'aplicació del decret que regula els ensenyaments a Catalunya i no dubti ni per un moment que en aquest decret, que falta poc perquè aparegui, com ha de ser, puix que s'ha d'aplicar en el proper curs, les competències educatives que el nostre Estatut garanteix estaran perfectament desplegades, al límit, amb totes les conseqüències i en totes les direccions i en tots els continguts.

Miri, l'avantatge que es deriva de la situació actual, al contrari del que vostè deia, és que en qüestions com per exemple el reconeixement o la proclamació del concepte d'«estructures lingüístiques comunes», en això, hi sortim guanyant. És el primer cop que una norma recull, consolida i confirma el que fins ara era una pràctica però no una vigència normativa. I aquesta vigència normativa que ara s'afegeix en aquest terreny és un avantatge per al català, no un inconvenient, puix que s'afirma el nostre dret que efectivament sigui en català com es despleguin, com es duguin a terme els ensenyaments d'aquestes estructures lingüístiques comunes.

Més enllà d'això, el mateix decret, aquest que vostè li atribueix tots aquest efectes d'alteració profunda del nostre sistema, el que fa, al contrari, és atorgar-nos uns elements de discrecionalitat, de flexibilitat i de desplegament positiu de les nostres competències que ens permetran que, efectivament, l'objectiu que l'Estatut ens marca d'aconseguir una societat i un model educatiu que garanteixi que els ciutadans al final dels seus ensenyaments estiguin, efectivament, en condicions d'assumir un domini plurilingüe, del català, del castellà i de l'anglès, com a mínim, estigui perfectament al nostre abast ara per primera vegada.

I això és el que la Llei orgànica de l'educació, que en aquest sentit va comptar amb el recolzament de tots els grups presents en aquesta cambra... (*veus de fons*), perdó, dels grups de govern, i de vostès, també. En aquests punts, sí. Vostès van votar afirmativament en el Congrés dels Diputats el que deia la llei en aquesta matèria; després, quan va tornar del Senat, es van abstenir per una raó que no tenia res a veure en tot el que estem debatent en aquests moments, cosa que em sembla perfectament legítima.

Aquesta flexibilitat, aquesta discrecionalitat, aquesta capacitat normativa que l'Estatut ens dona i que el decret admet, la veurem plasmada efectivament en la norma que nosaltres hem de desplegar les properes setmanes.

Miri, aquí hi ha una qüestió, a més d'aquesta, o hi ha, si vol, dues qüestions a partir d'aquesta primera constatació, i és que tenim, diguem-ne, la necessitat de fer el debat pedagògic de quin és el millor camí cap a la compleció del domini lingüístic dels nostres ciutadans, que és el que volem –em sembla que això, efectivament, com vostè deia, ho volem tots–, i a més hem de verificar si amb aquesta norma es donen les circumstàncies o no perquè la llei catalana de l'educació, que aquest Govern ha assumit com a compromís, es pugui desplegar correctament en els propers períodes legislatius.

I també és exactament així. Per primer cop aquest Parlament es pot plantejar, amb les degudes condicions, gràcies al nostre Estatut, però també lligat amb les previsions, i en els límits que marca la Llei orgànica d'educació..., es pot plantejar, efectivament, de dur a terme una legislació ambiciosa, completa, plena, amb relació al model educatiu català.

I això és el que farem. I els decrets com aquest ara estem estudiant, com els següents que han de venir..., que no és un més, no és el de secundària, senyora diputada, són fins a vuit decret els que la llei obliga a desplegar, la llei que hem votat junts en aquest terreny. De manera que els anirem veient, i, respecte de cada un d'ells, el nostre Govern farà la seva pròpia normativa. I serà aquest el moment en què jo crec que correspon que aquest país tingui el debat que ha de tenir. El tindrem, el tindrem en la forma, diguem-ne, que els procediments exigeixen; és a dir, el Govern elaborarà una proposta que tindrà el recorregut de consulta del Consell Escolar, i més enllà, que està exigint i que, per tant, d'alguna manera podrem participar-hi tots, i a partir d'aquí vostè veurà com, efectivament, a Catalunya el model...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...educatiu del... –acabo, senyor president–, el model educatiu que, des del 91, amb la Llei de normalització lingüística, i després amb els decrets de currículums mínims dels seus governs, de Convergència, està vigent des del 92 està intacte, està garantit i, en tot cas, està millorat. El que haurem millorat també és la qualitat educativa del conjunt del nostre model i haurem millorat la capacitat de domini plurilingüe dels nostres ciutadans, dels nostres nois i noies.

Gràcies, senyor president.

El president

Honorable diputada, pot fer la rèplica.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor conseller, per la seva resposta; resposta que quan vostè comparegui m'agradarà poder valorar si és compartida per Esquerra Republicana i Iniciativa.

Em sembla impossible; em sembla impossible que sigui així, perquè vostè ens està parlant com si no haguéssim tingut el nou Estatut, com si les competències comparatides no existissin.

Miri, senyor conseller, jo no li puc donar cap lliçó de llengua perquè vostè, igual que el president Maragall, de tant en tant ens regalen –que consti que m'agrada molt, la meua orella ho felicita– una expressió arcaica però molt agradable, que és el «puix que l'Estatut diu que en tenim competències, ho haurem de complir», oi? I avui també ens ha pogut regalar un «puix que». Jo hi «disfruto» molt. No pretenc que tothom..., els catalans diguin «puix que»; el que pretenc és que quan s'hagi acabat l'escolaritat tothom –tothom– domini el català i el castellà, i que el mètode que ens ha garantit aquest objectiu no sigui modificat.

Com que no li puc donar lliçons de llengua, només li diré que ho busqui al Fabra i vostè mateix tregui el significat de què vol dir «compartir» i què vol dir «completar». Vostè diu: «El Govern central ha fet un reial decret; nosaltres el completarem.» Vol dir: «Mantindrem tot allò que diu i jo hi afegiré una cosa més»; allò que diu el Fabra, afegir el complement que hi manca: el riu Besòs, Montserrat..., allò, *la lengua vernácula*, de petita envergadura.

Sap què vol dir «compartir»? Posseir en comú. I aquest reial decret no està posseït en comú perquè no hi ha hagut un debat bilateral Generalitat - Estat per saber què seria aquest reial decret i com tractaríem la nova competència.

Vostè m'ha contestat molt correctament, però més que un conseller d'ensenyament d'un govern que té un nou estatut m'ha contestat com allò que abans en dèiem «un delegado provincial», que ara seria «un delegado autonómico». Molt bé, vaig a completar el que el Govern central em diu: mera descentralització, no desconcentració, mera gestió no política. Però, tots, ben segur que tots hem trobat a faltar quelcom molt important, senyor conseller, que és aquest dictamen que vostès han dit dia darrere dia que resoldria el tema.

Jo pensava que vostè anunciaria aquest dictamen. Però, sap què passa?, que aquest dictamen ja veig que no el tindrem. I si el tenim –perquè el Gabinet Jurídic central, doncs, si l'ha encarregat, el farà–, ja veig que no tindrà cap valor per recórrer contra aquest reial decret i defensar les nostres competències –i si d'aquí a dos mesos no hem reaccionat, abans de dos mesos, això serà d'aplicació el 2007-2008, i des de primer curs de primària s'haurà de fer una llengua que repetirà conceptes que ja s'han ensenyat en català, prendrà horari d'altres matèries i, si no, s'haurà de fer una matèria en castellà, trencant la immersió lingüística al cicle inicial, traslladant l'objectiu que tenen els nens de dotze i setze anys als nens de set i de vuit anys–, perquè si vostè hagués volgut demanar un informe real per poder recórrer i plantejar conflicte de competències no l'hauria demanat al Gabinet Jurídic central, senyor conseller.

I vostès ho saben, el nou Estatut ens dona eines per això; el nou Estatut ens diu que quan hi hagi una norma que pot infringir l'autogovern de Catalunya i ens pot afectar les competències cal demanar l'informe i el dictamen al

Consell de Garanties Estatutàries. Vostè no l'ha demanat al Consell de Garanties Estatutàries. No em digui: «No està desplegat», perquè jo li diré: «L'Estatut té aplicació directa», senyor conseller. El tenim, el Consell Consultiu; ara l'hi podem enviar, el real decret.

Sap per què no ho ha fet? Doncs, senyor conseller, perquè..., i a mi em sap molt greu, perquè vostè, el Govern socialista de la Generalitat de Catalunya, està d'acord amb el Govern central, i que aquests molts anys que ens ha costat establir legalment el català com a llengua vehicular, perquè han estat molts anys, amb l'ajuda, la complicitat, la suor i la il·lusió de tants i tants mestres, i la comprensió de tants pares, ara no troba la continuïtat.

Vostès no valoren la necessitat de continuar plantant cara al Govern central perquè simplement es conformen a *completar*, a fer de *delegació* autonòmica, el que diu el real decret. Deu ser, conseller, que a vostè ja li agrada poder plantejar i instaurar l'escola catalana bilingüe? Perquè ara, dit això, sona molt gros, però sap què passa, senyor conseller? Que això no és pintar la zona verda i, si no va bé, l'endemà la torno a pintar blava, no; les decisions que es prenen en el sistema educatiu tenen incidència al cap de vint anys. I ara tenim l'escola que tenim, amb les xifres que ens ha dit el senyor Carod, gràcies...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...al que vam fer fa vint-i-tres anys.

Senyor conseller, donin suport per recórrer contra aquest Decret demanant al Consell Consultiu, amb el nom que ara li pertoca, el dictamen pertinent.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Bé; moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyora diputada. Esperava la seva referència al famós, diguem-ne, des del punt de vista d'actualitat estricta, dictamen, que és d'aquestes paraules que s'acaben convertint en alguna cosa de la qual un espera o miracles o desastres, no?, depèn de qui la mencioni.

Miri, aquest Govern, i aquest conseller, crec, compleix la seva obligació, i abans de prendre decisions i de formular judicis definitius, doncs, segueix els camins que la seva responsabilitat institucional li marca. Jo, per tant, he fet el que havia de fer des del primer dia, perquè des del primer dia vaig manifestar els meus dubtes respecte d'algun dels continguts i de les matèries que s'inclouen en el desplegament d'aquest decret, des del primer dia. I si vostè llegeix..., a vostè que li agrada tant fer debats amb els títols de premsa... A mi, simplement... Per cert, em sembla que no és la millor forma de conduir un debat en aquesta sala, que ens anem intercanviant títols de diaris. Però, en fi, està vostè en el seu dret i res a dir, no passa res.

En tot cas, el dictamen ha de reflexionar i ha de formular una opinió sobre dos aspectes crucials: un, si la mateixa norma és o no admissible com a tal, perquè és un dubte raonable, i necessari de ser esbrinat, i és necessari que hi entrem, i hi entrarem. I, el dictamen, he demanat que es pronunciï sobre aquesta qüestió, i ho farà, i ho farà amb tota, espero, claredat.

I en segon lloc... Però això no té res a veure amb el debat que vostè planteja respecte a un mínim d'hores; és una qüestió de rang de la norma, de si és o no possible desplegar una llei com aquesta en aquest moment, un cop amb l'Estatut vigent.

I en segon lloc, des del punt de vista competencial, el dictamen farà un repàs exhaustiu dels continguts del decret i si troba alguna cosa ho posarà sobre la taula perquè el Govern decideixi si té o no sentit iniciar el camí de reclamació competencial i, si cal, per arribar al Tribunal Constitucional. I si cal, hi arribarem; si el dictamen ho planteja i la invasió està definida i concretada, és exactament el que farem.

Ara, jo, quan insisteixen a plantejar l'alteració del model lingüístic català, li recordo –li recordo, només– que estem parlant de com encaixar, amb el marc de flexibilitat que abans li he dit, una hora..., sent així que en aquests moments, i a partir d'aquest curs, i a partir de l'any que ve en tots els centres educatius de Catalunya, tenim una hora més, no lectiva, com vostè deia, però una hora més –una hora més–, de funcionament del sistema educatiu. Quan tinguem... Val absolutament, perquè el contacte dels nostres nois i noies amb el català s'haurà incrementat molt significativament, molt.

Miri, estem parlant que la presència del català a partir del curs que ve haurà augmentat més a les nostres escoles que l'hora del castellà i que l'hora de l'anglès. Haurà augmentat més –augmentat més. No només seguirà tenint el caràcter que ha de tenir de llengua vehicular central, com diu l'Estatut, com diu la Llei de normalització lingüística, com diuen els nostres decrets, sinó que tindrà a més el caràcter de presència perfectament dominant, com ha de ser –com ha de ser–, de manera que en el marc de les trenta hores estarem parlant de més de vint-i-cinc hores de i en català. I aquesta és la realitat, i aquesta és la qüestió que hem de debatre des del punt de vista pedagògic, per fer això compatible amb el fet que els nois i noies de les nostres escoles i instituts arribin al final en les millors condicions.

Efectivament, hi ha una discussió de quin és el millor moment per començar, hi ha una discussió perfectament legítima. Jo crec que estem en condicions d'aplicar la nostra norma de forma que resolgui bé aquesta qüestió. Vostè parlava d'uns nens de Banyoles abans; jo li parlaré d'uns nens de molt a prop dels de Banyoles, d'uns nois d'Olot que el diumenge els seus directius em demostraven les dificultats que tenien per fer una presentació pública en castellà en un concurs internacional al Museu de la Ciència.

Aquesta és la realitat que hem d'estudiar i que hem de combatre. (*Remor de veus.*) I ho farem, pel bé del català i pel bé dels nostres ciutadans. N'estigui segura, senyora diputada.

El president

El següent punt de l'ordre del dia, que és el tretzè, és la interpellació al Govern sobre el criteri que segueix i les actuacions que preveu en relació amb el quart cinturó.

Interpellació al Govern sobre el criteri que segueix i les actuacions que preveu amb relació al quart cinturó (tram. 300-00005/08)

Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller de Política Territorial, ens agradaria que el final d'aquesta interpellació fos tan aclaridor com ha estat el final de la interpellació anterior, eh?, que hem descobert exactament quins són els propòsits de capteniment del Govern en relació amb una matèria tan sensible com el model educatiu en el nostre país.

M'adrego a vostè, senyor conseller, i no sé en quins termes fer-ho. Tot i que l'ordre del dia en aquest punt diu que és «interpellació al Govern», em fa l'efecte que, atesa la matèria que estem a punt de tocar..., no sabem si és «interpellació al Govern», «interpellació al conseller de Política Territorial», «interpellació al conseller de Política Territorial, que és del PSC», perquè en aquesta matèria vostès no tenen les idees clares, i evidentment això té conseqüències negatives en el funcionament del dia a dia d'aquest país.

Quan es parla d'infraestructures, molt sovint els nostres conciutadans ens recreen que parlem de les infraestructures estrictament com una finalitat en si mateixa. I en aquest cas concret, quan parlem del quart cinturó, algú ens pot retreure que simplement parlem de fer una infraestructura més, sense donar-li el servei, el valor important. I per nosaltres les infraestructures –i em sembla que en això coincidim amb vostè– tenen sentit en la mesura que, per exemple aquesta, resolen els problemes de la quotidianitat del conjunt de la ciutadania. Em sembla que si plantejem el debat en aquests termes el podem fer molt més permeable, molt més comprensible al conjunt dels ciutadans, i també ens podem fer càrrec de les dificultats que en la quotidianitat del dia a dia, en no fer cues, en arribar relativament d'hora a la feina, té una infraestructura com el quart cinturó.

Què es demana d'una infraestructura d'aquestes característiques? Permeti'm, senyor conseller: demanem bàsicament –i em permet simplificar moltíssim, no?– tres coses d'una infraestructura.

Que funcioni la logística, que les comandes de material puguin arribar a temps, que els productes servits per les empreses..., ho puguin ser als clients sense retards, que per exemple la telefonia i l'electricitat siguin fiables, i amb uns preus raonables. Això és el que demanem d'unes infraestructures.

Que la ciutadania es pugui moure. Ho simplifico: que la gent que treballa pugui arribar relativament d'hora a la feina; si és possible, que es pugui utilitzar un transport públic, per evitar embussos i conflictes.

I tercer element, que és molt important, que ens demana la ciutadania: que les previsions de futur quant a noves infraestructures o les seves millores siguin conegudes i se'n respecti un calendari. Les empreses el que ens demanen és poder cadenciar les seves inversions comptant que efectivament aquestes infraestructures entraran en servei quan s'ha previst, sense dilacions, senyor conseller, sense alteracions.

I aquest és el moll de l'os del debat que estem fet amb relació al quart cinturó. Estem parlant d'una infraestructura que vostè, com a conseller del PSC..., que el PSC reconeix que s'ha de fer; també ho fem nosaltres i d'altres formacions polítiques. Tenim una situació de col·lapse a l'àrea metropolitana; no desvetllem res absolutament res de nou. La B-30, que actua com a gran columna vertebral distribuïdora d'un seguit important d'infraestructures capillars, la tenim en una situació de col·lapse absolut; una B-30 que ha d'absorbir el trànsit de pas però que també ha d'absorbir el trànsit d'agitació, el trànsit més proper. I, per tant, l'alternativa plausible per fer això la tenim dibuixada, la tenim definida; fins i tot vostès es van atrevir, sols, a aprovar un pla d'infraestructures del transport de Catalunya que preveia una actuació d'aquestes característiques. Ho van fer sols, i d'aquí plora la criatura. Aquell Govern, que no era govern d'entesa sinó govern estrictament bipartit, va veure..., vam haver d'assistir tots plegats a un espectacle una mica inèdit, una mica exòtic, que un dels dos membres del Govern, només dels dos membres del Govern, no va participar en aquella votació, perquè considerava que aquell pla no responia a les necessitats del país.

Ens hauria agradat, aquesta interpellació, no haver-la de fer, o haver-la de fer més tard, però, escolti, hi ha hagut una manifestació a la qual, doncs, han assistit membres de partits que donen suport al Govern, en la qual no hi havia marge de síntesi, senyor conseller: *no* al quart cinturó, rotundament. *No* al quart cinturó tal com està plantejat, no de manera abstracta en els nostres pensaments: en la manera que vostè el van dibuixar en el Pla d'infraestructures del transport. I el problema és que aquesta confusió, aquest enfrontament constant que tenen vostès, diguem-ne, no queda en el terreny estrictament de la seva intimitat i de la seva frivolitat com a forces polítiques, sinó que aquesta equació de les discussions internes en el si del tripartit té com a resultat que el país es paralitza, que el país deixa de fer infraestructures que són imprescindibles per al seu progrés i per al benestar dels ciutadans i les ciutadanes.

Aquest és el tema que ens porta a haver de traslladar aquest debat avui al Parlament de Catalunya, per clarificar les coses, per saber si estan d'acord que aquesta infraestructura es faci amb plenitud, no vostè com a conseller de Política Territorial –i lamento que no hi hagi cap altre conseller de cap altra força política, però, en tot cas, hi són els grups parlamentaris. És a dir, quan la senyora Anna Simó –en aquests moments portaveu adjunta, si no m'erro, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana– diu amb rotunditat que no cal el quart

cinturó, és rellevant això, o no és rellevant? Quan el conseller Huguet diu que no cal el quart cinturó, que ja està més que superat, senyor conseller, és rellevant això, o no és rellevant? I no parlem d'Iniciativa per Catalunya Verds. Aquest és el problema de fons: les seves discussions internes, la manca d'autoritat, en aquest cas, del president de la Generalitat, que ens prometia en campanya electoral que ell mantindria la fermesa... Això no és gratuït, senyor conseller, senyores i senyors diputats; això té conseqüències directes en el dia a dia del país i en una infraestructura d'aquestes característiques.

Per tant, ens agradaria que el resultat final d'aquesta interpellació i de la moció fos clarificar alguns aspectes. El quart cinturó l'hem començat, és evident; ja hi ha una part del quart cinturó que està feta, que és la de Mataró - Granollers, la C-60, una part del quart cinturó. N'hi ha una altra que s'està executant en aquests moments, com a mínim s'està licitant, l'ha licitat el Govern espanyol, des d'Olesa fins a Viladecavalls, Viladecavalls - Terrassa. Hi ha algú que diu: «Escolti, fins aquí, s'acaba aquí, s'acaba el quart cinturó a Terrassa.» Saben què vol dir que s'acabi el quart cinturó a Terrassa? Vostès en són conscients, que un dels eixos més col·lapsats en el nostre país és la C-58, que va de Terrassa fins a Barcelona, i la connexió de la C-58 amb la B-30? I vostè ens diu: «No, s'acaba el quart cinturó a Terrassa, a l'avinguda del Vallès, a la riera de les Arenes, aquí.» I Terrassa haurà d'assumir aquests col·lapses, i el Vallès haurà d'assumir aquests col·lapses.

Quart cinturó des d'Abrera fins a la Roca, comencem i acabem les coses. Estan d'acord amb això?, hi estan d'acord? El seu pla va més enllà d'això, però nosaltres comencem per aquí. Hi estan, sí o no? És així de senzill. Després veurem si això té coherència amb el resultat de la votació, diguem-ne, que sotmetrem a debat en el proper Ple.

Com s'ha de fer? En cas que hi estiguin d'acord –hem sentit que vostè sí que hi ha està d'acord, que el secretari de Mobilitat sí que hi està d'acord–, volem un quart cinturó potent o volem una ronda de Dalt de Barcelona? Vaig anar a un debat en campanya electoral, i un representant del PSC deia: «No, nosaltres el quart cinturó volem que sigui la rambla del Vallès» –concepte jurídic indeterminat–, primer element, i segon: «Volem que sigui com la ronda de Dalt, però del Vallès.» Vostè hi passa mai, per la ronda de Dalt? Vostè n'és conscient, dels col·lapses constants que hi ha a la ronda de Barcelona? I tercer element: terminis. Volem saber traçat, volem saber quina fisonomia tindrà i volem saber terminis.

Perquè al final què ens traslladen, vostès? Ens traslladen diverses coses. Una, que no estan d'acord amb el quart cinturó, com a mínim no el Govern col·legiadament: «No al quart cinturó.» Ara, el segon cinturó ferroviari, aquesta via orbital ferroviària que vostès van incorporar en el Pla d'infraestructures del transport i que en compartim la necessitat –Mataró, Granollers, Sabadell, Terrassa, Martorell, Vilafranca, Vilanova–, el Govern de l'Estat ens diu que no, que no és necessari, en un primer informe ens diuen que no és necessari. Per tant, no al quart cinturó, no al que nosaltres creiem que és complementari al quart cinturó, que és una bona xarxa ferroviària. A Iniciativa diuen: «No, no, és alternatiu.» Però,

escoltin, ni el Govern de l'Estat ni vostès no semblen que estiguin disposats a apostar fort pel ferrocarril.

El corredor del Vallès amb alta velocitat, que ens permetria també incorporar-hi mercaderies, tampoc; i s'està ralentint, i tampoc no tenim les idees clares. La capillaritat, diguem-ne, millorar la xarxa viària que accedeix al quart cinturó... Per exemple, la ronda oest de Sabadell; això és responsabilitat seva. Els quatre carrils de la B-124; expliqui a la gent de Castellar del Vallès que estan en contra del quart cinturó i que no acceleren justament una via que els comunica, que els porta cap a l'entorn metropolità.

Massa interrogants, senyor conseller, massa poca respostes. I, per tant, acabo aquesta primera intervenció preguntant-li, doncs, que vostè tingui la claredat amb què ens ha obsequiat la persona que m'ha antecedit a l'hora d'intervenir en aquesta tribuna, el conseller Maragall. Com a mínim ell ha parlat clar; ens agradaria que vostè també ho pogués fer.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors...

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Molt honorable president del Parlament, senyores diputades, senyors diputats... Senyor Rull, quin plaer tornar-nos a trobar, no? (*Rialles.*) La veritat és que jo ja ho trobava a faltar, i penso que és una bona manera d'acabar l'any i de començar l'any que ve, no? Però jo li he de dir un parell de coses només en començar, al fil de la seva intervenció i d'alguna de les seves afirmacions.

Primera, jo parlo en nom del Govern, en nom del Govern de Catalunya, i tot el que diré és en nom del Govern de Catalunya.

Segona, vostè està equivocat: la criatura no plora. És petita, sí, però somriu. (*Rialles i veus de «Molt bé!»*) La criatura no plora.

I tercera, per la raó que sigui –per la raó que sigui–, ancorats en un model que comença a transitar pel paper l'any 1968, vostès defensen un model antic, i nosaltres proposem i defensem un model nou, modern i adaptat a les necessitats de la societat del segle XXI. La qüestió és: què triem?, allò que va començar a ser concebut l'any 1968, que va tenir alguna concreció l'any 74, l'any 75, l'any 78, l'any 85, i que no ha arribat a materialitzar-se pel que fa als seus estudis informatius de traçat fins al final, o una altra cosa? I sobre això, senyor Rull, no val a dir: «Com que ja tenim feta la C-60 i el Mataró - Granollers ja és fet, i això és pota del quart cinturó, diguem que ja en tenim un tros.» No, no, no: el quart cinturó de veritat, infraestructura de titularitat de l'Estat i promogut sobre el paper, en aquests estudis que comencen l'any 68, discorria de Sils fins al Baix Penedès. I aquest no és, ni de bon tros, el model que ara vostè defensa, tot i que en el fons cau permanentment en la trampa de recórrer a una formulació antiga d'un model territorial que avui ja no s'aguanta per enlloc.

Vostès defensen el quart cinturó, nosaltres hem decidit que el millor que podem fer ja és decidir que el quart cinturó va morir perquè no va néixer, i hem de parlar del corredor Baix Llobregat - Vallès Oriental. (*Remor de veus i rialles.*) Perquè és el que de veritat –és el que de veritat– respon a les necessitats dels ciutadans en els termes que vostè deia, senyor Rull. Perquè fixi-s'hi bé: en tots els estudis de fluxos de trànsit tenim perfectament acreditat que el 75 per cent dels trànsits són de curt recorregut i que només el 25 per cent són de llarg recorregut. Vostès defensen un model d'una infraestructura de llarg recorregut, nosaltres defensem un model d'infraestructures a favor de la mobilitat que cobreixin bé el curt i el mitjà recorregut.

Però sobre això entrem en més detall, senyor Rull. D'on venim, després de vint-i-tres anys de govern de Convergència i Unió? Al galimaties. Resum de la situació sobre el paper després de vint-i-tres anys de govern de Convergència i Unió: un galimaties. Quin galimaties? Un galimaties que d'est cap a oest defineix: u, la via de cornisa; dos, l'eix AP-7 - B-30; tres, la via interpolar sud; quatre, la via interpolar nord, i cinc, l'anomenat quart cinturó. Ah!, això sí, però: de tots aquests pràcticament res fet, excepte allò que és efectivament l'únic gran eix nord - sud, que és el corredor AP-7 - B-30.

Via de cornisa, re de re. I, naturalment, s'ha de redefinir i l'hem començat a redefinir escapçant el tram Molins de Rei - Sant Cugat perquè no s'ha de fer, perquè afectava Collserola. Via interpolar sud és la que de veritat fa la funció de connexió entre nuclis, polígons i la mobilitat immediata a curt en sentit nord - sud. I la interpolar sud, que a Sant Cugat comença a definir-se en el polígon de Can Sant Joan, que a Montmeló està ja força definida, que ara quedarà definida també en l'àmbit de Sabadell, en un polígon industrial, a poc a poc anirà configurant un eix que en l'àmbit més local desdoblarà les funcions que estan congestionades en l'àmbit de la B-30 - AP-7.

I, efectivament, hem de fer un debat a partir d'estudis de mobilitat que ens aclareixi, entre la interpolar nord i l'antic anomenat quart cinturó, què fem i com ho fem. I sobre això, evidentment, hi ha diverses coses incontestables, avui més que fa tres anys, que són: u, tram Abrera - Terrassa –ho ha dit vostè, però ho precisarem una mica més–, Abrera - Olesa de Montserrat: 52,75 milions d'euros, projecte constructiu en redacció. Dos, Olesa de Montserrat - Viladecavalls: 194,8 milions d'euros en licitació pendent d'adjudicació. Tres, Viladecavalls - Terrassa: adjudicada a l'empresa Copcisa per 43,8 milions d'euros.

Queda pendent de definir i de decidir i de concretar en estudi informatiu, sobre la base d'un concepte antic però que pot ser l'element fonamental per després articular la discussió, què passa en el tram Vilafranca - Abrera –o Abrera - Vilafranca–, no definit, no decidit, molt conflictiu, molt problemàtic amb relació a una estructura econòmica i agrària del Penedès que ha de fer compatible l'activitat industrial, productiva, els creixements urbans i l'activitat vitivinícola. I el tram Sabadell - Granollers, que és un tram que naturalment ha de ser objecte d'aquest estudi, que converteixi l'antic quart cinturó en una via on coexisteixin els trànsits de llarg recorregut, el trànsit interurbà entre el Baix Llobregat

i el Vallès Oriental i els mateixos trànsits interns de caràcter comarcal.

I sobre aquesta base construirem els estudis de mobilitat que hem acordat de fer el Ministeri de Foment i el Govern de la Generalitat de Catalunya. A partir d'aquests estudis de mobilitat es concretaran els traçats, i sobre la concreció d'aquests traçats finalment sabrem quina és la resposta que desfà el plat d'espaguetis que hem trobat com a herència, que és aquest galimaties que queda dibuixat en aquest àmbit i no executat, i com destriem l'embolic, deixem d'entortolligar més les peces i simplifiquem el model i li donem una viabilitat adequada que respongui a les autèntiques necessitats dels ciutadans, com vostè deia.

I finalment, que quedi clar que el Govern té unes opcions, que són les que es posaran en marxa i que definiran l'actuació del Govern en matèria de mobilitat en l'àmbit en què estem tractant, tant pel que fa al ferrocarril com pel que fa a les infraestructures viàries.

I això serà l'objecte del posicionament del Govern amb relació a la seva interpellació i a la moció corresponent, perquè quedi clar que tot i que vostè juga a buscar contradiccions i esclatxes entre els socis que formen el Govern de coalició de Catalunya, la posició del Govern de Catalunya serà en aquesta matèria: clara, unànime i avançant cap a les necessitats del segle XXI.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Rull, pot fer la rèplica.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Conseller Nadal, no ha decebut les expectatives, escolti. No ha estat capaç d'explicar-nos amb claredat què hi ha: quart cinturó sí o quart cinturó no. I escolti, el concepte «quart cinturó» és un concepte que utilitzen vostès, és un concepte que utilitza el mateix president de la Generalitat de Catalunya, president d'aquest Govern postnacional, el senyor Montilla, aquí, en el debat de... (*remor de veus*), en el debat d'investidura. El president postnacional Montilla diu: «Escolti, el quart cinturó sí que el farem.» A què es referia, senyor Nadal? El senyor Montilla no diu: «Impulsarem aquesta via...», que vostès en diuen exactament en el Pla d'infraestructures del transport «el corredor mediterrani».

Escolti, no, no va per aquí. Quart cinturó, sí o no? Nosaltres li estem parlant d'un tram concret que entra dins d'aquest corredor mediterrani. El corredor mediterrani, senyor conseller, tal com està definit en el Pla d'infraestructura del transport, és una autovia o no és una autovia? És una autovia o no és una autovia? Els trams que en aquests moments s'estan licitant, que ja n'hi ha un que està licitat entre Viladecavalls i Terrassa, això és una autovia de tres més tres, o m'ho imagino jo? O no va per aquí? Escolti, la continuació des de Terrassa fins a Granollers ha de ser una autovia, sí o no? Quants carrils ha de tenir aquesta autovia? Quins accessos ha de tenir aquesta autovia? Aquests són els termes amb els quals ens hem d'expressar.

Escolti, i des d'Esquerra Republicana rotundament –i torno a alludir a la senyora Simó– diuen que no, que això no pot ser una autovia. Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa rotundament diuen que no, que això no pot ser una autovia. Escolti, no ens intenti embolicar amb noms. Vostès són especialistes amb això dels noms: de tripartit, govern catalanista i de progrés, entesa nacional, etcètera. Escolti, clarifiquin els temes, no és una qüestió de noms, és una qüestió de fer-ho o no fer-ho.

I mentrestant, de tots aquests embolics, què en surt? En surt un problema de fer infraestructures mal fetes, que és el que han fet en l'eix de Bracons. Van optar per una mala solució, una solució que és menys segura que la que s'havia plantejat originàriament. Hi ha el risc, en aquests moments, de fer exactament el mateix.

I vostè, amb aquesta força retòrica que el caracteritza, ens diu: «No, el galimaties.» Galimaties? És que vostès ens ho posen molt fàcil. Escolti, aquí hi havia..., allò que en diuen de fer bondat. Vostès no fan bondat. És com la falla aquella de l'escorpi i la granota. Escolti, tornen a ser un altre cop escorpi.

Debat dels vuitanta quilòmetres per hora... (*veus de fons*) –sí, sí que hi té a veure, hi té a veure–. «Com fer el ridícul avui?», aquest hauria de ser el titular, una mica, d'això. Per què? Que surti el conseller de Medi Ambient, anunciï aquesta mesura... I vostè, loquaç, en una emissora de ràdio el contradiu i diu que no és exactament això, i després ha de fer un comunicat de premsa matisant que el conseller de Medi Ambient i Habitatge diu: «No, compensarem peatges...» –compensarem peatges algun dia?, ja en parlarem, de peatges– «pel tema dels vuitanta quilòmetres per hora.»

Sap què genera, quina és la font d'emissió o de les fonts d'emissió més importants de contaminació atmosfèrica? Els col·lapses i les retencions de trànsit. I, per tant, quan vostès frivolitzen amb relació al debat dels vuitanta quilòmetres per hora, quan frivolitzen sobre això i es neguen a acceptar que ens calen noves infraestructures, com a Govern, com a Consell Executiu el que estan és impedir arribar a aquesta solució.

Nosaltres, senyor conseller, el que li demanem és una resposta clara i precisa. Vostè ens parla de corredor del Mediterrani. Parlem-ne. Li vam oferir un pacte nacional d'infraestructures perquè no torni a passar un altre cop el mateix, que és que infraestructures que ja les tenim clares s'hagin de replantejar, s'hagin d'aturar, s'hagin de ralentir.

Catalunya, en aquests moments, ja no es pot permetre tres, quatre anys més de paràlisi del país. Li atensem la mà, li oferim això i vostè diu: «No!, perquè vostès quan ens demanen, quan ens ofereixen el pacte nacional d'infraestructures el que volen és entrar en contradiccions internes.» Si hi entren vostès mateixos! El que volem és resoldre una situació que s'ha de resoldre.

Així anirà la nostra moció subsegüent: «El Parlament de Catalunya considera imprescindible la construcció de l'autovia, coneguda com a quart cinturó, des d'Abrera (Baix Llobregat) fins a la Roca del Vallès, en la seva connexió amb la C-60.» Sí o no, senyor conseller? Sí

o no, en cas que hi hagués aquí el senyor Carod? Hi ha el senyor Puigcercós. Sí o no, senyor Saura? Sí o no?, és tan senzill com això. Tindran la possibilitat de votar i veurem si aquest país està abocat a quatre anys més no només de postnacionalitat sinó d'aturada d'infraestructures, o podem avançar a generar progrés, riquesa i benestar en aquest país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial, senyor Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Rull, quina pobresa d'arguments. (*Remor de veus.*) Quina pobresa d'arguments haver d'utilitzar la meitat del temps del seu torn de rèplica per parlar d'una suposada polèmica al voltant dels vuitanta quilòmetres per hora i no pel moll de l'os de l'objecte de la seva moció! Però miri, senyor Rull, tingui vostè la clara consciència del següent: En nom de la nació es pot construir la nació, es pot desfer la nació. El Govern de Catalunya vol construir la nació poble a poble, ciutat a ciutat, amb el territori, amb la gent. I per molt que es posin la nació a la boca, no hi ha en el balanç de vint-i-tres anys la garantia que les polítiques que s'han fet, sempre, hagin estat al servei de l'alt superior interès de la nació, dels ciutadans i ciutadanes de la nació.

Aquest no és el debat, no jugui amb les paraules. No és una qüestió de govern postnacional o no. El Govern de Catalunya és el que és, i té un programa, i té un projecte. I primera qüestió, senyor Rull: D'allò que diu el primer punt de la seva suposada moció, que diu que ara presentaran i que han anunciat ja fa una setmana, què van deixar a punt vostès, després de vint-i-tres anys? Què van deixar definit i concretat? Què van deixar decidit i estudiat? No hi ha res fet. I, per tant, qui ha estat jugant durant anys, i anys, i anys a una qüestió de noms, no fent absolutament res per desfer el galimaties, han estat vostès, i ara vostès intenten treure profit d'aquesta situació per fer culpable el Govern de Catalunya d'una situació que s'origina estrictament en la inoperància pel que fa a les infraestructures de vostès durant molts anys. Que quedi dit.

(*Veus de «Molt bé!» i aplaudiments.*)

Ara bé, què farem, senyor Rull? Què farà el Govern durant l'any 2007? I quin és, per tant, el propòsit del Govern de Catalunya en aquesta matèria respecte al tema que vostè planteja.

Primer, consensuarem amb els agents econòmics, socials, territorials i ambientals, amb les forces polítiques catalanes, els ajuntaments i altres administracions locals, els sindicats i les associacions empresarials, amb les cambres de comerç i amb els grups de protecció del paisatge i del territori, i en el marc d'un pacte nacional per les infraestructures, el traçat i les característiques del tram d'autovia del corredor mediterrani, nova connexió

Baix Llobregat - Vallès, entre Terrassa i Granollers. Segon, sotmetrem la proposta de connexió entre Terrassa i Granollers al procés d'avaluació ambiental que preveu el Pla d'infraestructures del transport. Tercer, consensuarem amb el Ministeri de Foment el traçat i el calendari d'execució d'aquesta nova connexió entre el Baix Llobregat i el Vallès. Quart, impulsarem la licitació de les obres de la instal·lació del tercer rail i l'acabament de la doble via entre el Papiol i Mollet. Cinquè, aprovarem el pla director urbanístic del corredor orbital ferroviari. I sisè, negociarem amb el Ministeri de Foment el nou pla de rodalies, que incorpori a l'explotació un servei circular en la regió metropolitana de Barcelona. I la solució està servida jugant amb els traçats de la interpolació nord i de la reserva urbanística del quart cinturó.

I el pacte passa per trobar traçat i característiques després de l'estudi de la mobilitat que desprendem..., que de l'enorme despesa d'espai i de territori que representaven aquestes previsions urbanístiques se'n desprendi una nova solució que, com a mínim –com a mínim–, ens n'estalviï una de les dues i doni de veritat eficiència a un problema que l'any 68 va ser concebut com Santa Margarida i els Monjos - Sils, i vostès ara ja redueixen a Abrera - Granollers. La qüestió és una altra, afecta la mobilitat i és la que abordarem.

I una última qüestió, amb el permís del senyor president. Senyor Rull, coherència sí, i ràpid, i com més aviat millor. I vostè és molt aficionat a la prova del cotó. Doncs, la prova del cotó respecte a la bondat de la mà que vostès estenen, no cal que l'anem a buscar en segons quines coses. Què estan fent des de l'àmbit territorial, per exemple, pel que fa al desdoblament de la nacional 340 en el Penedès els dirigents territorials de Convergència i Unió, liderant l'oposició a aquest projecte? (*Remor de veus.*) O, sense que això vulgui prejudicar cap tipus de decisió sobre el tema, sap quin «pastel» ens hem trobat?, 6 milions d'euros gastats en compra de terrenys per fer una central intermodal de mercaderies a l'Alt Penedès, gastats abans de l'any 2003, CIM Penedès. Qui lidera l'oposició a aquest CIM Penedès els terrenys del qual van ser comprats per vostès abans de l'any 2003? (*Remor de veus.*) Els dirigents territorials de Convergència i Unió...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...així no es pot anar enlloc i així no es construeix la nació del segle XXI.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

(*Aplaudiments.*)

El president

El senyor Puig demana la paraula, per quin motiu?

El Sr. Puig i Godes

Per clares i evidents contradiccions, senyor president.

El president

Amb relació a...?

El Sr. Puig i Godes

Amb relació a les darreres afirmacions del conseller. (*Pausa.*) Sí; hi ha hagut una contradicció que, a més, és errònia, no es tractava...

El president

Té trenta segons.

El Sr. Puig i Godes

Gràcies, senyor president. No es tracta del CIM de l'Alt Penedès, sinó del Baix Penedès. I, d'altra banda, la clara i evident contradicció amb tot el que ha manifestat el conseller durant aquesta seva intervenció és que el galimaties era tal que el director general de Carreteres que va ser del Govern de Convergència i Unió durant els darrers cinc anys continua sent el director general de Carreteres en el Govern actual.

(*Veus de «Molt bé!» i aplaudiments.*)

El president

Doncs, suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i dos minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'assumpció pel Govern del fet que la despolitització de la llengua comporti també considerar el castellà com a llengua comuna dels catalans (tram. 317-00001/08)

La primera pregunta la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera Díaz.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. La nostra pregunta..., pregunta al señor Montilla, presidente de la Generalitat, es si asume su Gobierno que la despolitización de la

lengua que ha defendido el conseller de la Vicepresidència, responsable de política lingüística, supone també considerar al castellano como lengua común de los catalanes.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Senyor diputat, crec que, francament, no seria necessari que li recordi el que diu en aquest terreny tant la Constitució com l'Estatut d'autonomia de Catalunya, però com sembla que el seu grup vol l'opinió del Govern en aquest terreny li diré que vostè ja sap que a Catalunya hi ha dues llengües oficials: el català, que ho és perquè és la llengua pròpia del país, i el castellà, en tant que llengua oficial al conjunt de l'Estat. Les dues llengües són utilitzades cada dia per milions de catalans i catalanes de forma habitual en el que és, sens dubte, un exemple de convivència lingüística, que ens enorgulleix.

Dit això, que crec que ja respon en part la seva pregunta, la realitat de Catalunya és que som un país bilingüe i no estrictament perquè ho digui exclusivament la legislació vigent.

El president

Senyor Rivera, pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Doncs, senyor Montilla, primer li recordo que la pregunta era si considera llengua comuna..., no... Evidentment sabem la legislació vigent, que parla de llengua pròpia. Però seguint la teoria que plantejava el conseller de la Vicepresidència, parlant de llengua comuna del català, la pregunta va formulada entorn de si també consideren llengua comuna el castellà.

Dit això, haurem de recordar també en aquesta cambra, doncs, que avui justament en aquestes preguntes i interpellacions d'aquest matí han sigut altres grups, fins i tot socis de Govern, que han parlat en aquest sentit. Per tant és una cosa plantejada en aquesta mateixa cambra.

Hem de dir que per nosaltres en teoria la feina que hauria de fer el Govern, en aquest sentit, hauria de ser assumir d'una vegada per totes, acceptar d'una vegada per totes respectar la realitat social catalana, no tan sols en l'àmbit jurídic, evidentment, que així ha de ser, sinó també en l'àmbit social i en l'àmbit d'usos en aquesta cambra.

La veritable sort, la veritable característica de la nostra societat, segurament una d'elles, és ser bilingües, i, és clar, li recordo que el 51 per cent de catalans són castellanoparlants, que això no es pot oblidar.

Per tant, seguint aquesta teoria, suposo que el seu responsable de política lingüística, el senyor Carod-Rovira, considerarà que també el castellà és llengua comuna de

tots els catalans. Per tant, donem per fet això que el seu Govern opina així, que tots els seus consellers opinen de la mateixa manera.

Si vostè de veritat creu que el castellà és llengua, com deia, utilitzada per la meitat o més de la meitat de catalans, el que hauria de fer segurament el seu Govern és que les institucions catalanes es dirigeixin als ciutadans en dues llengües, no només en una o no només quan toca anar a votar. També, que la retolació de les institucions polítiques públiques a les infraestructures de Catalunya siguin en les dues llengües dels catalans: el català i el castellà. Que consideri llengua vehicular a les escoles el català i el castellà. Que no és cap delictes, com s'ha formulat en aquesta cambra, que es facin matemàtiques en castellà: les taules de multiplicar també se saben en castellà.

També li recordo que als mitjans de comunicació, així com nosaltres també defensem que hi hagin quotes als mitjans estatals en català, evidentment, doncs, també a Catalunya es pugui sense cap mena de problema utilitzar les dues llengües dels catalans: el català i el castellà.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Rivera Díaz

Molt bé, moltes gràcies.

El president

Té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Sí, senyor diputat, com ja li he dit, Catalunya és un país bilingüe, bilingüe en el més ampli sentit de la paraula. Perquè així ho diuen les lleis –torni-les a llegir–, perquè així ho creu i ho viu la gent i perquè així ho entén el conjunt de les institucions i administracions del país.

Miri, el castellà és, per tant, una de les dues llengües oficials de Catalunya, i aquest fet, el de tenir dues llengües, lluny de ser un problema és una magnífica oportunitat, una meravellosa riquesa que hem sabut aprofitar i que continuarem aprofitant. I a més a més, com vostè sap, volem que aquest país a mitjà termini sigui trilingüe. Per tant, senyor Rivera, si la gent, les institucions i les administracions actuen amb normalitat davant d'aquesta realitat, la nostra obligació és precisament no generar problemes socials allà on no existeixen. Per això, senyor diputat, despolititzar la llengua..., el que s'ha de fer és, precisament, no utilitzar-la per generar problemes inexistents.

Dit això, espero, senyor diputat, que vostè tingui almenys la mateixa preocupació per la llengua pròpia de Catalunya, el català, que pel castellà. No oblidí que la llengua que està en inferioritat, només cal posar la televisió, la ràdio o anar a una llibreria per comprovar-ho, és el català, que també, senyor diputat, estic convençut que és la seva llengua.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les previsions del Govern amb relació al desplegament de l'Estatut (tram. 317-00004/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Molt honorable president, som tot just a la primera sessió de control i l'activitat iniciada pel Govern ha suscitat ja dures crítiques de l'oposició de dretes i de sectors conservadors; fins i tot el partit en què milita el conseller d'Interior del Govern de les Illes Balears es permet insinuar manca d'interès a fer complir la llei per part del conseller d'Interior del Govern de la Generalitat. Però el Govern de Catalunya governa i ho fa des de la perspectiva de progrés que vostè va anunciar, i la gent ho sap.

Avui, l'exigència ciutadana, amb relació a propostes per fer efectiu el dret a l'habitatge, l'increment dels serveis socials i l'adopció de mesures per frenar la contaminació de l'aire que respirem són objecte de debat social, són problemes que volen temps per a ser resolts, però sobretot necessiten determinació política, i aquesta determinació política impregna l'acció de tot el Govern.

Aquesta legislatura, clarament social, ha de ser també la de l'aplicació del nou Estatut. No són aspectes contraposats. El meu grup sempre ha defensat que l'Estatut havia de servir alhora per enfortir el reconeixement de la nostra identitat nacional i perquè la ciutadania de Catalunya gaudeixi de millor qualitat de vida. Per això és essencial posar en marxa els mecanismes bilaterals que el mateix Estatut preveu i iniciar les concrecions sobre el nou finançament o les relatives als traspassos en qüestions tan fonamentals com la de rodalies i trens regionals de Renfe, per citar un sol exemple.

Caldrà, també, cercar vies de diàleg amb Convergència i Unió, amb qui compartim la defensa del marc que el nou Estatut defineix. La lògica confrontació majoria - oposició, per dura que sigui, no ens hauria d'impedir concretar acords en tot allò que afecta el reforçament nacional de Catalunya.

En aquesta etapa no cal demanar generositat al Govern central, sinó l'estricta compliment d'allò que les Corts varen aprovar i el poble de Catalunya va ratificar. Per això li preguntem, senyor president, les previsions del seu Govern amb relació a la posada en marxa de l'aplicació de l'Estatut.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, com molt bé ha dit vostè, aquest Govern afronta aquesta legislatura amb reptes importants, reptes de tipus social, però també de caire institucional, i en aquest terreny, sens dubte, una de les prioritats de l'agenda del Govern serà portar a terme un desenvolupament estatutari el més ràpid i profitós possible per al poble de Catalunya.

Tenim el millor Estatut de la història de Catalunya. Ara cal desplegar-lo bé. I com vostè apuntava en la seva pregunta, li diré que la intenció del Govern és fer-ho amb la mà estesa, amb diàleg, amb la màxima predisposició a l'acord amb totes les forces polítiques representades en aquest hemicicle. Crec, com a president, que aquest és un gran tema de país i que el Govern treballarà amb totes les forces polítiques en allò referent al desplegament estatutari. A més, també aprofito per dir que aquest procés serà complicat, que tindrà dificultats. És per això que crec que necessitem l'ajut de tothom. Aquesta és la nostra voluntat.

Per una altra banda, senyor diputat, vull dir-li que el Govern ja ha començat a treballar. L'impuls d'aquest desenvolupament estatutari recau, com vostè sap, en la conselleria d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, i en mi, com a president que dirigeixo l'acció de Govern, també, en aquesta matèria per raons òbvies. I, per una altra banda, també, deixar clar que aquesta és una responsabilitat també del conjunt del Govern. Tots i cadascun dels seus membres són responsables que sectorialment el desplegament sigui profitós per a Catalunya i que, per tant, sigui aquesta una responsabilitat col·legiada.

Espero, com he dit abans, comptar amb el recolzament del conjunt de les forces polítiques d'aquest hemicicle. El Govern tindrà la mà estesa perquè això sigui així.

Gràcies.

El president

Doncs, passem a la següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la seguretat (tram. 317-00003/08)

...que en aquest cas la formula, en nom del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué i Camps.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president del Parlament. Senyor president de la Generalitat, recordarà vostè que en el debat que vàrem tenir en comissió el divendres passat jo li vaig anticipar que teníem molt d'interès a parlar de seguretat. Vostè ho va assumir i jo li ho agraeixo. Vull dir que avui mateix s'ha conegut una magnífica operació dels Mossos d'Esquadra, de la qual jo em congratulo, de lluita contra la delinqüència organitzada, i crec que ha estat una bona operació i felicito el cos de Mossos d'Esquadra respecte a això. Però sí que també li vull dir que hi ha una percepció, evident, indiscutible,

més enllà de les estadístiques, en la societat catalana, d'inseguretat; d'inseguretat sobre les noves formes de delinqüència: segrestos exprés, assalts amb violència extrema en cases que estan habitades, increment dels furt, etcètera. I després també hi ha una sensació d'inseguretat i de manca diguem-ne de confiança, derivada de decisions polítiques, com, per exemple, la suspensió del Consell Europeu d'Habitatge, teòricament per manca de possibilitat de garantir-ne la seguretat.

Jo crec que aquest és un tema prou important com per no intentar fugir d'estudi. Crec que és una de les màximes preocupacions dels ciutadans –així ens ho diuen les enquestes–, i a mi m'agradaria saber la valoració que el Govern i el president en fan.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, és cert, com ja he pogut explicar aquest matí en dues interpellacions al conseller Saura, que en els darrers dies hem sofert alguns delictes que han pogut augmentar l'alarma social respecte a un tipus molt determinat de delinqüència al nostre país al qual vostè feia referència, però el primer que crec que hem de dir és que no podem convertir l'excepció en el tot, no seria responsable.

Vagi per endavant que el Govern treballa de valent per evitar aquestes situacions i que la feina dels Mossos d'Esquadra està sent, en opinió de l'Executiu, molt i molt positiva. I òbviament –vostè hi ha fet referència– jo aprofito també aquest moment per felicitar-los per l'operació d'ahir; un exemple clar són aquestes detencions que es van produir ahir.

Per tant, i en primer lloc, el que vull és tranquil·litzar la ciutadania, és el que hem de fer els polítics responsables, i dic que el Govern considera que, tot i l'impacte d'aquests fets, senyor Piqué, que reconec i que encara resta molt a fer, la situació de la seguretat a Catalunya, amb dades a la mà i responant la seva pregunta, és millorable, faltaria més!, però raonablement bona.

Miri, jo he dit en més d'una ocasió que sense seguretat no hi ha llibertat ni hi ha igualtat, i que un país avançat no pot permetre que els seus ciutadans i ciutadanes se sentin insegurs. I per això crec que cal fer aquestes precisions, a les quals ara he fet esment.

El president

Senyor Piqué, pot repreguntar.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor president de la Generalitat. Jo també sóc partidari efectivament de no generar alarma social més enllà de l'estrictament diguem-ne necessària, no? I no serà pas des de l'oposició que així ho fem. Però sí que li haig de dir que l'alarma social existeix, i no precisament per

motivacions polítiques, només cal mirar els mitjans de comunicació. I vostès han de ser absolutament sensibles respecte a aquesta qüestió.

I vostè n'és el màxim responsable. Vostè, segons el nou Estatut, presideix la Junta de Seguretat de Catalunya i, per tant, és el responsable màxim de la percepció de seguretat que hi pugui haver al país. I la sensació, més enllà de respostes més o menys burocràtiques o estadístiques, és que això no va bé. Això no va bé i vostès tenen l'obligació de donar resposta a coses que la gent té la sensació que no van bé.

I el mateix conseller d'Interior ha dit el que nosaltres varem estar denunciant durant la campanya electoral: que hi ha un dèficit de mossos. Ell ha parlat de dèficit estructural. I els dèficits estructurals s'han de corregir i s'han de corregir amb mesures concretes.

I, per tant, jo li demano que reconsiderin el desplegament. Li demano que reconsiderin el desplegament, que no facin un desplegament de cara a la galeria, que no facin polítiques de façana, que facin el desplegament quan tinguin la garantia que hi haurà els mossos necessaris a totes i cada una de les comarques desplegades i que simultàniament vostè exigeixi a l'Administració central que allà...

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

...on no estiguin desplegats –acabo, senyor president– els mossos, els cossos i forces de seguretat de l'Estat facin la seva feina i hi hagi prou policia...

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

...i prou guàrdia civil –acabo, senyor president, immediatament. Crec que aquest és un tema prou important perquè...

El president

No és «immediatament», això.

El Sr. Piqué i Camps

...permeti aquesta mínima tolerància, i esperar amb molta esperança la resposta del senyor president de la Generalitat, perquè la ciutadania així ho demana.

El president

Doncs, té la paraula el senyor president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, senyor diputat, com vostè sap, el desplegament que s'està fent és un desplegament que ve acordat de fa anys, quan altres tenien responsabilitat de govern i no precisament el qui parla.

Dit això, un dels primers acords de la Junta de Seguretat de Catalunya, després de l'aprovació de l'Estatut, ha estat, entre d'altres coses, incrementar el nombre de mossos d'esquadra en la previsió d'aquest desplegament, i també per pal·liar aquest dèficit, que cal reconèixer que hi és. És per aquestes raons dels que van acordar el desplegament, per no preveure segurament l'increment de població, entre d'altres coses..., hi ha en aquest moment, com vostè sap també, i aquest matí n'ha fet esment el conseller Saura, un increment substancial també de les hores extres que s'estan fent. Precisament per pal·liar això que vostè diu.

Però miri, tot i que estem patim últimament un tipus de delictes molt espectacular, si em permet l'expressió, que augmenta de forma clara aquesta alarma social, ha de quedar clar que és molt minoritari...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...afortunadament.

Molt bé. Gràcies.

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures previstes per al desplegament de l'Estatut (tram. 317-00002/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president, vostè mateix acaba de reconèixer que aquesta serà sens dubte una legislatura clau, des del punt de vista del desplegament de l'Estatut, de les seves potencialitats, pel que fa al benestar i pel que fa a la nostra identitat, i, per tant, doncs, per fer bona aquella equació que diu, que conclou que sense cohesió social no hi ha tampoc cohesió nacional.

Som conscients, i vostè també ho ha reconegut, que aquest procés no serà pas fàcil. I cregui'm que deixo de banda les insuficiències d'aquest Estatut, que hi són, i ho dic, perquè és evident que això obligarà aquest país a intentar fer un esforç suplementari, un esforç addicional per intentar córrer, com ha passat en altres moments adversos de la nostra història, més que altres territoris, per intentar excel·lir també, al marge de les normes, de les lleis, en àmbits com la creativitat de la nostra empresa o també de la nostra Administració pública.

L'element de complexitat d'aquest procés, que vostè coneix segurament, ve referit a algunes de les qüestions que ja han estat citades; em refereixo a la nova arquitectura legal que obligarà a desplegar desenes de lleis estatals per intentar habilitar i dotar de contingut l'Es-

tatut, per intentar també concretar els criteris del nou model de finançament, per verificar desenes de nous traspassos, com per exemple l'emblemàtic de les rodalies de Renfe, o també per constituir les comissions bilaterals.

Jo em refereixo, senyor president, i li ho vull fer notar, a una altra problemàtica, que és la majoria d'iniciatives legislatives que en aquests moments vénen del Govern de l'Estat i que encara vénen amb l'empenta i amb l'impuls d'una certa inèrcia centralista de tota la vida. I ara encara més, sembla que algunes d'elles ignoren el nou marc competencial. I em refereixo concretament al darrer exemple, que és el decret d'ensenyaments mínims.

Per tant, senyor president, li vull dir el següent en nom del meu grup parlamentari, i li vull demanar que vostè lideri i que vostè impulsi aquest procés i, a més, ho faci com vostè ha anunciat també, sense dilacions; que, a més a més, sigui exigent, que ho sigui vostè i ho sigui el Govern que vostè presideix, per tal de reclamar respecte per les nostres competències, i, a més a més, que ho faci sobretot buscant el màxim consens, buscant també la unitat d'acció dels partits catalans, perquè l'Estatut no pot ser mai més víctima de les febleses, de les vacil·lacions, del càlcul partidista dels partits catalans. L'Estatut, per tant, en definitiva, ha de respondre a un nou ordre polític en què ciutadans i representants anem junts en el futur per intentar assolir els principals objectius comuns que té aquest país.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat

El president de la Generalitat

Gràcies. Senyor diputat, com ja he apuntat abans, el desplegament del nou Estatut d'autonomia és i serà una de les prioritats pel que fa a l'acció de govern per a aquesta legislatura. Vull anunciar avui aquí que el Govern ja està treballant, de fet, per donar les primeres passes en aquest sentit. Són molts els terrenys en què hem de treballar; caldran accions per part del Govern de Catalunya, també per part del Govern de l'Estat. I, com vostè sap, altres tipus de qüestions requeriran, òbviament, el treball del Parlament de Catalunya i de les Corts Generals.

El Govern és conscient que són molts els àmbits en què hem de treballar, depenent de la matèria a desplegar, i en aquesta línia, precisament, hem començat, com deia fa un moment, a treballar.

Com no podia ser d'una altra manera, el Govern complirà els mandats explícits que es deriven del mateix text estatutari i treballarà en tots els àmbits esmentats per fer un desplegament correcte.

I, per una altra banda, no hem d'oblidar que hi ha algunes mesures a prendre aviat, com són la creació de la comissió bilateral Generalitat - Estat, prevista a l'article 183 de l'Estatut; la creació de la comissió per a la determinació de les inversions de l'Estat a Catalunya en infraestructures, integrada per les administracions de l'Es-

tat, l'Administració de la Generalitat i la local, prevista a l'addicional tercera, i finalment, també, la creació de la comissió mixta d'afers econòmics i fiscals Estat - Generalitat, prevista en l'article 210 de l'Estatut.

Aquestes, entre altres, senyor diputat, seran les primeres accions del Govern de cara al procés de desplegament de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, la següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el desenvolupament de l'alta velocitat a Catalunya després de la inauguració de la línia Tarragona - Lleida (tram. 317-00005/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'honorable senyor Xavier Sabaté.

El Sr. Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies. Molt honorable president, sou president d'un govern molt jove, gairebé diria una criatura, que només té tres setmanes de vida, i al qual sembla que se'l fa culpable de tots els mals, sense la cortesia dels cent dies que és habitual en qualsevol país del nostre entorn.

Es diu, per exemple, que és un govern postnacional, la qual cosa és una absurditat, si no és que han deixat de considerar Catalunya com una nació, la qual cosa no crec que sigui possible. Queden quatre llargs anys, i sembla que alguns estiguin entestats a donar feina a l'Institut d'Estudis Catalans per fer bona la intervenció d'aquest matí de la diputada d'Esquerra Republicana que feia referència als neologismes.

Es diu també que és un govern segrestat ideològicament, la qual cosa, doncs, també és una absurditat, perquè s'entén que una part segresta el tot, i segrestador i segrestat no poden ser la mateixa persona.

En fi, em temo que ho confonen amb tranquil·litat, amb seriositat, amb rigor, amb treball ben fet, amb autoritat; en fi, tot allò que ha de tenir un bon govern.

És un govern també que sap valorar l'important que passa al nostre país. Per això, des del nostre grup hem considerat convenient preguntar-li, senyor president, per quelcom important que ha passat aquesta setmana, en concret entre Lleida i el Camp de Tarragona, com ha estat la inauguració de la nova línia d'alta velocitat.

L'alta velocitat, allà on arriba, canvia els paradigmes, la mentalitat dels ciutadans, atansa oportunitats, cultures, en definitiva, ens canvia la vida a tots. I voldríem saber, des del nostre grup, quina és l'opinió del president de la Generalitat sobre aquest fet, la importància per al Camp de Tarragona i per a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor diputat. Segur que compartirà amb mi que el fet que en aquests moments el Camp de Tarragona i Lleida estiguin connectats per un tren, en un trajecte de mitja hora, és un canvi qualitatiu pel que fa als transports del nostre país.

L'arribada de l'AVE a Tarragona és una magnífica notícia, i així la veu el Govern, però a la vegada és també un fet que ens encoratja a treballar per aconseguir que arribi a finals del 2007 a Barcelona i després, òbviament, a Girona i a la frontera amb França.

L'AVE fins a Tarragona és el primer pas per aconseguir alguns dels principals objectius que aquest Govern s'ha marcat com a prioritaris. Comencem a desenvolupar un sistema de comunicacions no radials, és a dir, endrecem el territori, equilibrem el nostre territori, donem oportunitats i competitivitat a zones de Catalunya que patien incomunicació i oblit, que estaven, des del punt de vista de les infraestructures, discriminades, i comencem a dotar el nostre país de les infraestructures que mereix i sobretot que necessita per afrontar el segle XXI amb garanties d'èxit.

Finalment, encara que tard, aconseguim que l'Estat iniciï un camí reforçat, amb allò establert a la disposició addicional tercera de l'Estatut, d'inversions a Catalunya a l'altura del que necessitava i necessita el nostre país.

En definitiva, estem davant d'una magnífica notícia, però no podem badar, ara és el moment de voler més, de ser encara més ambiciosos, de completar el projecte de l'alta velocitat a Catalunya, de construir una bona xarxa regional de comunicacions per ferrocarril, de solucionar els problemes que encara patim massa sovint en el transport de rodalies. Tots ells són elements clau per al futur del país. I la notícia de l'arribada de l'AVE a Tarragona no ens dóna sinó esperances fundades d'èxit per a aquests ambiciosos projectes i objectius.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el consens necessari en els grans temes de país (tram. 317-00006/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president del Parlament. Senyor president de la Generalitat, senyores i senyors diputats, em sembla que la pregunta està formulada per escrit i em fa la impressió que s'entén perfectament.

Vostè, en el debat d'investidura, si no ho recordo malament, va anunciar una política de mà estesa i de consensos; avui ho ha reiterat en algunes declaracions públiques; també l'he llegit en el mateix sentit.

Per tant, la meua pregunta és: sobre aquests temes que requereixen grans consensos de país, vostè, com a president de la Generalitat, què pensa fer?, quines iniciatives pensa prendre? Perquè fins ara n'han pres algunes en alguns terrenys que ens allunyen del consens. I m'agradaria saber si realment té pensada alguna cosa en aquest sentit.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor diputat. Està clar que el Govern ja ha pres, com vostè deia, algunes decisions; ja hem començat a treballar, només faltaria. També, vostè, segur que comprendrà que encara que algunes de les decisions preses no li agradin, són decisions d'una majoria parlamentària, per cert, que en alguns temes ja tenien precedents de treball conjunt durant l'anterior legislatura.

Però independentment del treball del dia a dia, avui davant del Parlament vull anunciar que a partir de la segona quinzena del mes de gener és la meua intenció iniciar una ronda de contactes amb les diferents formacions representades en aquesta cambra, començant per la primera força de l'oposició, a fi de tractar els temes de país, com per exemple el desplegament de l'Estatut, les infraestructures, la immigració o altres.

Estic convençut que podrem arribar a acords i compto amb la seva col·laboració, i també espero que d'altres forces de l'oposició, perquè així sigui. El Govern tindrà la mà estesa per aconseguir-ho.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Mas, pot repreguntar.

El Sr. Mas i Gavarró

Bé, jo celebro que vostè avui concreti una mica més, encara que només sigui un pèl més, en el calendari, que significa aquesta oferta de consens, que vostè sap, per altra banda, que nosaltres també varem formular, i crec que l'hem reiterada en els moments en què calia, tot i que la iniciativa en aquest sentit correspon sempre al Govern de la Generalitat.

De tota manera, deixi'm dir-li que perquè hi hagi consens no només hi ha d'haver posicions unitàries per part del Govern, que se suposa que hi seran, sinó que també, com vostè comprendrà, s'ha de tenir en compte que el programa de Convergència i Unió és el programa que va tenir un aval majoritari a les urnes el dia 1 de novembre; s'havien presentat programes per separat i el que va tenir una majoria molt clara de suport va ser el de Convergència i Unió. I això obliga que una part substancial d'aquest programa sigui tinguda en compte a efectes del consens.

Per exemple, no hi pot haver consens en matèria d'infraestructures si vostès, com ha quedat clar aquest matí, no tenen una decisió clara i ferma per tirar endavant infraestructures tan importants com el quart cinturó. No ens demanin consens quan això no està clar.

No ens demanin consens en matèria, per exemple, educativa i lingüística si vostès no són capaços de defensar amb energia, no simplement encarregant informes, un model lingüístic i educatiu que s'ha de defensar amb tots els ets i uts. Ja sabem que a Catalunya hi ha castellà, òbviament, i és un patrimoni, però també sabem, com vostè ha dit, que hi ha una llengua, que és el català, que està en minoria. Si això és així, el Govern ha de defensar el model lingüístic i educatiu amb plena energia, davant de qui calgui, també dintre de Catalunya.

En matèria de seguretat..., no en parlaré, perquè ja se n'ha parlat prou durant aquest matí i aquesta tarda, però passa exactament el mateix.

I no cal dir, per exemple, en matèria d'habitatge, on vostès han enviat una llei al Parlament que no pot tenir consens si això queda d'aquesta manera. Nosaltres no podem contemplar que una mesura en matèria d'habitatge sigui simplement l'expropiació forçosa de pisos buits, que atempta contra els patrimonis, moltes vegades, acumulats per gent modesta que ha treballat tota la vida i que ha posat els estalvis aquí.

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

I, finalment, l'Estatut...

El president

...s'ha acabat el temps.

El Sr. Mas i Gavarró

Dos segons, president, si m'ho permet. (*Pausa.*) Sobre l'Estatut també la mà estesa, però els demano que, si ja hi estan treballant, en parlin abans del 15 de gener, senyor president, perquè aquest grup va fer molt per l'Estatut, em sembla que ha quedat clar, i segueix sent el principal grup del Parlament de Catalunya.

El president

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, és normal que per començar a parlar sobre aquests grans temes de país objectivament ens hem de remetre, cadascú, al que ha estat la seva posició tradicional, històrica, el que ha estat el contingut del seu programa o de la convergència dels seus programes, com és en aquest cas el programa que aquest Govern té amb posicions definides sobre alguns dels temes que vostè ha fet referència.

Jo crec que no convé que ens quedem en les anècdotes. Jo he parlat de temes com les infraestructures, l'Estatut, la immigració, i també d'altres. Si vostès estan en dis-

posició de poder parlar d'algunes de les lleis que aquest Govern ha remès al Parlament, tot i que venien de l'anterior legislatura –la de l'habitatge, que vostè hi fa referència, i altres–, absolutament, n'estarem encantats.

Som perfectament conscients que per arribar a acords cal tenir voluntat –i el Govern en tindrà– i cal tenir una certa flexibilitat, és obvi. No demanarem un contracte d'adhesió, a l'oposició, a les posicions del Govern, seria ridícul per la nostra part, però sí que cal també tenir molt presents els interessos generals del país. Jo estic segur...

El president

Senyor president....

El president de la Generalitat

Desitjo que Convergència, en aquest sentit, ho tingui present. El Govern ho tindrà present.

Gràcies.

El president

Entrem en les preguntes del Consell Executiu.

— Pregunta al Govern sobre la construcció d'un centre d'atenció primària a les Borges Blanques (Garrigues) (tram. 310-00003/08)

La primera la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Miquel Àngel Estradé i Palau.

El Sr. Estradé i Palau

Senyor president... Honorable consellera, com vostè sap perfectament, perquè a més a més s'ha desplaçat a les Borges Blanques per parlar personalment d'aquesta qüestió, el Govern de la Generalitat i més en concret el seu Departament ja fa més de dos anys que està esperant la cessió..., o estava esperant la cessió d'un solar adequat per construir un nou centre d'atenció primària perquè l'actual, que té més de vint anys d'antiguitat, doncs, ha quedat ja manifestament insuficient perquè hi ha més especialitats, hi ha més facultatius i té més usuaris.

El cert és que l'Ajuntament de la capital de les Garrigues no ha aconseguit fer efectiva aquesta cessió i, per tant, malgrat que existeix una voluntat política manifesta de la Generalitat per construir aquest equipament i malgrat que hi ha partida pressupostària, de moment no s'han pogut començar les obres.

Davant de la poca efectivitat de l'Ajuntament a l'hora de decidir un solar en condicions, la Generalitat s'ha hagut d'espavilar i ens consta que s'ha posat en contacte amb la conselleria d'Agricultura, que té un solar molt gran on hi havia unes antigues sitges, per tal, doncs, d'intentar construir aquest centre d'atenció primària en aquest solar, que en aquest moment encara em sembla que pertany al Departament d'Agricultura.

Per tant, jo el que li voldria preguntar és quines previsions té, vostè, respecte a la possessió d'aquest solar per part de la conselleria i en quines dates aproximades es podrien adjudicar les obres.

I després també li voldria preguntar o demanar si hi hauria alguna possibilitat que es revisessin a l'alça les dimensions de l'equipament que estava inicialment previst, perquè, si bé s'ha fet d'acord amb uns estudis demogràfics, en aquest moment per sort les Garrigues està experimentant un creixement que ve motivat per la implantació d'algunes empreses.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli. (*Remor de veus*) Perdó, honorable consellera, un segon, en tot cas pregaríem a la gent que ens acompanyen en aquesta sessió que intentin mantenir el silenci per respecte als diputats i diputades que fan ús de la paraula. (*Pausa.*) Senyora consellera té la paraula.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, com vostè sap, des de l'any 2005 el Departament de Salut disposa de la partida pressupostària per fer un nou centre de salut a les Borges. De fet, nosaltres, jo mateixa personalment, i vostè també com a membre del consistori, vaig anar a veure l'Ajuntament, a la seva alcaldessa, per acordar una cessió inicial d'uns terrenys per part de l'Ajuntament per ubicar el centre de salut on estava l'antiga caserna de la Guàrdia Civil. Estic parlant ja del 2005. Però davant d'aquesta impossibilitat, el Departament de Salut, com vostè molt bé diu, no només ha parlat, sinó que anem conjuntament, per descomptat, i construirem..., molt aviat començarem el nou centre de salut a les Borges per a tota la comarca a les antigues sitges que tenim ubicades en aquest municipi.

I també hem fet, senyor diputat, la revisió del pla funcional. Passem dels 1.340 metres quadrats inicials que havíem acordat a una superfície útil de dos mil metres quadrats. I també li puc ja anunciar tot el que hi haurà dintre d'aquest nou centre de salut, que té un cost ja aprovat i que de fet el mes de gener ja en podrem licitar el projecte.

Per tant, nosaltres entenem que a finals del 2008, principis del 2009, aquest centre tirarà endavant el nou centre de salut, que inclou medecina general, medecina de família, pediatria, atenció a la salut sexual i reproductiva, odontologia... També hem decidit posar-hi les oficines comarcals dels veterinaris, farmacèutics, etcètera. Salut pública, radiologia, rehabilitació, i també hem adaptat un espai per tenir-hi el vehicle d'emergències a domicili.

Per tant, tot i que inicialment vostè sap que a nosaltres ens semblava bé la proposta de les antigues casernes de la Guardia Civil, nosaltres hem canviat d'opinió, no només perquè no se'ns ha cedit formalment, sinó perquè tenim una altra possibilitat més espaiosa, i per tant preparem en aquest nou centre..., hem posat les esperances perquè pugui donar tots els serveis en una comarca rural

que vostè sap que els centres sanitaris van molt més allà dels serveis: generen centralitat, serveis..., i les persones hi tenen confiança, i també és una comarca que té evidentment població, per sort, cada vegada més jove que s'hi pot quedar a viure, però també dispersió geogràfica, ruralitat i també moltes persones grans.

Gràcies, senyor diputat.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre l'ensenyament a Catalunya i, en concret, sobre l'ensenyament del castellà (tram. 310-00001/08)

... la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la illustre senyora Carina Mejías Sánchez

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, aquest matí hem tingut ocasió de saber exactament quin és el seu posicionament respecte a l'aplicació de la tercera hora de castellà. Vostè ha dit que vostè s'estrenava com a conseller. I per tant, creiem que aquests dies ha tingut ocasió també de saber quins són els dèficits de l'ensenyament a Catalunya.

Nosaltres el que volíem demanar-li és que, atès que molts indicadors internacionals situen Catalunya a la cua del rendiment escolar i que, per tant, cal una revisió profunda de quines són les greus deficiències del nostre sistema, entre les quals està també el model lingüístic, com que vostè ha remès aquesta aplicació del decret dictat pel Govern de l'Estat amb un informe jurídic, ens agradaria saber si aquest dictamen conclou que hi ha una greu o alta invasió de competències, com s'ha dit aquest dematí, si vostè imposarà aquest recurs d'inconstitucionalitat contra el decret, o bé, si aquest dictamen diu que no hi ha invasió de competències, com s'aplicarà aquesta tercera hora de castellà a les escoles catalanes. Es recuperarà, aquesta hora que es va perdre a través de l'aplicació de les estructures lingüístiques comunes? Es dedicarà a una altra matèria? O bé, aquesta sisena hora que ara s'ha aplicat a les escoles i que no té caràcter lectiu, es farà lectiva en aquesta situació? O bé, es deixarà a criteri, en aplicació de l'autonomia de centres, en funció del territori, l'aplicació d'aquesta tercera hora de castellà?

Ens agradaria que, com a conseqüència de tota aquesta dispersió de criteris i en atenció que l'Estat ha desenvolupat la llei orgànica d'ensenyament en l'exercici de les seves competències, ens poguéssim aclarir exactament de quina manera pensa aplicar aquesta tercera hora de castellà.

Gràcies.

El president

L'honorable conseller d'Educació, senyor Ernest Maragall, té la paraula.

El conseller d'Educació

Gràcies, senyor president. Aquest conseller i aquest Govern no aplicarà aquesta tercera hora de castellà. Aplicarà el decret de desplegament dels ensenyaments a nivell de primària que aprovi el Govern de Catalunya en les properes setmanes o potser d'aquí a un mes. Aquest decret que aprovi el Govern de Catalunya tindrà en compte, haurà de tenir en compte el que diu l'Estatut, el que diu la Llei orgànica de l'educació i el que digui finalment el decret de garantia de mínims que en aquests moments, fa pocs dies va aprovar el Govern central.

Respecte a aquesta qüestió, la decisió del Govern central amb relació a l'actitud, amb relació al decret, hauré d'esperar —tingui un xic de paciència, que falta poc— a conèixer efectivament les aportacions i les consideracions jurídiques per veure si en algun dels punts del decret hi ha o no invasió competencial i si, a més, l'anàlisi respecte del rang mateix de la norma ens dona el criteri que és correcta la seva concepció.

Respecte de les dues qüestions en tindrem ben aviat posició jurídica. Quan tinguem la posició jurídica hi afegirem la posició política. El Govern decidirà, el Govern de Catalunya, i, per tant, estarem en aquell moment, no ara, en condicions de contestar bona part, diguem-ne, no de la pregunta, sinó de la bateria de preguntes que vostè formula.

Mentrestant, la preparació del nostre decret el que sí que dona ja com a garantia i com a escenari segur és el manteniment absolut del model educatiu de Catalunya, el que és vigent ara..., que no està en qüestió, entre altres coses perquè el mateix Estatut el reafirma, el reafirma contundentment, que encara que volguessin no el podrien posar en qüestió, i a més no ho volem..., ens agrada, és el que volem mantenir.

El que passa és que volem, a més, afegir, i està explícit en el nostre programa, en el nostre acord d'entesa de govern, objectius nous de desplegament de millora, d'enriquiment del nostre model educatiu del nostre sistema, del rendiment que podem oferir i obtenir dels nostres nois i noies, i entre aquests objectius està el de millorar el conjunt de les competències lingüístiques.

Per cert, els informes internacionals no posen en qüestió el model lingüístic de Catalunya, en absolut. En absolut posen en qüestió el model lingüístic de Catalunya. Posen en qüestió, en alguns casos, un nivell general de competències obtingut pel conjunt del nois. Però li diré que aquest nivell...

El president

Honorable conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Educació

...de competències, de resultats, és idèntic en les àrees lingüístiques de Catalunya i d'Espanya, com demostra l'informe...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...del Consell Superior d'Avaluació, que està a la seva disposició des de fa dos mesos.

El president

La diputada pot repreguntar, sense esperança de resposta en aquest cas. Té la paraula.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, nosaltres sí que repreguntarem, perquè ens temem molt quin serà el sentit d'aquest informe jurídic, atès que aquesta tercera hora a què fa referència el decret del Govern de l'Estat va ser la que es va intentar robar d'alguna manera de les hores de castellà, a través de l'aplicació d'aquesta matèria d'estructures lingüístiques comunes, tot i que després hi ha hagut resolucions en aquest sentit.

Nosaltres el que li demanem, senyor conseller, des del Grup Popular, el que voldríem demanar-li és que vostè donés resposta a aquesta demanda social, que cada dia és més àmplia, d'incrementar aquestes hores d'aprenentatge de castellà. Que no cedeixi a les pressions dels seus grups, dels grups que donen suport al Govern, que estan lluny de la demanda social i de la realitat social que es viu a les nostres escoles. Que, a més a més, aquest dematí hem sentit expressions d'absolut tremendisme, que estan molt lluny de ser reals en la realitat de les nostres escoles, i que, per tant, contribueixi a millorar aquesta competència dels nostres alumnes...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Mejías Sánchez

...en les dues llengües.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre l'evolució de l'economia catalana durant el 2006 (tram. 310-00006/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere Rodrigo.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, som a pocs dies de tancar un any que quedarà assenyalat per sempre més en el calendari polític de Catalunya ja que el 2006 és i serà l'any de l'aprovació de l'Estatut d'autonomia.

En l'àmbit econòmic seria un atreviment dir que el 2006 ha estat un any fonamental, però sí que volem assenyalar que no se'ns passen per alt les bones dades que els

successius trimestres de l'any han anat reflectint, dades molt positives, tant en termes de creixement i de gestió de les finances públiques, com en termes d'ocupació —en tenim rècords històrics— i en termes d'internacionalització de la nostra economia.

Estic convençuda que l'acord estratègic que vostè va liderar a l'inici de l'anterior legislatura té molt a veure amb aquesta situació; un acord que aquest any 2006 ha acabat de consolidar-se i de posar en marxa totes les mesures que comprèn, i un acord que des del nostre grup creiem que té avui tota la validesa perquè és el full de ruta de la política econòmica a seguir.

Permeti'm fer un breu apunt només per dir que és obvi que la bona marxa de l'economia no és només mèrit del Govern, sinó que són empresaris, treballadors i, en definitiva, tota la ciutadania qui són els veritables protagonistes. Però sí que crec que hem de tenir molt present que aquesta realitat positiva no ens pot fer caure en un excés d'optimisme, sinó tot el contrari: hem de ser conscients dels reptes que el futur immediat planteja a la nostra societat, en general, i a la nostra economia, en particular.

Desembre és un mes propici per fer balanços i per fer tancaments, i també per fer bons propòsits per als anys vinents, i és per aquest motiu que en aquest darrer Ple de l'any li voldríem preguntar, honorable conseller, quin és el balanç concret que vostè fa de l'economia catalana en aquest any 2006 que avui s'acaba.

Moltes gràcies i bones festes a tothom.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveras)

Molt honorable senyor president... Il·lustre senyora diputada, il·lustres diputats, naturalment he de començar per dir-li que el balanç que en fa el Govern és satisfactori, és un balanç àmpliament satisfactori, i ho pot dir amb orgull i satisfacció, valgui la redundància, el Govern perquè és mèrit de tots, és mèrit del conjunt de la societat catalana, dels seus empresaris, dels seus treballadors, dels seus professionals, dels seus universitaris i, naturalment, en la mesura que li pugui pertocar, del Govern, que li ha correspost estar al front de la política econòmica que hem aplicat en aquest país.

Jo crec que avui no discuteix ningú que la situació de l'economia catalana l'any 2006 és clarament millor que la que existia per exemple fa tres anys, l'any 2003. I apuntaré només tres dades. Primera, el creixement del PIB —estem creixent el 3,6 per cent, el creixement més alt dels darrers vint-i-quatre trimestres—, un creixement que l'any 2005, del qual en tenim dades, d'Europa, és dos vegades i mitja més alt que la mitjana europea; aquest any per sort serà menor, perquè Europa creix més, i és positiu per a nosaltres. Hem retallat el diferencial amb Espanya i avui el PIB per càpita de Catalunya se situa en el 110 per cent de la mitjana europea dels Quinze, és a dir d'aquell espai que sempre ha sigut el nostre espai de referència.

Segona dada, estem creant ocupació: 440.000 llocs de treball en els darrers tres anys –si mirem el tercer trimestre seran més, ja–, una taxa d'atur del 6,2 per cent –com vostè ha assenyalat un mínim històric–, i una taxa d'ocupació del 71 per cent, assolint ja els objectius fixats a l'agenda de Lisboa per a l'any 2010. I a més ho estem fent sobre bases sòlides. Estem transformant el nostre model de competitivitat i avui els vectors més dinàmics de la nostra economia són les exportacions i la inversió productiva.

Són bones notícies, però no ens han de fer caure en la complaença, sinó en l'exigència per atendre de veritat els reptes que tenim al davant, que són molt i molt importants.

Vostè ha esmentat l'acord estratègic per la competitivitat i la internacionalització de la nostra economia i la qualitat de l'ocupació. És veritat, és un bon full de ruta, l'hem d'actualitzar, l'hem de posar al dia i li hem de donar un nou impuls. Ho hem de fer entre tots, sabent que la transformació del nostre model de competitivitat passa per una millora de la formació de les persones, per un esforç especial d'inversió en recerca i en innovació. Passa també per tenir les infraestructures que ens fan falta. I això ho hem de fer entre tots, perquè convé al país, entre totes les forces polítiques i parlant, concertant accions amb el conjunt dels empresaris, dels treballadors i de tots aquells que en definitiva són els protagonistes de l'activitat econòmica.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre les gestions dutes a terme davant el Govern de l'Estat per a garantir el futur de RTVE i de Ràdio 4 a Catalunya en català (tram. 310-00008/08)

...la formula el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la Il·lustre diputada senyora Joana Ortega.

La Sra. Ortega i Alemany

Gràcies, president. Honorable conseller, diuen que «pas de nouvelles, bonnes nouvelles». Jo crec que aquesta màxima no és aplicable a la situació preocupant que en aquest moment pateix Ràdio 4 i Televisió Espanyola, Sant Cugat, si més no perquè d'aquí a cinc dies hàbils Televisió Espanyola a Catalunya deixarà de parlar en català.

Per altra banda, coneix vostè la disponibilitat d'aquest grup parlamentari per treballar conjuntament per la pervivència de Ràdio 4 i de Televisió Espanyola a Catalunya, tal com hem posat de manifest, per altra banda, amb diferents iniciatives que hem tingut en diferents àmbits. És en aquest sentit que volem conèixer les gestions que s'han dut a terme des del Govern de la Generalitat per tal de garantir el futur de Ràdio Televisió Espanyola i de Ràdio 4.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Manuel Tresserras, conseller de Cultura i Comunicació.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, sintetitzant les gestions que s'han fet, fonamentalment, primer es van dur a terme amb relació als directius de l'ens Ràdio Televisió Espanyola a Catalunya, a Sant Cugat, i a Ràdio 4. Després, també, amb la direcció de Ràdio Televisió Espanyola a Madrid s'han fet gestions també per crear un ambient favorable amb la Ministra de Cultura. I després gestions també amb la SEPI i amb la Vicepresidència del Govern a càrrec del mateix president de la Generalitat. Com a resultat d'aquestes gestions, de les quals els grups parlamentaris en van tenir notícia a partir d'una convocatòria urgent i informal, però que vam tenir a bé d'admetre i de participar-hi, vam comptar també no només amb la posició unànime del Govern, sinó també amb el suport de tots els grups de l'oposició.

Jo els puc dir, amb data d'avui, que tal com en el cas de Ràdio 4 ja era notori i s'havia fet públic que es comptava amb una pròrroga de tres mesos per poder presentar propostes, en el cas de Sant Cugat també el dia 1 no cessaran les desconexions en llengua catalana, sinó que durant un període de tres mesos hi haurà la possibilitat de buscar solucions estables que permetin tirar endavant la capacitat de Sant Cugat d'emetre televisió en llengua catalana. En els propers dies hi haurà contactes entre el Govern de l'Estat i el Govern de Catalunya per tal d'establir el procediment i la forma en què es puguin fer aquestes gestions i es puguin fer aquests contactes i esperem que entre tots plegats siguem capaços de formular propostes prou potents com perquè siguin considerades i donin viabilitat tant en el cas de Ràdio 4 com en el del centre de Sant Cugat. I espero que, com ha passat per tal de aconseguir aquest primer objectiu que era obtenir una situació de pròrroga tècnica per tal de tenir capacitat de renegociar, aquesta vegada també puguem comptar amb el suport de tots els grups de la cambra.

Moltes gràcies.

El president

Senyora Ortega, per repreguntar.

La Sra. Ortega i Alemany

Gràcies, president. En tot cas no esperava altra cosa que hi hagués un suport unànime de Govern i oposició, sobretot tenint en compte, doncs, que a dia d'avui els treballadors de Televisió Espanyola, per exemple, no saben ni tan sols si podran retransmetre, per dir una cosa força quotidiana, la cavalcada de Reis.

Per altra banda, permeti'm que li digui una cosa. Bé, jo esperava altres notícies. Vostè em parla d'una pròrroga que d'alguna manera és una declaració de bones intencions. Miri, no en tenim prou ni a allargar ni a posposar ni a prorrogar una situació tan crítica, que de fet és

una agonia que pateixen els treballadors de Ràdio 4 i també de Televisió Espanyola a Sant Cugat, i, per tant, esperàvem sincerament un compromís molt més ampli, sobretot perquè es posa de manifest que una prorroga no és més que una situació de temporalitat i que és una dilació de l'agonia, que portarà sens dubte una pèrdua d'audiència i també a no tenir projectes ambiciosos de futur, que a més a més són indispensables en un mitjà de comunicació.

Per tant, sap que tindrà el nostre recolzament, però el que sí que li demanem és que hi hagi realment accions contundents per poder dur a terme aquesta pervivència tant de la gent de Televisió Espanyola com de Ràdio 4.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Cultura i Comunicació.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Bé, moltes gràcies. Puc subscriure bona part de les paraules que ha dit vostè. L'objectiu que ens vam formular just en prendre possessió el nou Govern va ser, respecte al tema Ràdio 4 i Sant Cugat, intentar aconseguir la pròrroga, perquè amb el termini que disposàvem era impossible poder plantejar projectes alternatius i fer el consens necessari per tal que fossin efectius. Aleshores, l'objectiu polític primer que ens havíem plantejat era aquest de la pròrroga...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

...i l'hem aconseguit. Per tant, del que es tracta a partir d'ara és de fer un bon ús d'aquest període i entre tots ser capaços de tirar endavant bones propostes, que siguin viables.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al Govern sobre l'incompliment del principi de paritat de gènere en la designació dels alts càrrecs del Govern (tram. 310-00009/08)

Té la paraula per formular la seva pregunta la il·lustre senyora Marta Llorens i Garcia en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Llorens i Garcia

Gràcies president. En tot cas la pregunta està formulada per escrit i és en aquests termes que voldria que la consellera, la molt honorable consellera, ens contestés.

El president

Doncs té la paraula, en nom del Govern, l'honorable senyor Joan Puigcercós, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Puigcercós i Boixassa)

Sí, gràcies senyor president. Senyora diputada, el Govern, li ho puc dir sincerament, no està satisfet de com estem portant la tendència per arribar a la paritat. La paritat no és una llei. Ben aviat tindrem una llei, que s'està fent a nivell d'Estat, i espero que algun dia puguem fer una llei catalana per a la igualtat de gènere. Però quan sabem que és llei, doncs, hem de tallar en aquesta línia. El Govern sap que és una tasca difícil, que és una tasca que s'ha de fer i que és un objectiu.

El president

Senyora Llorens, per repreguntar...

La Sra. Llorens i Garcia

Gràcies conseller. En tot cas em referia a la consellera perquè entenia que amb la delegació de responsabilitats havia recaigut a aquesta consellera, segons constava en els acords de govern de l'última setmana. Però en tot cas a nosaltres ens preocupa aquesta qüestió. Sabem que no és una llei i que és una qüestió de voluntats i, per tant, també molt d'exemples.

I per nosaltres és un incompliment important, sobretot perquè és un incompliment dels diferents grups que formen i donen recolzament al Govern de la Generalitat. Ho és també de l'acord estricte d'aquest pacte de govern. I també ho és del diríem compromís personal del president de la Generalitat, en tant que ell mateix ens reconeixia i reconeixia públicament, i era aquest el seu compromís, d'arribar a aquesta paritat pel que fa al Govern de la Generalitat i als alts càrrecs al llarg de tota la campanya electoral.

I a nosaltres ens preocupa perquè el lema de la seva campanya era «els fets i no les paraules». I en aquest sentit veiem que les paraules han estat unes i els fets han estat molt diferents. Ens va preocupar encara més el propassat divendres, en la Comissió d'Afers Institucionals, quan se'ns justificava la manca d'aquesta paritat promoguda per aquest acord de govern tripartit –aquestes eren paraules del president–, perquè, francament, no creiem que els partits que donen suport al Govern no tinguin dones suficients més que preparades i capacitades per haver pogut donar compliment a aquest compromís, però a més, també, perquè aquest Govern, que segons ens diuen és el millor que pot tenir aquest país, no estarà representat en la mesura i en el pes que entenem que ha de tenir més del 50 per cent de la ciutadania de Catalunya, que som dones. Una cosa ens preocupa encara més, és a dir, «un govern amb autoritat», se'ns diu, «i un president amb autoritat», autoritat que ha exercit certament –aquestes darreres tres setmanes en qüestions que ara no hi entrarem–, però que en tot cas no ha estat exercida per complir amb un triple compromís: compromís dels partits que donen suport al Govern, compromís del pacte de Govern i compromís

personal del president, i ens preocupa. Per què? Perquè, si no s'ha complert quan es té aquesta autoritat, és que potser no és una prioritat d'aquest Govern la paritat?

El president

Senyora diputada...

La Sra. Llorens i Garcia

Com podem legislar, després, i fer complir aquesta legislació a la societat civil i a l'empresa privada?

Gràcies, president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Gràcies president. A mi m'agradaria dir, com ho he dit abans i com va valorar també en el seu moment el president en la seva compareixença, que aquest és un camí que s'ha de fer i que la paritat no és un punt d'arribada, que és un punt de partida per a la igualtat d'oportunitats i la concurrència.

Però m'agradaria fer balanç dels últims anys i què ha passat. I miri, li explicaré. L'any 2002 governaven uns altres a la Generalitat; en la suma d'òrgans superiors i alts càrrecs més eventuais, el nombre de dones representava el 30 per cent. L'any 2003, governaven els mateixos, i la suma va pujar al 32 per cent. L'any 2004, amb un canvi de govern, es va arribar al 40 per cent. L'any 2005, 40,39 per cent. Any 2006, 43 per cent, que era ja el final d'etapa de govern, i ja en aquest moment estem amb dades provisionals, perquè no s'ha completat el Govern. Vostè sap perfectament que estem en període d'estructura, i estem al 40 per cent. I, per tant, aquesta és..., estem al 40 per cent, sí, però com els dic no hem acabat de completar el Govern. Vostès saben que en aquests moments en les diferents reunions de govern es van nomenant els diferents alts càrrecs de govern. Per tant el que els estem dient, doncs, és un camí en què s'ha de seguir treballant.

Jo ja li he reconegut, senyora diputada, que no hi havia satisfacció. Ja es va palesar per part del mateix president de la Generalitat i dels mateixos grups que donen suport al Govern que no hi havia, precisament, satisfacció, que és un camí que s'ha de fer, que hem de ser autoexigents, i més sabent que estem parlant de principis i de voluntat, ho ha dit vostè. Però aviat tindrem una llei i per tant el que hem de fer és que sigui un punt de partida per l'autèntica igualtat. I encara li diré més: aquesta proporció també hem de ser conscients que en els treballadors de Catalunya de la funció pública s'inverteix. Estem en una situació molt diferent. (*Remor de veus.*) Hi ha moltes més dones treballant que homes, i aquesta és una xifra que s'ha d'explicar. I li diré una altra cosa: és tan difícil, la paritat, que ni el seu govern a l'ombra la compleix.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Govern sobre el pla d'actuació per a reduir la contaminació (tram. 310-00005/08)

...la formula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Clavell i Nadal.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies president. Senyor conseller de Medi Ambient i Habitatge, en els darrers dies hem viscut una mena de pseudodebat en el país entorn a la qualitat de l'aire de Catalunya. I dic «pseudodebat» amb consciència, perquè al nostre entendre hi han estat massa presents apreciacions, per exemple, de la gent, que quan estem esperant que se'ns posi verd el semàfor o fent cua a la carretera se'ns ha preguntat improvisadament què opinàvem sobre una eventual reducció de la velocitat en els accessos a Barcelona per reduir la contaminació, o un debat on també hi ha hagut molta presència de veus d'opinatadors molt habituals, que tant aviat ens parlen de la Casa Reial, com de l'energia nuclear, com de l'augment de l'IPC o com de les últimes receptes de cuina per a aquest Nadal.

Intentem posar-nos a la pell d'especialistes en medi ambient d'aquest país, i no només de medi ambient, sinó també de salut, perquè estem parlant d'un tema on molt ens podrien dir les persones especialistes en salut. Que molts saben de l'evolució de les malalties respiratòries de la nostra població, i ens preguntem com s'han de sentir quan veuen que el debat se suscita amb uns termes tan banals. En tot cas, penso que més que neguitejar-nos per aquesta banalització, doncs, segurament és millor intentar parlar de les coses en els termes més seriosos de què siguem capaços.

Per això voldríem que ens expliqués breument d'on ha sortit aquesta idea que Catalunya ha d'actuar per reduir la contaminació de l'aire? Està justificat parlar d'aquest tema en el nostre país? Tenim dades que ens indiquin que cal fer coses per millorar la qualitat de l'aire que respirem?

Per altra banda, respecte a aquesta eventual reducció de la velocitat dels vehicles en les vies ràpides, és l'única proposta que des del Departament de Medi Ambient i Habitatge s'ha treballat i es planteja per fer front a la contaminació? No hi ha altres mesures, d'altres tipus, en el mateix àmbit del transport, o més enllà, en la indústria, en el sector energètic, o fins i tot en l'àmbit domèstic, en el de les nostres llars? I en tot cas, el pla d'actuació que vostès han presentat: és obert a l'opinió i a les apreciacions d'altres persones o col·lectius que puguin estar interessats en el tema, o no? O al contrari es tracta d'una proposta tancada i unilateral del Departament de Medi Ambient i Habitatge?

A partir d'aquestes breus preguntes i de les seves respostes, espero que tots plegats puguem contribuir a reconduir el debat sobre un tema gens menor, com la contaminació de l'aire que respirem.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Senyora diputada, dir-li que, evidentment, aquest pla no sorgeix de l'aire tot i que tracta justament de la contaminació. Evidentment sorgeix de l'incompliment reiterat de la normativa europea sobre la qualitat de l'aire. Un incompliment tan reiterat que ens portava exactament a què no es poguessin dur a terme moltes mesures que cal prendre i dur endavant en matèria d'infraestructures, en matèria d'energia, etcètera, perquè estàvem absolutament fora de context. A partir d'aquí, el Govern anterior, conscient d'això, va crear, primer, una comissió interdepartamental, va fer un decret, on, després de mesurar molt exactament, va determinar els quaranta municipis que tenien una afectació específica, per una banda, uns, en diòxid de nitrogen, i els altres, en partícules en suspensió. I a partir d'aquí va proposar aquest treball i aquesta comissió interdepartamental, que està formada per Medi Ambient, però està formada pel Departament de Salut, pel Departament d'Innovació, pel Departament d'Interior i pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques. A partir d'aquí, aquesta comissió, que va treballar intensament, va arribar a fer una proposta de setanta-set mesures; setanta-set mesures que estan, ara, sotmeses a informació pública fins a finals de gener, que pretenem completar, pretenem escoltar i pretenem debatre amb tothom, per poder arribar finalment que siguin quaranta, siguin cent vint o siguin vuitanta. Algunes són tremendament importants, perquè, entre altres coses, no ens hi juguem únicament –que també és important– factors mediambientals o factors sobre el medi natural, sinó que, com molt bé vostè ha dit, senyora diputada, estem parlant de la salut de les persones; estem parlant de la salut de milions de persones, com així ha sigut verificat per part del Departament corresponent del nostre Govern.

A partir d'aquí, per tant, absolutament oberts a debatre-ho, i entenem que el fet que s'hagi parlat d'una eventual reducció de velocitat en una autopista és absolutament anecdòtic, perquè el conjunt de les setanta-set propostes van, des del que podria ser mesures preventives en el procés constructiu, fins a mesures de divulgació, fins a mesures de creació, per exemple, de carrils específics per a vehicles d'alta ocupació. Va relacionat, evidentment, amb sistemes productius, va relacionat amb mesures en el port i l'aeroport de Barcelona, com els dos focus principals de creació de factors de contaminació...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Va determinat, també, a un conjunt d'empreses, que evidentment ja han començat a treballar en tot això.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Govern sobre les conseqüències econòmiques i socials del règim sancionador en matèria lingüística (tram. 310-00002/08)

...la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. En primer lugar, quisiera agradecer desde mi primera intervención en esta cámara la acogida que he tenido y, al mismo tiempo, hacer valer la defensa de las ideas que me ha traído aquí, en nombre de Ciudadanos - Partido de la Ciudadanía.

Hoy, esta mañana, se ha hablado de «recerca de la felicitat» cuando estaban refiriéndose a los usos lingüísticos. Evidentemente, no es precisamente felicidad lo que sentirán muchos empresarios, muchos ciudadanos catalanes que se sienten sancionados por el uso de la lengua castellana en el ejercicio de su actividad empresarial. En este sentido, creemos conveniente poner de manifiesto lo trascendental que es aplicar una política sancionadora en esta materia, que es excepcional en el derecho comparado en países bilingües.

Por eso me interesaría saber del Gobierno si ha valorado las repercusiones de orden legal que tiene la aplicación de esta medida sancionadora. Tenemos en cuenta que puede vulnerar perfectamente el artículo 3 de la Constitución; el artículo 14, el de la igualdad de los españoles; el artículo 38, que regula la libertad de empresa, y además, la disposición adicional quinta de la Ley de política lingüística, que hace referencia a la no aplicación de sanciones a ciudadanos.

Desde el punto de vista social, se está fomentando un esquema de crispación social mediante el fomento de denuncias entre ciudadanos y que no favorece la cohesión social. No se entenderá que el que pone «zapatería» sea sancionado... i, si poses «sabatería», no en siguis.

Entendemos también un peligro de orden económico trascendental, y buena prueba de ello es que, ahora mismo, al hilo de la sanción de las cuatro líneas aéreas, que se ha efectuado en el Prat de Cataluña, asociaciones de compañías aéreas están cuestionando la llegada de las compañías a El Prat, precisamente por estos motivos.

Y finalmente, en beneficio de la propia cohesión de su Gobierno, ya que, mientras que unos son partidarios de la sanción, como es el caso del conseller de la Vicepresidència, señor Carod; otros, como el conseller d'Economia i Finances, consideran que en derechos lingüísticos es mejor incentivar y persuadir, que sancionar.

Al hilo de eso, la pregunta habla de las repercusiones y, al mismo tiempo, si se piensa continuar con la política sancionadora o se suspenderá la tramitación de los expedientes en curso.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident del Govern.

El conseller de la Vicepresidència

Moltes gràcies, senyor president. Segurament es deu tractar d'un error, però no hi ha cap empresa sancionada per l'ús de la llengua castellana; no n'hi ha cap.

Pel que fa referència a l'Aeroport de Barcelona, el que sí que hi ha és cua per venir-hi; no ganes d'anar-se'n, sinó cua per venir-hi.

I el que li puc informar és que, en el període de 2003-2005, hi ha hagut a Catalunya 3.632 expedients sancionadors, dels quals, el 4,3 per cent fa referència a motius lingüístics, no a la presència del castellà i d'altres llengües –que, per la presència del castellà, no hi pot haver cap expedient sancionador–, fa referència a l'absència de la llengua catalana en alguns casos. Fixi's que això significa només el 3,95 del total de sancions imposades en allò que afecta –i aquí també hem de ser molt clars– no pas sanció per matèria lingüística, perquè no hi ha cap sanció per matèria lingüística, no hi ha cap llei de política lingüística que sancioni per usos o no usos de matèria lingüística, el que sí que hi ha és una llei de disciplina del mercat i de defensa dels consumidors i usuaris que té com a objectiu defensar els drets dels consumidors i usuaris.

Jo els voldria dir que tindrem, amb la llengua, aquest Govern, paciència, mà esquerra, tracte delicat. Però, imagini's vostè, per un moment, algú que fa una infracció en una carretera conduint, i que va un policia de la Generalitat i diu: «Home, això no es fa.» L'altre diu: «És veritat, m'he equivocat; no ho faré més.» I que, malgrat els reiterats intents d'adequar aquella persona al marc normatiu general, passen sis mesos, passa un any, en passen dos, en passen tres, i finalment continua la voluntat de no garantir absolutament els drets dels usuaris. I el que sembla estrany és com hi hagi qui no vulgui entendre que, a Catalunya, un bon servei de qualitat no pot ser possible si discrimina una de les dues llengües oficials, que, a més a més, resulta que és la llengua pròpia de Catalunya.

Per tant, aquest Govern el que ha de fer és convèncer, evidentment, de l'encert de donar un bon servei als usuaris i consumidors, incorporant també la llengua del país, com fa tothom a tot arreu del món, però no és cert...

El president

Senyor vicepresident...

El conseller de la Vicepresidència

Acabo, senyor president. Però el que ha de fer també aquest Govern és, com és lògic, complir la llei.

I només una darrera consideració. Estaria bé que vostès aparquessin una mica la seva mania per la identitat, perquè només en parlen vostès, la seva obsessió per la llengua, perquè només en parlen vostès, i que comencessin a preocupar-se, per exemple, de la seguretat o no

seguretat en els productes, de la higiene i de la salut, que això sí que preocupa la gent, el cent per cent de la gent.

El president

Senyor Domingo, li queden cinc segons exactament.

El Sr. Domingo Domingo

Únicamente que... ¿Por qué tiene miedo a la libertad? (*Rialles.*) Hablemos de los derechos de los consumidores...

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

También tienen derechos los consumidores, las «juanis» y los «pepes», igual que... els «joseps» i les «joanes».

El president

Un cop acabada la sessió de preguntes, i per acord dels portaveus dels grups parlamentaris...

Declaració institucional de rebuig a l'execució de la pena de mort dictada per un tribunal llibi contra cinc infermeres búlgares i un metge palestí (tram. 401-00001/07)

...hi ha una declaració institucional, que demano a la secretària primera que en faci lectura.

La secretària primera

«Declaració institucional de rebuig a l'execució de la pena de mort dictada per un Tribunal llibi contra cinc infermeres búlgares i un metge palestí.

»En conèixer la sentència dictada per un tribunal de Líbia, per la qual es condemna a mort cinc infermeres búlgares i un metge palestí, el Parlament de Catalunya reitera el seu profund rebuig a la pena de mort i, de la mateixa manera, vol sumar-se a la petició realitzada per les Nacions Unides i la Unió Europea i sollicita a les autoritats de Líbia la no-execució de la sentència.

»Barcelona, 21 de desembre de 2006.»

El president

Moltes gràcies. Llegida aquesta declaració institucional, els convido aquí, a passos perduts, a fer un acte de comiat dels antics diputats de la setena legislatura i també, evidentment, per celebrar les festes de Nadal. Per tant, amb el desig que tots plegats passin, passem unes bones festes i un bon any, els esperem aquí fora, a passos perduts.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les cinc de la tarda i catorze minuts.